

Sygn. akt II AKa 224/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SA – Dorota Tyrła (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. – Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Dariusza Żądło

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016 roku sprawy:

1) *M. K. (1)*

urodz. (...) w W.,

syna M. i Z. z d. S.,

oskarżonego z art. 258§2 k.k. (x 2), art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 18§1 k.k. w zw. z art. 191§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. (x 2)

2) *M. Z. (1)*

urodz. (...) w M.

syna W. i J. z d. D.

oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. (x4), art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. (x4), art. 4§1 k.k. w zw. z art. 61 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 57 ust. 2 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. (x2), art. 4§1 k.k. w zw. z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 18§1 k.k. w zw. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 18§2 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k., art. 18§1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 65§1 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

3) *P. Z. (1)*

urodz. (...) w N.

syna Z. i W. z d. P.

oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

4) *K. G. (1)*

urodz. (...) w W.

syna J. i W. z d. W.

oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. (x2), art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k., art. 158§1 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k., art. 288§1 k.k. w zw. art. 191§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

5) *R. K. (1)*

urodz. (...) w W.

syna M. i E. z d. C.

oskarżonego z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 258§2 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. i art. 91§1 k.k.

6) *A. Ł.*

urodz. (...) w W.

syna A. i J. z d. G.

oskarżonego z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 258§2 k.k., art. 4§1 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

7) *M. D.*

urodz. (...) w W.

syna A. i B. z d. P.

oskarżonego z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

8) *W. Z. (1)*

urodz. (...) w M.

syna K. i A.

oskarżonego z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 245 k.k., 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 k.k. w zb. z art. 239§1 k.k. i art. 11§2 k.k., art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 270§1 k.k. (x4)

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych (ad.1-8), prokuratora (ad.5) i oskarżyciela posiłkowego (ad. 1, 2, 4, 6)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt XVIII K 177/11

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1) w odniesieniu do oskarżonego M. K. (1):

- z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 1.1. b) wyroku eliminuje nazwisko R. Z.;

2) w odniesieniu do oskarżonego M. Z. (1):

- z opisu czynów przypisanych temu oskarżonemu w punktach 2.1 oraz 2.15 wyroku eliminuje nazwisko R. Z.,

- orzeczone w punkcie 2.27 wyroku zadośćuczynienie podwyższa do kwoty 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

3) w odniesieniu do oskarżonego P. Z. (1):

- z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 4.1 wyroku eliminuje nazwisko R. Z.;

4) w odniesieniu do oskarżonego K. G. (1):

- z opisu czynów przypisanych temu oskarżonemu w punktach 6.1. i 6.3 oraz 6.5 wyroku eliminuje nazwisko R. Z.,

- orzeczone w punkcie 6.10 wyroku zadośćuczynienie podwyższa do kwoty 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych;

5) w odniesieniu do oskarżonego A. Ł.:

- z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 8.3 wyroku eliminuje nazwisko R. Z.,

- jako podstawę prawną orzeczonej w punkcie 8.5 wyroku kary łącznej wskazuje art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.;

- orzeczone w punkcie 8.7 wyroku zadośćuczynienie podwyższa do kwoty 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

6) w odniesieniu do oskarżonego W. Z. (1):

- jako podstawę prawną orzeczonej w punkcie 10.6 wyroku kary łącznej wskazuje art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4§1 k.k.,

- jako podstawę prawną orzeczonego w punkcie 10.7 wyroku warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wskazuje art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4§1 k.k.;

II. uchyla wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego R. K. (1) dotyczącej orzeczenia o karze łącznej (punkt 7.8 wyroku) oraz dotyczącej kary za czyn z art. 258§2 k.k. przypisany w punkcie 7.1. wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

III. w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje w mocy wyrok w odniesieniu do oskarżonych M. K. (1), M. Z. (1), P. Z. (1), K. G. (1), A. Ł., W. Z. (1), R. K. (1) oraz w odniesieniu do M. D.;

IV. zasądza od oskarżonych M. K. (1), M. Z. (1), P. Z. (1), K. G. (1), A. Ł., M. D. i W. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających – w tym od M. K. (1) kwotę 6600 zł, od M. Z. (1) kwotę 5600 zł, od P. Z. (1) kwotę 3600 zł, od K. G. (1) kwotę 5600 zł, od A. Ł. kwotę 400 zł, od M. D. kwotę 180 zł, zaś od W. Z. (1) kwotę 600 zł tytułem opłaty za II instancję;

V. zwalnia oskarżonego R. K. (1) od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa;

VI. zwalnia oskarżycielkę posiłkową M. W. (1) od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego w części na nią przypadającej, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. W. (1), Kancelaria Adwokacka w W., adw. A. C., Kancelaria Adwokacka w W., adw. R. D. (1), Kancelaria Adwokacka w W., adw. E. A., Kancelaria Adwokacka w W., adw. K. A., Kancelaria Adwokacka w W. kwoty po 1440 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) zł powiększone o 23% VAT, zaś na rzecz adw. D. T., Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1320 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia) zł powiększoną o 23% VAT - tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonych M. K. (1), P. Z. (1), R. K. (1), K. G. (1), M. D. oraz A. Ł..

UZASADNIENIE

1) M. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 22 stycznia 2004 r. do 11 czerwca 2006 r. oraz od 13 czerwca 2007 r. do 4 lutego 2008 r. w W. i innych miejscowościach na terenie Polski wspólnie i w porozumieniu z F. S. ps. (...), P. S. (1) ps. (...), J. K. ps. (...), A. K. (1) ps. (...), M. S. (1), N. S. ps. (...), L. K. ps. (...), D. P. ps. (...), Ł. J. ps. (...), S. Z. ps. (...) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. (1) ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.,

II. w okresie od lutego 2008 r. do 25 października 2009 r. w W. i innych miejscowościach kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym w skład której wchodził A. K. (1) ps. (...) vel ps. (...), L. K. ps. (...), D. P. ps. (...), Ł. J. ps. (...), S. Z. ps. (...), M. Z. (1) ps. (...), C. F. (1) ps. (...) z B. vel ps. (...), M. W. (2) ps. (...), R. L. ps. (...), A. Ł. ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa, uprowadzenia oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

III. w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z F. S., w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem przyjmował co miesiąc od R. B. (1) ps. (...) pieniądze w kwocie od 20.000 zł w lutym 2006 r., a następnie w marcu, kwietniu i maju 2006 r. w kwotach niższych od 20.000 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wprowadzania do obrotu narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

IV. w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z F. S. ps. (...) vel K., w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem przyjmował co miesiąc od R. B. (1) ps. (...) pieniądze w kwocie od 4.000 zł w lutym 2006 r., a następnie w marcu i kwietniu 2006 r. w kwocie pomiędzy 4.000 zł a 1.500 zł oraz w maju 2006 r. w kwocie 1.500 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wymuszeń rozbójniczych dokonywanych na osobach handlujących na terenie bazaru (...) w W. oraz osób zajmujących się zawodowo holowaniem pojazdów, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

V. w okresie od połowy sierpnia 2008 r. do 2 października 2008 r. w W. działając ze z góry powziętym zamiarem wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie D. P. ps. (...) i M. N. oraz dwóch nieustalonych mężczyzn polecił im dokonanie wymuszenia rozbójniczego na osobie D. K. (1) celem zmuszenia go groźbą zamachu na jego życie i zdrowie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł wskutek czego w połowie sierpnia 2008 r. wskazani zażądali od pokrzywdzonego przekazania M. K. (1) pieniędzy w kwocie 25.000 zł, a w okresie od 20 września 2008 r. do 2 października 2008 r. D. P. ps. (...) i M. N. groźbą zamachu na życie i zdrowie oraz przemocą w postaci bicia po twarzy usiłowali zmusić pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

VI. w okresie od około listopada – grudnia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. (...), M. W. (2) ps. (...), C. F. (1) ps. (...) z B., P. D. i innymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 12 kilogramów kokainy i co najmniej 4 kilogramów marihuany w ten sposób, że zbywał M. W. (2) i M. Z. (1) za pośrednictwem C. F. (1), P. D. i innych osób kokainę w jednorazowych ilościach od 1 kilograma do 3 kilogramów oraz dwukrotnie marihuanę w jednorazowych ilościach po 2 kilogramy, celem dalszej odsprzedaży narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

VII. w dniu 25 października 2009 r. w O. czynił przygotowania do użycia podrobionych dokumentów w postaci dowodu osobistego serii (...) wydanego na nazwisko R. K. (2) oraz prawa jazdy serii (...) wydanego na nazwisko R. K. (2) z zamieszczoną w dokumentach własną fotografią,

tj. o czyn z art. 270§3 k.k.

VIII. w okresie od 9 sierpnia 2009 r. do 14 sierpnia 2009 r. w W. w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym oraz działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu kierował wykonaniem czynu zabronionego przez A. S. (1) ps. (...), M. Z. (1) ps. (...), I. Z. ps. (...) i inne osoby polegającego na obrocie znacznej ilości środkami odurzającymi w postaci heroiny w łącznej ilości 9 kilogramów, w ten sposób, że:

w dniu 9 sierpnia 2009 r. przekazał za pośrednictwem nieustalonej osoby A. S. (1) heroinę w ilości 9 kilogramów, a następnie wydał A. S. (1) polecenie co do sposobu jej dalszego rozdysponowania pomiędzy niego, M. Z. (1), I. Z. w wyniku czego w okresie do 12 sierpnia 2009 r. A. S. (1) ze wskazanej partii heroiny 3 kilogramy przekazał I. Z., 3 kilogramy przekazał M. Z. (1), zaś pozostałe 3 kilogramy przekazał innym osobom celem dalszej sprzedaży, a nadto w dniu 12 sierpnia 2009 r. za pośrednictwem A. S. (1) przekazał I. Z. polecenie, co do sposobu rozdysponowania posiadanej przez niego partii heroiny, w wyniku czego I. Z. przekazał posiadany narkotyk między innymi P. Z. (1), celem dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k.

2) M. Z. (1) został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od maja 2008 r. do 25 listopada 2009 r. w W. i okolicach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez M. K. (1) ps. (...) w skład której wchodził m.in. R. Z. ps. (...), P. Z. (1) ps. (...), A. K. (1), A. S. (1) ps. (...), J. S., I. Z. ps. (...), M. W. (2) ps. (...), C. F. (1) ps. (...), K. G. (1), J. D. (1), R. K. (1) ps. (...) i inne ustalone i nieustalone osoby mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, czerpanie korzyści majątkowej z cudzego nierządu, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak zabójstwa, pobicia, branie zakładników dla okupu oraz obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258§2 k.k.

X. w bliżej nieustalonym okresie 2008/2009 w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) ps. (...) brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma siarczanu amfetaminy, w ten sposób, że polecił J. D. (1) odebranie substancji psychotropowej od R. K. (1) ps. (...), którą następnie osobiście przekazał n/n mężczyźnie w miejscowości Z. k. W., przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

XI. w bliżej nieustalonym dniu maja 2008 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze, aby P. D. wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych, a w szczególności marihuany i amfetaminy, nakłaniał go do popełnienia takiego przestępstwa nakłaniając go do wyszukania osób zajmujących się wprowadzaniem narkotyków do obrotu oraz przekazywania im przez P. D. narkotyków od podejrzanego, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej

grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. art. 64§1 k.k.

XII. w okresie od czerwca 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W. i innych miejscowościach wspólnie i w porozumieniu z P. D., D. G. (1) ps. (...), A. G. (1) ps. (...), a od lipca 2008 r. z M. W. (2) ps. (...) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając ze z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 14 kilogramów, w postaci kokainy w ilości łącznej co najmniej 600 gram oraz amfetaminy w ilości łącznej co najmniej 3 kilogramów przekazując wskazane narkotyki za pośrednictwem P. D. do sprzedaży D. G. (1) ps. (...), A. G. (1) ps. (...) w ten sposób, że:

- w okresie od czerwca 2008 r. do 27 kwietnia 2009 r. przekazał za pośrednictwem P. D. i innych osób do sprzedaży przez D. G. (1) ps. (...) nie mniej niż 10 kilogramów marihuany w około czterdziestu jednorazowych ilościach od 100 gram do 2 kilogramów każdorazowo w odstępach około jednego tygodnia, przy czym w jednym przypadku 250 gram, nie mniej niż 3 kilogramy amfetaminy w około dziesięciu jednorazowych ilościach od 50 gram do 0,5 kilograma, nie mniej niż 100 gramów kokainy w jednorazowych ilościach od 5 gram do 20 gram,

- w okresie od czerwca 2008 r. do 28 kwietnia 2009 r. przekazał za pośrednictwem P. D. do sprzedaży przez A. G. (1) ps. (...) nie mniej niż 4 kilogramy marihuany w jednorazowych ilościach po 0,5 kilograma, nie mniej niż 0,5 kilograma kokainy w jednorazowych ilościach od 30 gram do 100 gram,

przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XIII. w bliżej nieustalonym okresie od około końca października 2008 r. do stycznia 2009 r. w W. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), A. K. (1) ps. (...), P. D. i innym mężczyzną, w zamiarze aby inna osoba wbrew przepisom ustawy dokonała czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwił jej popełnienie takiego przestępstwa poprzez przekazanie łącznie 43 litrów benzylometyloketonu tzw. BMK służącego do przeprowadzenia procesu wytwarzania amfetaminy w ten sposób, że

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie około końca października 2008 r. i w styczniu 2009 r. przyjął dwukrotnie od M. W. (2) ps. (...) za pośrednictwem P. D. po 20 litrów płynu BMK każdorazowo celem przekazania wskazanego płynu osobie produkującej amfetaminę,

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie około końca października 2008 r. przyjął od nieustalonego mężczyzny za pośrednictwem P. D. dwie próbki płynu BMK po 1 litrze każda celem przekazania wskazanego płynu osobie produkującej amfetaminę,

- w bliżej nieustalonym dniu stycznia 2009 r. przyjął od A. K. (1) ps. (...) za pośrednictwem P. D. 1 litr płynu BMK celem przekazania wskazanego płynu osobie produkującej amfetaminę, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XIV. w bliżej nieustalonych dniach lipca i sierpnia 2008 r. w W. i I. wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), P. D. i innymi osobami, działając ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej 150 gram i substancji psychotropowej w postaci 200 sztuk tabletek ecstazy w ten sposób, że za pośrednictwem P. D. i innej osoby dwukrotnie przekazał M. W. (2) marihuanę w ilości 100 gram i 50 gram oraz jednokrotnie 200 sztuk tabletek ecstazy celem dalszej odsprzedaży narkotyku przez M. W. (2) na terenie zakładu Karnego w I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XV. w okresie około października – listopada 2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), R. P. ps. (...), P. D. i innymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1 kilograma kokainy w ten sposób, że wraz z M. W. (2) nabył od R. P. wskazany narkotyk, który następnie P. D. przewiózł do miejsca zamieszkania M. W. (2) w celu zmieszania kokainy z tzw. wypełniaczami i dalszej jej sprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XVI. w dniach 27 i 28 kwietnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), C. F. (1) ps. (...) z B., A. K. (1) ps. (...) i P. D. uczestniczył w obrocie środka odurzającego w postaci 3 gram kokainy w ten sposób, że wraz z M. W. (2) i A. K. (1) za pośrednictwem P. D. nabył wskazany narkotyk od C. F. (1) celem sprawdzenia jakości kokainy i późniejszego jej nabywania od C. F. (2) w znacznych ilościach, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XVII. w okresie od około listopada – grudnia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) ps. (...), M. W. (2) ps. (...), C. F. (1) ps. (...) z B., P. D. i innymi osobami, z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 12 kilogramów kokainy i co najmniej 4 kilogramów marihuany w ten sposób, że wraz z M. W. (2) nabywał od M. K. (1) za pośrednictwem C. F. (1), P. D. i innych osób kokainę w jednorazowych ilościach od 1 kilograma do 3 kilogramów oraz dwukrotnie marihuanę w jednorazowych ilościach po 2 kilogramy, z czego 2 kilogramy marihuany polecił P. D. bezpośrednio po odbiorze przekazać innej osobie, a kolejne 2 kilogramy marihuany P. D. przekazał celem dalszej odsprzedaży P. S. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XVIII. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od grudnia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W., B. i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), P. D., dwoma mężczyznami o ps. (...) i innymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 70 kilogramów amfetaminy oraz co najmniej 10.000 sztuk tabletek ekstazy w ten sposób, że wraz z M. W. (2) za pośrednictwem P. D. i innych osób wielokrotnie zbywał wskazane narkotyki dwóm mężczyznom o ps. (...) i o ps. (...), a w tym jednokrotnie w ilości 8 kilogramów amfetaminy, jednokrotnie w ilości 20 kilogramów amfetaminy oraz dwukrotnie w ilościach po co najmniej 5.000 sztuk tabletek ekstazy, celem dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XIX. w okresie od października 2008 r. do 27 kwietnia 2009 r. w W. i B. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), P. D., A. K. (2) ps. (...) i innymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 70 kilogramów, środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 20 kilogramów oraz kokainy w łącznej ilości około 2,1 kilograma w ten sposób, że wraz z M. W. (2) sprzedawał wskazane narkotyki A. K. (2) ps. (...) przekazując narkotyki za pośrednictwem P. D. co najmniej jednokrotnie – dwukrotnie w okresie miesiąca w jednorazowych ilościach średnio po 5 kilogramów amfetaminy, kilkukrotnie w ilościach jednorazowych od 1 kilograma do 5 kilogramów marihuany, średnio po 100 – 200 gram kokainy, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XX. w okresie od lutego 2009 r. do 27 kwietnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), R. L. ps. (...), P. D. i innymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci kokainy w łącznej ilości co najmniej 2 kilogramów w ten sposób, że wielokrotnie wraz z M. W. (2) zbywał za pośrednictwem P. D. wskazany narkotyk w jednorazowych ilościach od 100 gram do 600 gram R. L., celem jego dalszej odsprzedaży przez wskazanego, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXI. w bliżej nieustalonych dniach w październiku 2008 r. w W. i L. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), P. D., mężczyzną o ps. (...) i T. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma amfetaminy w ten sposób, że wraz z M. W. (2) za pośrednictwem P. D. nabył w W. wskazany narkotyk od mężczyzny o ps. (...), a następnie za pośrednictwem P. D. narkotyk ten sprzedał w L. T. W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXII. w bliżej nieustalonych dniach pod koniec października lub początkiem listopada 2008 r. w W. i L. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), P. D., mężczyzną o imieniu T. i T. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma amfetaminy ten sposób, że wraz z M. W. (2) za pośrednictwem P. D. nabył w W. wskazany narkotyk od mężczyzny o imieniu T., a następnie za pośrednictwem P. D. narkotyk ten sprzedał w L. T. W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXIII. w bliżej nieustalonych dniach na przełomie lat 2008 i 2009 w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. D. i nieustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że dwukrotnie za pośrednictwem P. D. zbył wskazany narkotyk w ilościach każdorazowo po 1 kilogramie nieustalonemu mężczyźnie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXIV. w okresie października lub listopada 2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z V. B. (1) ps. (...), B. S. (1) ps. (...) i P. D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 4 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że dwukrotnie za pośrednictwem P. D. zbył wskazany narkotyk w ilościach każdorazowo po 2 kilogramy V. B. (1) i B. S. (1) celem dalszej odsprzedaży narkotyku przez wskazanych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXV. w okresie około grudnia 2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. D. i dwoma nieustalonymi mężczyznami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że za pośrednictwem P. D. zbył wskazany narkotyk dwóm nieustalonym mężczyznom, celem dalszej odsprzedaży narkotyku przez wskazanych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXVI. w okresie od końca listopada 2008 r. do 16 lipca 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z., A. K. (1), J. D. (1), K. G. (1) i innymi nieustalonymi sprawcami czerpał korzyści majątkowe od H. C. (1) i co najmniej kilkudziesięciu innych kobiet świadczących usługi seksualne w lokalach na terenie W., poprzez odbieranie od każdej z nich za pośrednictwem R. Z., J. D. (1), K. G. (1) i innych kwoty 400 zł miesięcznie tytułem tzw. ochrony, gdzie

korzyść majątkowa wynosiła około 20.000 – 30.000 zł miesięcznie, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXVII. w bliżej nieustalonym okresie wiosną 2009 r. lecz przed 6 marca 2009 r. w W. polecił J. D. (1) i K. G. (1), aby przemocą polegającą na pobiciu, groźbami bezprawnymi i poprzez podpalenie wymusili na P. S. (3) zwrot wierzytelności w kwocie 10.000 zł na rzecz G. B., w wyniku czego w/w

- usiłovali spalenia samochodu marki M. (...), którego właścicielem był P. S. (3),

- podpalili w dniu 6 marca 2009 r. w miejscowości W. gm. S. sklep wędkarski prowadzony przez żonę pokrzywdzonego B. S. (2),

przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05,

tj. o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXVIII. w dniu 19 marca 2009 r. w miejscowości M., powiatu (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z., A. Ł. ps. (...) kierował wykonaniem czynu zabronionego przez K. G. (1), M. R. (1) ps. (...), J. D. (1), M. D., Ł., P. i innych nieustalonych sprawców polegającego na pobiciu kobiet świadczących usługi seksualne przy trasie M. – K. w miejscowości M. celem zmuszenia ich do zaniechania uprawiania prostytucji, jak również pozbawienia korzyści majątkowej czerpanej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejścia z tego tytułu korzyści majątkowej, zwołując członków grupy przestępczej i dokonując podziału ról, w wyniku czego M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, gdzie została wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę oraz kopnięta przez ustalonych sprawców wskutek czego doznała stłuczenia głowy z podejrzeniem ostrych powikłań czaszkowo – mózgowych oraz wielomiejscowych złamań twarzoczaszki, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przez co naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k., przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05,

tj. o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

XXIX. w dniu 25 marca 2009 r. w W. przy ul. (...) i al. (...) działając w ramach grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1), S. K., A. W., V. B. (2), A. Ł., B. S. (1), J. D. (1), K. G. (1), R. Z., M. D. oraz w zamiarze doprowadzenia D. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wziął udział w pozbawieniu wolności D. Z. ps. (...), które zaistniało w okresie od około godz. 23 dnia 25.03.2009 r. do godzin wieczornych 27.03.2009 r. w W., w wyniku czego pokrzywdzony przemocą został wciągnięty do samochodu m-ki V. (...) typu kombi o nr rej. (...), a następnie poprzez pozbawienie wymienionego wolności żądano od wymienionego pieniędzy w kwocie 100 tys. zł oraz wydania samochodów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec nie wydania mienia, przy czym wskutek użycia siły fizycznej pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci szeregu otarć naskórka różnych okolic ciała, w tym małżowin usznych i nadgarstków, wylewu krwawego o wymiarach 1,5 cm na 1 cm okolicy grzbietowej, skutkujących naruszeniem sprawności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc karany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05,

tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

XXX. w bliżej nieustalonym okresie przełom czerwca/lipca 2009 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dwóch jednostek broni automatycznej oraz trzech pistoletów kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu wraz z amunicją, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

XXXI. w okresie od 9 sierpnia 2009 r. do 14 sierpnia 2009 r. w W. działając w zorganizowanej grupie przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom art. 33- 35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) ze z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) ps. (...), A. S. (1) ps. (...), I. Z. ps. (...), P. Z. (1) ps. (...) i innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości co najmniej 3 kilogramów w ten sposób, że:

w okresie od dnia 9 sierpnia 2009 r. do dnia 12 sierpnia 2009 r. odebrał za pośrednictwem A. S. (1) ps. (...) 3 kilogramy heroiny celem dalszej sprzedaży, zaś w dniu 13 sierpnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. (1) i T. Z., po uprzednim otrzymaniu od P. Z. (1) heroiny w ilości nie mniejszej niż 513 gramów, przewiózł wskazany narkotyk samochodem marki O. (...), a następnie przekazał go T. Z. celem dalszej sprzedaży, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

XXXII. w bliżej nieustalonym okresie, w kwietniu 2009 r. lecz po 15 kwietnia 2009 r. w restauracji S. w centrum handlowym (...) w M. k. W. działając w ramach grupy przestępczej o charakterze zbrojnym oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami podejmował działania zmierzające do przejęcia kontroli nad procederem czerpania korzyści majątkowych z prostytucji uprawianej przez inne osoby, w ten sposób, że nakłaniał P. K. (1) ps. (...) i H. R. do czerpania korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez kilkadziesiąt kobiet przy trasach komunikacyjnych N. – Z., przy trasie W. - O. i przy trasie w okolicach K. żądając przekazywania z tego tytułu 80% zebranych pieniędzy, w wyniku czego co tydzień P. K. (2) i H. R. pobierali od każdej z tych kobiet po 500 zł, łącznie co najmniej 10.000 zł tygodniowo, a następnie uzyskane w ten sposób pieniądze przekazywali do września 2009 r. osobiście J. S. i raz w maju lub czerwcu 2009 r. A. S. (1);

w tym od co najmniej 22 kobiet uprawiających prostytucję przy trasie z M. w kierunku N., a wśród nich:

- M. M. (1) w okresie od końca kwietnia 2009 r. do początku sierpnia 2009 r. uzyskując od niej korzyść majątkową w wysokości co najmniej 7000 zł,

- N. F. w okresie do od początku czerwca 2009 r. do sierpnia 2009 r. uzyskując od niej korzyść majątkową w wysokości co najmniej 22000 zł,

- M. W. (3) w okresie od trzeciej dekady czerwca 2009 r. do dnia 10 września 2009 r. uzyskując od niej korzyść majątkową w wysokości co najmniej 6000 zł,

- K. Y. w okresie od maja 2009 r. do początku września 2009 r. uzyskując od niej korzyść materialną w wysokości co najmniej 9000 zł,

- S. Z. w okresie od 6 maja 2009 r. do dnia 9 września 2009 r. uzyskując od niej korzyść materialną w wysokości co najmniej 9000 zł,

- I. R. w okresie od końca kwietnia 2009 r. do 9 września 2009 r. uzyskując korzyść majątkową w wysokości 11000 zł, oraz czerpał cotygodniowo korzyść majątkową od co najmniej 5 nieustalonych kobiet uprawiających prostytucję przy trasie pomiędzy W. a O. w łącznej wysokości co najmniej 52500 zł,

przy czym działając w opisany sposób łącznie osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 202 600 zł, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc karanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05,

tj. o czyn z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

XXXIII. w bliżej nieustalonym okresie wiosną 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z. polecił J. D. (1) oraz K. G. (1), aby pobili świadka K. M. celem uniemożliwienia mu złożenia zeznań w postępowaniu sądowym przekazując w tym celu zdjęcie z wizerunkiem K. M. i naniesionymi zapisami dotyczącymi miejsca zamieszkania, marki samochodu wraz z numerem rejestracyjnym oraz miejsca parkowania samochodu osobowego, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc karanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05 oraz popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 65§1 k.k.

XXXIV. w dniu 19 października 2009 r. w M. działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) ps. (...), I. Z. ps. (...), P. S. (4) ps. (...), P. T. ps. (...), Z. S. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami udzielił w/w pomocy w pobiciu M. M. (2) i M. L. poprzez doprowadzenie sprawców pobicia na miejsce zdarzenia i zabezpieczenie ich w czasie pobicia, czym naraził pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo pozbawienia życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 lub 157§1 k.k., przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05,

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. art. 158§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

XXXV. w okresie od lutego 2009 r. do 27 kwietnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z W. Z. (2), P. D., M. W. (2) ps. (...), R. L. ps. (...) i innymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 60 kilogramów w ten sposób, że wraz z M. W. (2), R. L. i P. D. nabył od W. Z. (2) wskazany narkotyk co najmniej pięciokrotnie w ilościach jednorazowych co najmniej po 10 kilogramów w celu jego dalszej odsprzedaży, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

4) P. Z. (2) został oskarżony o to, że:

XLIX. w okresie od połowy 2008 r. do dnia 14 sierpnia 2009 r. w W. i okolicach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” w skład której wchodził m.in. R. Z., M. Z. (1) ps. (...), A. K. (1), J. D. (1), K. K. (2) ps. (...) i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, czerpanie korzyści z cudzego nierządu, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu

i wolności, takich jak zabójstwa, branie zakładników dla okupu oraz obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach

tj. o czyn z art. 258§2 k.k.

L. w okresie od stycznia do czerwca 2009 r. w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany, w ten sposób, iż nabył narkotyk o łącznej ilości nie mniejszej niż 5 kg wartości nie mniejszej niż 75.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

LI. w okresie od stycznia do czerwca 2009 r. w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości nie mniejszej niż 60 gramów oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 60 gramów o łącznej wartości nie mniejszej niż 4.200 zł, w ten sposób, że nie mniej niż trzykrotnie zbył ustalonej osobie po 20 – 30 porcji marihuany oraz po 20 – 30 porcji amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

LII. w okresie od stycznia do czerwca 2009 r. w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości nie mniejszej niż 900 gramów o łącznej wartości nie mniejszej niż 18.000 zł, w ten sposób, że czterokrotnie zbył ustalonej osobie narkotyk w porcjach po 100, 400 i dwukrotnie po 200 gram, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

LIII. w okresie od marca do kwietnia 2009 r. w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości nie mniejszej niż 400 gramów o łącznej wartości nie mniejszej niż 8.000 zł, w ten sposób, że nie mniej niż dwukrotnie zbył ustalonej osobie po 200 porcji marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

LIV. w dniu bliżej nieustalonym w lipcu 2009 r. w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany – w ilości około 1 kilograma, w ten sposób, że zbył narkotyk w 3 porcjach o łącznej wadze 400 gramów M. B. (1), a pozostałą ilość marihuany zbył w nieustalony sposób, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

LV. w okresie od 13 sierpnia 2009 r. do 14 sierpnia 2009 r. w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) działając w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości łącznej nie mniejszej niż 1113 grama oraz heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 4617,4 grama, a także substancji psychotropowej w postaci MDMA tj. extasy – w ilości nie mniejszej niż 16,8 grama w ten sposób, że

- środek odurzający w postaci konopi indyjskich w ilości nie mniejszej niż 1,018 kilograma w dniu 13 sierpnia 2009 r. zbył za pośrednictwem W. B. (1) M. P. (1) za kwotę 16.500 zł

- środek odurzający w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 513 gramów przekazał w dniu 13 sierpnia 2009 r. M. Z. (1), który z kolei przekazał go T. Z.,

- środki odurzające w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 4104,4 gramów i suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości nie mniejszej niż 95 gramów oraz substancji psychotropowej w postaci MDMA tj. extasy – w ilości nie mniejszej niż 16,8 grama przekazał w dniu 14 sierpnia 2009 r. K. G. (2), R. B. (2) i D. M.,

przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k.

LVI. w nieustalonym okresie czasu do dnia 14 sierpnia 2009 r. w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu (...) kal. 9 mm nr NO (...) produkcji włoskiej oraz pistoletu maszynowego (...) kal. 7,65 mm wz. (...) nr (...) produkcji czeskosłowackiej z 1965 r. przerobionego samodzielnym przez dokonanie rekonstrukcji czółka zamka oraz części wlotowej lufy, a także 6 sztuk naboju pistoletowych kal. 9 mm wz. (...) i 19 sztuk naboju pistoletowych kal. 7,65 mm wz. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

6) K. G. (1) został oskarżony o to, że:

LXIV. w okresie od połowy 2007 r. do 1 grudnia 2009 r. w W. i okolicach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” w skład której wchodził m.in. M. Z. (1) ps. (...), R. Z. ps. (...), P. Z. (1), A. K. (1), J. D. (1), R. K. (1) ps. (...), i inne ustalone i nieustalone osoby mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, czerpanie korzyści majątkowej z cudzego nierządu, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak zabójstwa, pobicia, branie zakładników dla okupu oraz obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

LXV. w bliżej nieustalonym okresie na przestrzeni kilku miesięcy od jesieni 2007 r. do początku 2008 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z D. P. ps. (...), J. D. (1), P. S. (5), mężczyzną o ps. (...) i innymi nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznej ilości środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi o łącznej wadze nie mniejszej niż 0,5 kilograma w postaci marihuany, amfetaminy i kokainy, które to substancje wraz z J. D. (1) przyjmował od D. P. ps. (...) i ps. (...) w każdorazowej ilości ok. 30-40 gramów w odstępach tygodniowych, a następnie przekazywał P. S. (5) i innym nieustalonym osobom celem dalszej sprzedaży, przy czym przestępstwo popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

LXVI. w bliżej nieustalonym okresie od zimy 2008 r. do połowy 2009 r. w W. i J. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wspólnie i w porozumieniu z R. Z. i J. D. (1) brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy o łącznej wadze ok. 1 kilograma w ten

sposób, że po odebraniu od R. K. (1) ps. (...) na M. substancji psychotropowej przekazał ją z J. D. (1) n/n mężczyźnie w J., przy czym przestępstwo popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

LXVII. w bliżej nieustalonym okresie przełom czerwca/lipca 2009 r. w W. w mieszkaniu przy ul. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dwóch jednostek broni automatycznej oraz trzech pistoletów kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu oraz amunicję, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

LXVIII. w okresie od jesieni 2008 r. do 16 lipca 2009 r. w W. działając w ramach grupy przestępczej o charakterze zbrojnym wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. (...), R. Z. ps. (...), J. D. (1) czerpał korzyści majątkowe od H. C. (1) i co najmniej kilkudziesięciu innych kobiet świadczących usługi seksualne w lokalach na terenie całej W., poprzez odbieranie od każdej z nich kwoty 400 zł miesięcznie tytułem tzw. ochrony, co dawało łącznie korzyść majątkową w kwocie ok. 20.000 – 30.000 zł miesięcznie, za co otrzymywał od członków grupy kwotę 750 zł miesięcznie, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oraz zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 361/01 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny sygn. VIIIK 455/02,

tj. o czyn z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k.

LXIX. w dniu 19 marca 2009 r. w miejscowości M., powiatu (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z., A. Ł. ps. (...), M. Z. (1) ps. (...) z M., M. R. (1) ps. (...), J. D. (1), M. D., Ł., P. i innymi nieustalonymi sprawcami dokonał pobicia kobiet świadczących usługi seksualne przy trasie M. – K. w miejscowości M. celem zmuszenia ich do zaniechania uprawiania prostytucji, jak również pozbawienia korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejęcia z tego tytułu korzyści majątkowej, w ten sposób, że M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, gdzie została wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę oraz kopnięta przez M. R. (1) i podejrzanego wskutek czego doznała stłuczenia głowy z podejrzeniem ostrych powikłań czaszkowo – mózgowych oraz wielomiejscowych złamań twarzoczaszki, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przez co naraziła ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k., przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny sygn. VIIIK 455/02,

tj. o czyn z art. 158§1 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

LXX. w dniu 6 marca 2009 r. w miejscowości W. przy ul. (...), gmina S., działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1) oraz w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. S. (3), wobec którego J. D. (1) uprzednio kierował groźby bezprawne podpalił sklep wędkarski w miejscowości W. przy ul. (...) prowadzony przez żonę pokrzywdzonego B. S. (2), czym spowodował szkodę w kwocie około 15.000 zł, a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1) usiłowali spalić samochód osobowy marki M. (...), którego właścicielem był P. S. (3), przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem,

tj. o czyn z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

LXXI. w bliżej nieustalonym okresie po 5 maja 2007 r. lecz przed 30 czerwca 2007 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1) i M. M. (3) ps. (...) brał udział w obrocie znacznej ilości środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w postaci około 500 sztuk tabletek ekstazy oraz co najmniej 50 gram marihuany i amfetaminy, które to środki i substancje kilka razy nabył od M. M. (3) ps. (...) celem dalszej sprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k.

7) R. K. (1) został oskarżony o to, że:

LXXII. w bliżej nieustalonym okresie od zimy 2008 r. do połowy 2009 r. w W. i okolicach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” w skład której wchodził m.in. M. Z. (1) ps. (...), R. Z. ps. (...), A. K. (1), J. D. (1), K. G. (1) i inni mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak zabójstwa, pobicia, branie zakładników dla okupu oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

LXXIII. w bliżej nieustalonym okresie od zimy 2008 r. do połowy 2009 r. w W. i J. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z R. Z. brał udział w obrocie znacznej ilości substancjami psychotropowymi w postaci siarczanu amfetaminy i tabletek ekstazy o łącznej wadze ok. 5 kilogramów w ten sposób, że

- na M. przekazał J. D. (1) 1 kg siarczanu amfetaminy, którą za pośrednictwem K. G. (1) przekazano n/n mężczyźnie w J.,

- na M. przekazał J. D. (1) do 2 kg substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy i tabletek ekstazy, które J. D. (1) przekazał n/n mężczyznom w J.,

- na M. przekazał J. D. (1) do 2 kg substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy i tabletek ekstazy, które J. D. (1) przekazał n/n mężczyznom ze S. w J., celem dalszej sprzedaży,

przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia II Wydział Karny sygn. II K 1599/01,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

LXXIV. w bliżej nieustalonym okresie 2008/2009 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. (...) brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma siarczanu amfetaminy w ten sposób, że przekazał J. D. (1) 1 kilogram w/w substancji psychotropowej, którą na polecenie M. Z. (1) J. D. (1) przekazał nieustalonemu mężczyźnie w miejscowości Z. k. W., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia II Wydział Karny sygn. II K 1599/01,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

LXXV. zimą 2008 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) ps. (...) i A. B. brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o łącznej wadze nie mniejszej niż 20 gramów, który to środek odbierał w mieszkaniu od A. P. (1) ps. (...) A. B. celem dalszej sprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia II Wydział Karny sygn. II K 1599/01,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

LXXVI. w 2009 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wspólnie i w porozumieniu z R. Z. i J. D. (1) brał udział w obrocie znacznej ilości substancjami psychotropowymi w postaci 1000 sztuk tabletek ekstazy, którą to substancję przekazał J. D. (1) celem przekazania n/n mężczyźnie, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia II Wydział Karny sygn. II K 1599/01,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

LXXVII. w okresie kwiecień – maj 2009 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1) brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci 20 gramów kokainy, którą to substancję przekazał za pośrednictwem J. D. (1) nieustalonemu mężczyźnie o ps. (...), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia II Wydział Karny sygn. II K 1599/01,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

LXXVIII. w bliżej nieustalonym okresie w dniach pomiędzy 14 – 21 czerwca 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (6) ps. (...), R. Z., J. D. (1), M. S. (2) i innymi oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił pomocy do usiłowania wymuszenia rozbójniczego na osobie S. B. (1) poprzez umówienie spotkania na ul. (...), podczas którego kierowano wobec pokrzywdzonego groźby obciążenia rąk przy użyciu miecza usiłując doprowadzić do rozporządzenia mieniem w kwocie 5000 zł miesięcznie, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

8) A. Ł. został oskarżony o to, że:

LXXIX. w dniu 19 marca 2009 r. w miejscowości M., powiatu (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z. ps. (...) i M. Z. (1) ps. (...) z M. kierował wykonaniem czynu zabronionego przez K. G. (1), M. R. (1) ps. (...), J. D. (1), M. D., Ł., P. i innych nieustalonych sprawców polegającego na pobiciu kobiet świadczących usługi seksualne przy trasie M. – K. w miejscowości M. celem zmuszenia ich do zaniechania uprawiania prostytucji, jak również pozbawienia korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejęcia z tego tytułu korzyści majątkowej, zwołując członków grupy przestępczej i dokonując podziału ról, w wyniku czego M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, gdzie została wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę oraz kopnięta

przez ustalonych sprawców wskutek czego doznała stłuczenia głowy z podejrzeniem ostrych powikłań czaszkowo – mózgowych oraz wielomiejscowych złamań twarzoczaszki, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przez co naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k., przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

LXXX. w bliżej nieustalonym okresie na przestrzeni 2008/2009 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dwóch jednostek broni automatycznej oraz trzech pistoletów kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu wraz z amunicją, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

LXXXI. w okresie od co najmniej 31 stycznia 2009 r. do co najmniej 16 kwietnia 2009 r. w W. wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), M. Z. (1) ps. (...), A. K. (1) ps. (...), R. L. ps. (...), P. D. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez M. K. (1) ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa, czerpanie korzyści z nierządu oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258§2 k.k.

LXXXII. w bliżej nieustalonym dniu lutego 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. D. i M. W. (2) ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wziął, a następnie przetrzymywał zakładnika w osobie nieustalonej kobiety w celu zmuszenia męża wskazanej do przekazania mu tytułem zwrotu długu pieniędzy w kwocie 30.000 złotych oraz pieniędzy w kwocie 20.000 złotych tytułem tzw. kary za nieterminowość zwrotu długu, a po zobowiązaniu się przez dłużnika do przekazania żądanych pieniędzy zwolnił zakładnika zabierając do czasu przekazania pieniędzy samochód marki T. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

LXXXIII. w okresie od lutego do co najmniej 16 kwietnia 2009 r. w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu nieustalonego rodzaju, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

9) M. D. został oskarżony o to, że:

LXXXIV. w dniu 19 marca 2009 r. w Miejscowości M., powiatu (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z. ps. (...), A. Ł. ps. (...), M. Z. (1) ps. (...) z M., K. G. (1), P. P. (3), M. R. (1) ps. (...), J. D. (1), Ł. i innymi nieustalonymi sprawcami wziął udział w pobiciu kobiet świadczących usługi seksualne przy trasie M. – K. w miejscowości M. celem zmuszenia ich do zaniechania uprawiania prostytucji i tym samym pozbawienia korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)” kierowanej przez A. P. (2) ps. (...), a następnie przejęcia z tego tytułu korzyści majątkowej, w wyniku czego M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, gdzie została wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę oraz kopnięta przez innych ustalonych sprawców wskutek czego doznała stłuczenia głowy z podejrzeniem ostrych powikłań czaszkowo – mózgowych oraz wielomiejscowych złamań twarzoczaszki, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przez co naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

LXXXV. w dniu 25 marca 2009 r. w W. przy ul. (...) i al. (...) działając w ramach grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), A. Ł., R. Z., M. R. (1), S. K., A. W., V. B. (2), B. S. (1), J. D. (1), K. G. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze doprowadzenia D. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wziął udział w pozbawieniu wolności D. Z. ps. (...), które zaistniało w okresie od około godz. 23 dnia 25.03.2009 r. do godzin wieczornych 27.03.2009 r. w W., w wyniku czego pokrzywdzony przemocą został wciągnięty do samochodu m-ki V. (...) typu kombi o nr rej. (...), a następnie poprzez pozbawienie wymienionego wolności żądano od wymienionego pieniędzy w kwocie 100 tys. zł oraz wydania samochodów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec nie wydania mienia, przy czym skutek użycia siły fizycznej pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci szeregu otarć naskórka różnych okolic ciała, w tym małżowin usznych i nadgarstków, wylewu krwawego o wymiarach 1,5 cm na 1 cm okolicy grzbietowej, skutkujących naruszeniem sprawności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

10) W. Z. (1) został oskarżony o to, że:

LXXXVI. w bliżej nieustalonym okresie wiosną 2009 r. w W. lub M. udzielił M. Z. (1) ps. (...) i R. Z. ps. (...) pomocy do pobicia świadka K. M. celem uniemożliwienia mu złożenia zeznań w postępowaniu sądowym poprzez przekazanie ww. fotografii z wizerunkiem K. M. i naniesionymi własnoręcznie zapisami dotyczącymi miejsca zamieszkania, marki samochodu wraz z numerem rejestracyjnym oraz miejsca parkowania samochodu osobowego,

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 245 k.k.

LXXXVII. w bliżej nieustalonym okresie na przełomie sierpnia/września 2010 r. w M. nakłaniał H. C. (2) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy od lekarza neurologii J. Ł. w postaci wystawienia dokumentacji lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia M. Z. (1) i innej ustalonej osoby, celem doprowadzenia do odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania wobec M. Z. (1), który od dnia 26 listopada 2009 r. pozostaje tymczasowo aresztowany w sprawie o sygn. Ap V Ds. 164/09 Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie,

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 k.k. w zb. z art. 239§1 k.k. i art. 11§2 k.k.

LXXXVIII. w dniu 13 sierpnia 2010 r. w M. kierował wobec J. Ł. groźby bezprawne rozpowszechniania informacji mogących ww. zniesławić zmuszając tym J. Ł. do zwrotu wierzytelności w kwocie 9.000 zł, czym spowodował przekazanie kwoty 7.000 zł,

tj. o czyn z art. 191§2 k.k.

LXXXIX. w bliżej nieustalonym okresie pomiędzy czerwcem 2008 r. a kwietniem 2009 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłaniał P. D. do współudziału w popełnieniu przestępstw wyłudzeń kredytów bankowych na szkodę bliżej nieustalonych banków, poprzez pozyskanie osób tzw. „słupów”, które przy zaciąganiu kredytów wprowadzałyby banki w błąd co do zamiaru spłaty zobowiązania doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XC. w dniu 7 kwietnia 2009 r. w bliżej nieustalonym miejscu w M. lub w W. w celu użycia za autentyczną umowy sprzedaży samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zawartej pomiędzy A. U., jako sprzedającym a M. S. (3), jako kupującą podrobił podpis M. S. (3),

tj. o czyn z art. 270§1 k.k.

XCI. w dniu 16.12.2009 r. w W. w siedzibie Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie Wydział V ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji przy ul. (...) składając wniosek o udzielenie widzenia z tymczasowo aresztowanym w

sprawie o sygn. Ap V Ds. 164/09 M. Z. (1) posłużył się dokumentem, w którym podrobił podpis widniejącej jako wnioskująca o widzenie E. N.,

tj. o czyn z art. 270§1 k.k.

XCII. w dniu 25.05.2010 r. w W. w siedzibie Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie Wydział V ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji przy ul. (...) składając wniosek o udzielenie widzenia z tymczasowo aresztowanym w sprawie o sygn. Ap V Ds. 164/09 M. Z. (1) posłużył się dokumentem, w którym podrobił podpis widniejącej jako wnioskująca o widzenie E. N.,

tj. o czyn z art. 270§1 k.k.

XCIII. w dniu 28.10.2010 r. w W. w siedzibie Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie Wydział V ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji przy ul. (...) składając wniosek o udzielenie widzenia z tymczasowo aresztowanym w sprawie o sygn. Ap V Ds. 164/09 M. Z. (1) posłużył się dokumentem, w którym podrobił podpis widniejącej jako wnioskująca o widzenie E. N.,

tj. o czyn z art. 270§1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 27 marca 2014 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 177/11:

1.1. **oskarżonego M. K. (1)** w ramach zachowań opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia uznał za winnego dwóch czynów, tego że:

a) w okresie od 22 stycznia 2004 r. do 11 czerwca 2006 r. w W. i innych miejscowościach na terenie Polski wspólnie i w porozumieniu z I. Z. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. (1) ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) w okresie od 13 czerwca 2007 r. do dnia 25 października 2009 r. w W. i innych miejscowościach na terenie Polski wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. Z. (1), I. Z., R. K., Z. S., R. Z., P. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

1.2. oskarżonego M. K. (1) w ramach zachowań opisanych w pkt III i IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. w W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu przyjmował co miesiąc od R. B. (1) ps. (...) pieniądze w kwocie od 4.000 zł w lutym 2006 r., a następnie w marcu i kwietniu 2006 r. w kwocie pomiędzy 4.000 zł a 1.500 zł oraz w maju 2006 r. w kwocie 1.500 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wymuszeń rozbójniczych dokonywanych na osobach handlujących na terenie bazaru (...) w W. oraz osób zajmujących się zawodowo holowaniem pojazdów, oraz w kwocie od 20.000 zł w lutym 2006 r., a następnie w marcu, kwietniu i maju 2006 r. w kwotach niższych od 20.000 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wprowadzania do obrotu narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i za to na podstawie art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

skazał oskarżonego, a na podstawie art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

1.3. oskarżonego M. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od połowy sierpnia 2008 r. do 21 września 2008 r. w W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie ustalonej osoby polecił jej wymuszenie zwrotu wierzytelności poprzez użycie przemocy i groźby popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu i życiu od D. K. (1) w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł wskutek czego w dniu 21 września 2008 r. ta ustalona osoba wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi osobami zastosowali wobec D. K. (1) groźbę popełnienia przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przemoc w postaci bicia po twarzy i uderzenia w brzuch celem wymuszenia od pokrzywdzonego zwrotu wierzytelności w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł, a następnie do dnia 2 października 2008 r. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą stosowali wobec D. K. (1) groźbę popełnienia przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu celem wymuszenia od pokrzywdzonego zwrotu wierzytelności w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i za to na podstawie art. 18§1 k.k. w zw. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 191§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

1.4. oskarżonego M. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt VI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 10 kilogramów kokainy i co najmniej 4 kilogramów marihuany w ten sposób, że zbywał M. Z. (1) i innej ustalonej osobie kokainę w jednorazowych ilościach od 1 kilograma do 3 kilogramów oraz dwukrotnie marihuanę w jednorazowych ilościach po 2 kilogramy, celem dalszej odsprzedaży narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 200 (dwustu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych;

1.5. oskarżonego M. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt VII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że od lutego 2009 r. do 25 października 2009 r. w O. poprzez pozyskanie podrobionych dokumentów w postaci dowodu osobistego serii (...) wydanego na nazwisko R. K. (2) oraz prawa jazdy serii (...) wydanego na nazwisko R. K. (2) z zamieszczoną w dokumentach własną fotografią czynił przygotowania do użycia ich jako dokumentów autentycznych i za to na podstawie art. 270§3 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

1.6. oskarżonego M. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 8 sierpnia 2009 r. do 14 sierpnia 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną i nieustaloną osobą w dniu 9 sierpnia 2009 r. wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci 9 kilogramów heroiny w ten sposób, że za pośrednictwem nieustalonej osoby przekazał innej osobie heroinę w ilości 9 kilogramów, zbywając jej 3 kilogramy heroiny oraz wydając dyspozycje co do sposobu dalszego wprowadzenia do obrotu pozostałych 6 kilogramów heroiny pomiędzy M. Z. (1) i I. Z., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu

popelnianie przestępstw i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych;

1.7. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu M. K. (1) karę łączną 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 (trzystu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych;

1.8. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 lutego 2011 r. do dnia 15 marca 2014 r.;

1.9. na podstawie art. 44§2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 1.1.b) orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...), (...), (...) do (...), (...) do (...), (...) do (...), (...), (...) do (...), (...) do (...), (...) do (...);

1.10. na podstawie art. 44§2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt. 1.5. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...) i (...);

1.11. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu M. K. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazach dowodów rzeczowych Drz (...), (...) do (...), (...) do (...), (...) do (...), (...), (...) do (...), (...), (...);

1.12. na podstawie §14 ust. 2 pkt 5, 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. W. (1) kwotę 4140 (cztery tysiące sto czterdzieści) zł + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

1.13. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 34302,65 (trzydziestu czterech tysięcy trzystu dwóch i 65/100) złotych tytułem wydatków Skarbu Państwa oraz 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności i 6000 (sześć tysięcy) zł tytułem opłaty od orzeczonej kary grzywny;

2.1. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2008 r. do 25 listopada 2009 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), I. Z., R. K., Z. S., R. Z., P. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popelnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

2.2. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt X aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2009r. do 16 lipca 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma amfetaminy, w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie ustalonej osoby polecił odebranie substancji psychotropowej od R. K. (1) ps. (...), którą następnie tej osobie polecił przekazać n/n mężczyźnie w miejscowości Z. k. W., przy czym przestępstwo popelniał działając w

zorganizowanej grupie przestępczej oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 (pięćdziesiąt) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.3. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XI i XII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w bliżej nieustalonym dniu maja 2008 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w zamiarze wprowadzenia do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, a w szczególności marihuany, amfetaminy i kokainy nakłaniał ustaloną osobę do wyszukania osób zajmujących się udzielaniem środków odurzających i substancji psychotropowych oraz przekazywania im od niego przez tą osobę takich środków i substancji, a następnie w okresie do 17 października 2008 r. przekazując tej ustalonej osobie nieustalone ilości środków odurzających w postaci marihuany i kokainy, a do kwietnia 2009 r. również substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie tej ustalonej osoby polecił jej wprowadzić do obrotu te środki i substancje poprzez ich przekazanie ustalonym i nieustalonym osobom, w tym A. G. (1), którzy zajmowali się udzielaniem środków odurzających i substancji psychotropowych innym osobom, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 30 (trzydziestu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.4. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowań opisanych w pkt XII i XVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) ps. (...), trzema ustalonymi osobami i innymi nieustalonymi, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci 10 kilogramów kokainy i 4 kilogramów marihuany w ten sposób, że wraz z inną ustaloną osobą nabywał od M. K. (1) za pośrednictwem dwóch ustalonych osób i innych nieustalonych kokainę w jednorazowych ilościach od 1 kilograma do 3 kilogramów oraz dwukrotnie marihuanę w jednorazowych ilościach po 2 kilogramy i w tym samym okresie wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie ustalonej osoby polecił wprowadzić jej do obrotu uzyskane środki odurzające celem dalszej odsprzedaży poprzez ich przekazanie ustalonym i nieustalonym osobom w tym A. G. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat

i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.5. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XIII aktu oskarżenia wyodrębnił trzy czyny i uznał go za winnego tego, że:

a) w okresie od 1 do 17 października 2008 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz rozporządzenia 273/2004 i rozporządzenia 111/2005, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą przyjął, a następnie posiadał 20 litrów prekursora w postaci płynu BMK, w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.

b) w styczniu 2009 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i rozporządzenia 273/2004 oraz rozporządzenia 111/2005, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą przyjął, a następnie posiadał 20 litrów prekursora w postaci płynu BMK, w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.

c) w styczniu 2009 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i rozporządzenia 273/2004 oraz rozporządzenia 111/2005, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą przyjął, a następnie posiadał 1 litr prekursora w postaci płynu BMK, w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.

i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. ustalając, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. za wszystkie trzy czyny na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 (pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.6. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach lipca i sierpnia 2008 r. w W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej 150 gram i substancji psychotropowej w postaci 200 sztuk tabletek ekstazy w ten sposób, że dwukrotnie przekazał ustalonej osobie marihuanę w ilościach 100 gram i 50 gram oraz jednokrotnie 200 sztuk tabletek ekstazy celem dalszej odsprzedaży przez ustaloną osobę na terenie Zakładu Karnego w I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 80 (osiemdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.7. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 do 17 października 2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w ten sposób, że przekazał tej ustalonej osobie pieniądze na zakup od innej ustalonej osoby środka odurzającego w postaci 1 kilograma kokainy, która następnie zmieszana została z tzw. wypełniaczem celem dalszej jej sprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 120 (stu dwudziestu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.8. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 21 – 27 kwietnia 2009 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc przygotowania do popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na uczestnictwie w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci kokainy w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie ustalonej osoby polecił jej odbiór 3 jednogramowych próbek kokainy od innej ustalonej osoby, a następnie przyjął dwie z tych próbek celem sprawdzenia jakości kokainy i późniejszego jej nabycia, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 20 (dwudziestu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.9. oskarżonego M. Z. (1) uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w pkt XVIII, XIX i XX aktu oskarżenia;

2.10. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 października do 17 października 2008 r. w W. i L. wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie tej ustalonej osoby polecił jej odbiór w W. 1 kilograma amfetaminy od mężczyzny o ps. (...), od którego nabył tą substancję, a następnie wprowadził ją do obrotu poprzez zbycie tej substancji za pośrednictwem tej ustalonej osoby w L. innej ustalonej osobie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego;

2.11. oskarżonego M. Z. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt XXII aktu oskarżenia;

2.12. w ramach zachowań opisanych w pkt XXIII aktu oskarżenia wyodrębnił dwa czyny i oskarżonego M. Z. (1) uznał za winnego tego, że:

a) w bliżej nieustalonym dniu na przełomie 2008 i 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu poprzez zbycie nieustalanej osobie znacznych ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie tej ustalonej osoby polecił jej przekazanie nieustalanej osobie 1 kilograma amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

b) w bliżej nieustalonym dniu na przełomie roku 2008 i 2009, poza czasem popełnienia czynu opisanego w pkt 2.12.a) wyroku, w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu poprzez zbycie nieustalanej osobie znacznych ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie tej ustalonej osoby polecił jej przekazanie nieustalanej osobie 1 kilograma amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. ustalając, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. za wszystkie te dwa czyny na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.13. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXIV wyroku uznał za winnego tego, że w okresie od 1 do 17 października 2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu poprzez zbycie dwóm ustalonym osobom znacznych ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie innej osoby polecił jej dwukrotnie przekazanie tym osobom po 2 kilogramy amfetaminy celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, i ustalając, że czyny opisane w pkt 2.10 i 2.13 wyroku popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. za dwa te czyny na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. i art. 91§1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 200 (dwustu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.14. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXV wyroku uznał za winnego tego, że w okresie od 23 grudnia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu poprzez zbycie dwóm nieustalonym mężczyznom znacznych ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie tej ustalonej osoby polecił jej przekazanie tym mężczyznom 2 kilogramów amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się działając w

zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.15. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXVI wyroku uznał za winnego tego, że w okresie od 23 grudnia 2008 r. do 16 lipca 2009 r. w W. działając w z góry powziętym zamiarze w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z R. Z., K. G. (1) i ustaloną osobą czerpał korzyści majątkowe od nie mniej niż 50 kobiet w tym H. C. (1) i M. K. (2) uprawiających prostytucję w lokalach na terenie W., w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie R. Z. i ustalonej osoby za pośrednictwem R. Z. polecił tej osobie odbiór od każdej z tych kobiet po kwocie 400 zł miesięcznie i osoba ta wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) w/w kwotach odbierała od tych kobiet pieniądze łącznie w kwocie 20.000 zł miesięcznie, po czym pieniądze te bezpośrednio lub za pośrednictwem R. Z. przekazywała M. Z. (1), przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 204§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.16. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXVII wyroku uznał za winnego tego, że w okresie od 23 grudnia 2008 r. do 6 marca 2009 r. w W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie K. G. (1) i ustalonej osoby polecał im, aby groźbą popełnienia przestępstwa poprzez pobicie, podpalenie wymusili na P. S. (3) zwrot wierzytelności w kwocie 10.000 zł na rzecz G. B., w wyniku czego w/w usiłowali spalenia samochodu marki M. (...), którego właścicielem był P. s. oraz podpalili w dniu 6 marca 2009 r. w miejscowości W. gm. S. sklep wędkarski prowadzony przez żonę pokrzywdzonego B. S. (2), przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 18§1 k.k. w zw. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 191§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2.17. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXVIII wyroku uznał za winnego tego, że w dniach 18 i 19 marca 2009 r. w W., miejscowości K. i jej okolicach podzegał J. D. (1), K. G. (1) i trzeciego ustalonego mężczyznę do pobicia M. W. (1) uprawiającej prostytucję na trasie M. – K. w miejscowości M. celem zmuszenia jej do zaniechania uprawiania prostytucji, jak również pozbawienia korzyści majątkowej czerpanej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejęcia z tego tytułu korzyści majątkowej, zwołując członków grupy przestępczej i dokonując podziału ról, w wyniku czego M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, następnie uderzona przez niego w twarz, a potem wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę przez K. G. (1) i trzeciego ustalonego mężczyznę, którzy zostali na miejsce pobicia przywiezieni samochodem przez A. Ł., wskutek czego narażona została zachowaniem M. Z. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157§1 k.k., przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne

przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 18§2 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 158§1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2.18. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXIX wyroku uznał za winnego tego, że w okresie od 25 marca 2009 r. do 27 marca 2009 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał poprzez udzielanie rad dotyczących wzięcia i przetrzymywania zakładnika działającym wspólnie i w porozumieniu A. Ł., S. K., J. D. (1), K. G. (1), M. R. (1), A. W., V. B., B. S. (1) we wzięciu zakładnika D. Z. poprzez wciągnięcie przemocą do samochodu m-ki V. (...) typu kombi o nr rej. (...) i przetrzymywaniu go w okresie od godz. 23 dnia 25.03.2009 r. do godzin wieczornych 27.03.2009 r. w W. oraz usiłowania doprowadzenia go do rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł poprzez pozbawienie go wolności i użycie przemocy, wskutek czego D. Z. doznał obrażeń ciała w postaci szeregu otarć naskórka różnych okolic ciała, w tym małżowin usznych i nadgarstków, wylewu krwawego o wymiarach 1,5 cm na 1 cm okolicy grzbietowej, skutkujących naruszeniem sprawności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnięto wobec niewydania mienia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 252§1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 (pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.19. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXX wyroku uznał za winnego tego, że przez okres jednego dnia w okresie od lutego do 15 kwietnia 2009 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci jednej jednostki broni automatycznej oraz dwóch pistoletów kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu wraz z amunicją, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej i za to na podstawie art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 263§2 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2.20. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXXI wyroku uznał za winnego tego, że w okresie od 8 sierpnia 2009 r. do 14 sierpnia 2009 r. w W. działając w zorganizowanej grupie przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z I. Z., P. Z. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami po uprzednim zobowiązaniu do nabycia 3 kilogramów środka odurzającego w postaci heroiny uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci heroiny o masie 3 kilogramów, w ten sposób, że w okresie od dnia 9 sierpnia 2009 r. do dnia 12 sierpnia 2009 r. odebrał za pośrednictwem ustalonej osoby 3 kilogramy heroiny celem dalszej sprzedaży, zaś w dniu 13 sierpnia 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. (1), po uprzednim otrzymaniu od P. Z. (1) heroiny o masie 493,8 gramów, przewiózł wskazany narkotyk samochodem marki O. (...), a następnie przekazał go ustalonej osobie celem dalszego wprowadzenia do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto zarzuconego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.21. oskarżonego M. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt XXXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie, w kwietniu 2009 r. lecz po 15 kwietnia 2009 r. w restauracji S. w centrum handlowym (...)

w M. k. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami podejmował działania zmierzające do przejęcia kontroli nad procederem czerpania korzyści majątkowych z prostytucji uprawianej przez inne osoby, w ten sposób że nakłaniał dwie ustalone osoby do czerpania korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez kilkadziesiąt kobiet przy trasach komunikacyjnych N. – Z., przy trasie W. – O. i przy trasie w okolicach K. żądając przekazywania z tego tytułu 80% zebranych pieniędzy członkom zorganizowanej grupy przestępczej tzw. „(...)” i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 18§2 k.k. w zw. z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 204§1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 (pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.22. oskarżonego M. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 18§1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 65§1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 22§2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary;

2.23. oskarżonego M. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIV aktu oskarżenia z tym, że wyeliminował z jego opisu imiona i nazwiska oraz pseudonimy A. S. i P. S. (4) i za to na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 158§1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2.24. oskarżonego M. Z. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXV aktu oskarżenia;

2.25. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k., art. 91§2 k.k. w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu M. Z. (1) karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 500 (pięciuset) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.26. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. Z. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 listopada 2009 r. do 23 września 2011 roku i od 19 czerwca 2013 r. do 7 października 2013 r.;

2.27. na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. Z. (1) w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 2.17. zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 2500 (dwa tysiące pięćset) zł;

2.28. na podstawie art. 44§2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 2.1. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...) do (...);

2.29. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu M. Z. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazach dowodów rzeczowych Drz (...) do (...);

2.30. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 40750,81 (czterdzieści tysięcy siedemset pięćdziesiąt i 81/100) zł tytułem wydatków Skarbu Państwa oraz 600 (sześciuset) zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz 5.000 (pięć tysięcy) zł tytułem opłaty od orzeczonej grzywny;

4.1. **oskarżonego P. Z. (1)** w ramach zachowania opisanego w pkt XLIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2008r. do dnia 14 sierpnia 2009 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), M. Z. (1), I. Z., R. K., Z. S., R. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na

podstawie art. 258§2 skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4.2. oskarżonego P. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt L aktu oskarżenia i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (stu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

4.3. oskarżonego P. Z. (1) w ramach zachowania zarzuconego mu w pkt LI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia do czerwca 2009 r. w W., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, trzykrotnie wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilościach po 10 gram, łącznie 30 gram i nieustalone ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany poprzez ich zbycie ustalonemu mężczyźnie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego;

4.4. w ramach zachowań opisanych w pkt LII aktu oskarżenia wyodrębnił cztery czyny i uznał oskarżonego P. Z. (1) za winnego tego, że:

a) w lutym 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził za pośrednictwem ustalonej osoby wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 100 gramów zbywając je innej ustalonej osobie za kwotę 2100 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego;

b) w maju 2009 r. w W. wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził za pośrednictwem ustalonej osoby wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 200 gramów zbywając je ustalonej osobie za kwotę 4200 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego;

c) w czerwcu 2009 r. w W. wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził za pośrednictwem ustalonej osoby wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 1400 gramów zbywając je trzem ustalonym osobom za kwotę 4200 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego;

d) a od czwartego wyodrębnionego z zachowań opisanych w pkt LII aktu oskarżenia czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu w okresie od stycznia do czerwca 2009 r. w W. wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 200 gram oskarżonego P. Z. (1) uniewinnił;

4.5 oskarżonego P. Z. (1) w ramach zachowania zarzuconego mu w pkt LIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od marca do 13 sierpnia 2009 r. w W., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilościach po 10, 50, dwukrotnie po 100 i trzykrotnie po 200 gram, łącznie 860 gram poprzez ich zbycie ustalonemu mężczyźnie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego i ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu P. Z. (1) opisane w pkt 4.3 i 4.5 wyroku zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw art. 91§1 k.k. za wszystkie te czyny na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. i art. 91§1 k.k. wymierzył oskarżonemu jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (stu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

4.6. oskarżonego P. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że nieustalonego dnia lipca 2009 r. w W., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 400 gram poprzez ich zbycie ustalonemu mężczyźnie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego;

4.7. oskarżonego P. Z. (1) w ramach zachowań opisanych w pkt LV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że:

a) w dniu 13 sierpnia 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany o masie 984,6 gram poprzez ich zbycie za pośrednictwem ustalonego mężczyzny innemu ustalonemu mężczyźnie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego i ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu P. Z. (1) opisane w pkt. 4.4.a), b), c), 4.6 i 4.7a) wyroku popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw art. 91§1 k.k. za wszystkie te czyny na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. i art. 91§1 k.k. wymierzył mu jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

b) w okresie od 12 do 14 sierpnia 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) i I. Z. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci heroiny o masie 4493,6 grama w ten sposób, że w okresie tym przechowywał ten środek odurzający, a w dniu 13 sierpnia 2009 r. środek odurzający w postaci heroiny o masie 493,8 grama przekazał M. Z. (1) celem dalszego wprowadzenia go do obrotu, a w dniu 14 sierpnia 2009 r. środek odurzający w postaci heroiny o masie 3999,8 grama, kokainy o masie 33,9 grama, ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany o masie 82,2 grama oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o masie 80 gram przekazał trzem innym ustalonym osobom celem dalszego wprowadzenia do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na

celu popełnianie przestępstw i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (stu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

4.8. oskarżonego P. Z. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt LVI aktu oskarżenia, z tym że w opisie czynu zastąpił wyrażenie w nieustalonym okresie czasu do dnia 14 sierpnia 2009 r. wyrażeniem w dniu 14 sierpnia 2009 r. i za to na podstawie art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 263§2 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

4.9. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu P. Z. (1) karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 (trzystu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

4.10. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. Z. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 sierpnia 2009 r. do 31 maja 2011 r. i od 14 lipca 2011 r. do 8 lipca 2013 r.;

4.11. na podstawie art. 44§2 k.k. w związku ze skazaniem za czyny z pkt 4.2 do 4.7 orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...);

4.12. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. kwotę 4140 (cztery tysiące sto czterdzieści) zł + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

4.13. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego P. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 37668,47 (trzydzieści siedem tysięcy sześćset sześćdziesiąt osiem i 47/100) zł tytułem wydatków Skarbu Państwa oraz 600 (sześciuset) zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz 3000 (trzy tysiące) zł tytułem opłaty od orzeczonej grzywny;

6.1. **oskarżonego K. G. (1)** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt LXIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 3 lutego 2008 r. do 15 lipca 2009 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), M. Z. (1), I. Z., R. K., Z. S., P. Z., R. Z., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

6.2 oskarżonego K. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt LXV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od końca maja 2008 r. do 16 października 2008 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych o łącznej wadze 450 gram w postaci marihuany, amfetaminy i kokainy, które to substancje wraz z tą ustaloną osobą przyjmował od innej ustalonej osoby w każdorazowej ilości 30-40 gramów, a następnie przekazywał innej ustalonej osobie i innym nieustalonym osobom celem dalszej sprzedaży, przy czym przestępstwo popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za

umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego;

6.3. oskarżonego K. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt LXVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie w okresie od 10 marca 2009 r. do 16 lipca 2009 r. w W. i J. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. Z. i inną osobą wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 1 kilograma w ten sposób, że po odebraniu od R. K. (1) ps. (...) na stacji benzynowej na terenie dzielnicy W. M. substancji psychotropowej przekazał ją z inną ustaloną osobą n/n mężczyźnie w J., przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 10 (stu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

6.4. oskarżonego K. G. (3) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXVII aktu oskarżenia;

6.5. oskarżonego K. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt LXVIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 23 grudnia 2008 r. do 16 lipca 2009 r. w W. działając w z góry powziętym zamiarze w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), R. Z. i ustaloną osobą czerpał korzyści majątkowe od nie mniej niż 50 kobiet, w tym H. C. (1) i M. K. (2) uprawiających prostytucję w lokalach na terenie W., poprzez odbieranie od każdej z nich kwoty 400 zł miesięcznie, łącznie w kwocie 20.000 zł miesięcznie, za co otrzymywał od członków grupy kwotę 750 zł miesięcznie, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 204§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydziestu) złotych;

6.6. oskarżonego K. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt LXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 19 marca 2009 r. w miejscowości M., powiatu (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Ł. ps. (...), J. D. (1) i trzecim ustalonym mężczyzną dokonał pobicia M. W. (1) uprawiającej prostytucję przy trasie M. – K. w miejscowości M. celem zmuszenia jej do zaniechania uprawiania prostytucji, jak również pozbawienia korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejęcia z tego tytułu korzyści majątkowej, w ten sposób, że M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, gdzie została wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę oraz kopnięta wskutek czego doznała masywnego stłuczenia twarzy z wielomiejscowym częściowo przemieszczonym, złamania licznych kości twarzoczaszki, obustronnego złamania wyrostków kłykciowych żuchwy, krwiaków w obu zatokach szczękowych, obrzęku i zasinienia powłok w tym obustronnych krwiaków okularowych, otarcia naskórka w okolicy bródkowej oraz zaburzenia czucia w obrębie lewego policzka oraz wstrząśnienia mózgu skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przez co naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k., przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia

wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 158§1 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

6.7. oskarżonego K. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt LXX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia do 6 marca 2009 r. w miejscowości S. oraz W. w gminie S., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu zmuszenia zwrotu wiarygodności przysługującej G. B. w kwocie 10.000 zł od P. S. (3), wobec którego ta ustalona osoba uprzednio kierowała groźby bezprawne usiłował spalić samochód osobowy marki M. (...), którego właścicielem był P. S. (3), a następnie w dniu 6 marca 2009 r. podpalił sklep wędkarski w miejscowości W. przy ul. (...) prowadzony przez B. S. (2) żonę P. S. (3), czym spowodował szkodę w kwocie około 13.000 zł, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 288§1 k.k. w zw. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 191§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

6.8. oskarżonego K. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt LXXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 3 lutego 2008 r. do 22 kwietnia 2008 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci około 500 sztuk tabletek ekstazy oraz 50 gram marihuany i amfetaminy, które to środki i substancje kilka razy nabył od ustalonej osoby celem dalszej sprzedaży, przy czym przestępstwo popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a ustalając że czyny przypisane oskarżonemu a opisane w pkt LXV i LXXI wyroku popełnione zostały w ramach ciągu przestępstwa z art. 91§1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k., 91§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 80 (osiemdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

6.9. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu K. G. (1) karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

6.10. na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. G. (1) w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 6.6. wyroku zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) zł;

6.11. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. A. kwotę 3420 (trzy tysiące czterysta dwadzieścia) zł + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

6.12. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego K. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 38274,75 (trzydzieści osiem tysięcy dwieście siedemdziesiąt cztery i 75/100) zł tytułem wydatków Skarbu Państwa oraz 600 (sześciuset) zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz 5.000 (pięć tysięcy) zł tytułem opłaty od orzeczonej grzywny;

7.1. **oskarżonego R. K. (1)** w ramach zachowania opisanego w pkt LXXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 lutego 2007 r. do 13 czerwca 2010 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), M. Z. (1), I. Z., Z. S., R. Z., P. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego i przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 258§2 k.k., art. 60§4 k.k., art. 60§6 pkt 4 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

7.2. oskarżonego R. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LXXIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2009 r. do 16 lipca 2009 r. w W. i J. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy o łącznej wadze 3 kilogramów w ten sposób, że na stacji benzynowej położonej na terenie dzielnicy W. M. jeden raz przekazał ustalonej osobie 1 kg amfetaminy, a następnie dwukrotnie tej samej osobie w tym samym miejscu przekazał po 1 kilogramie amfetaminy i tabletek ekstazy celem dalszej sprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, i przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 60§4 k.k., art. 60§6 pkt 4 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

7.3. oskarżonego R. K. (1) w ramach czynu opisanego w pkt LXXIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2009 r. do 16 lipca 2009 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma siarczanu amfetaminy w ten sposób, że przekazał ustalonej osobie 1 kilogram w/w substancji psychotropowej, którą osoba ta na polecenie M. Z. (1) przekazała nieustalonemu mężczyźnie w miejscowości Z. k. W., przy czym przestępstwo popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego;

7.4. oskarżonego R. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LXXV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie po 10 marca 2009 r. zimą 2009 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu 20 gramów środka odurzającego w postaci kokainy, którą przekazał ustalonej osobie celem dalszej sprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego;

7.5. oskarżonego R. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LXXVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2009 r. do końca czerwca 2009 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci 1000 sztuk tabletek ekstazy, przeznaczonych dla R. Z., które przekazał ustalonej osobie celem dalszej odsprzedaży, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu i opisane w pkt 7.3 i 7.5 wyroku zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw art. 91§1 k.k. za te dwa czyny przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 60§4 k.k., art. 60§6 pkt 4 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k., art. 91§1 k.k. wymierzył mu jedną karę grzywny 200 (dwustu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

7.6. oskarżonego R. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LXXVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie kwiecień – maj 2009 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu 20 gramów środka odurzającego w postaci kokainy, którą przekazał ustalonej osobie celem dalszej sprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu i opisane w pkt 7.4. i 7.6. wyroku zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw art. 91§1 k.k. za te dwa czyny przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 60§4 k.k., art. 60§6 pkt 4 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. i art. 91§1 k.k. wymierzył mu jedną karę grzywny 100 (stu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

7.7. oskarżonego R. K. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXVIII uniewinnił;

7.8. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. orzeczone kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu R. K. (1) karę łączną grzywny 500 (pięciuset) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

7.9. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 14 czerwca 2010 r. do 18 lutego 2011 r. odpowiadający 500 (pięciuset) stawkom grzywny;

7.10. na podstawie art. 44§2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 7.1. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...);

7.11. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. D. (1) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

7.12. zwolnił oskarżonego R. K. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie w całości;

8.1. **oskarżonego A. Ł.** w ramach zachowania opisanego w pkt LXXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 19 marca 2009 r. w miejscowości M., powiatu (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1), J. D. (1) i trzecim ustalonym mężczyzną dokonał pobicia M. W. (1) uprawiającej prostytutkę przy trasie M. – K. w miejscowości M. celem zmuszenia jej do zaniechania uprawiania prostytutki, jak również pozbawienia korzyści majątkowej z uprawiania prostytutki przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejęcia z tego tytułu korzyści majątkowej, w ten sposób, że M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, następnie uderzona przez niego w twarz, a potem wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę przez K. G. (1) i trzeciego ustalonego mężczyznę, którzy zostali na miejsce pobicia przywiezieni przez A. Ł., wskutek czego narażona została zachowaniem A. Ł. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157§1 k.k., przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i za to na podstawie art. 158§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

8.2. oskarżonego A. Ł. w ramach zachowań opisanych w pkt LXXX i LXXXIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 20 marca 2009 r. do 15 kwietnia 2009 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dwóch jednostek broni automatycznej oraz dwóch pistoletów kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu wraz z amunicją, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej i za to na podstawie art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

8.3. oskarżonego A. Ł. w ramach zachowania opisanego w pkt LXXXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2009 r. do 15 kwietnia 2009 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), M. Z. (1), I. Z., R. K., Z. S., R. Z., P. Z., K. G. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

8.4. oskarżonego A. Ł. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXXII aktu oskarżenia z tym, że imię i nazwisko P. D. i M. W. (2) oraz jego pseudonim (...) zastąpił wyrażeniem z dwoma ustalonymi mężczyznami i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu na podstawie art. 252§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 252§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

8.5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeczone wobec A. Ł. kary połączył i wymierzył mu łączną karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

8.7. na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. Ł. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 8.1. zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;

8.8. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. T. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

8.9. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. Ł. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie tytułem wydatków Skarbu Państwa oraz opłatę od orzeczonej kary pozbawienia wolności;

9.1. **oskarżonego M. D.** u niewinnił od popełnienia zarzucanego mu w pkt LXXXIV czynu;

9.2. oskarżonego M. D. w ramach zachowania opisanego w pkt LXXXV uznał za winnego tego, że w dniu 25 marca 2009 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał przez udostępnienie środka transportu i przewóz na miejsce przetrzymywania zakładnika J. D. (1) i K. G. (1), działającym wspólnie i w porozumieniu A. Ł., S. K., J. D. (1), K. G. (1), M. R. (1), A. W., V. B., B. S. (1) we wzięciu zakładnika D. Z. poprzez wciągnięcie przemocą do samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) i przetrzymywaniu go w okresie od godz. 23.00 dnia 25.03.2009 r. do godzin wieczornych 27.03.2009r. w W. oraz usiłowaniu doprowadzenia go do rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł poprzez pozbawienie go wolności i użycie przemocy wskutek czego D. Z. doznał obrażeń ciała w postaci szeregu otarć naskórka różnych okolic ciała, w tym małżowin usznych i nadgarstków, wylewu krwawego o wymiarach 1,5 cm na 1 cm okolicy grzbietowej, skutkujących naruszeniem sprawności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnięto wobec niewydania mienia i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał oskarżonego, a przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 252§1 k.k. w zw. z art. 19§2 k.k. w zw. z art. 60§6 pkt 3 k.k. i art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności;

9.3. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. A. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

9.4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w sprawie;

10.1. **oskarżonego W. Z. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXXVI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 245 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 22§2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary;

10.2. oskarżonego W. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LXXXVII uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie na przełomie sierpnia/września 2010 r. w M. nakłaniał H. C. (2) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy od lekarza neurologii J. Ł. w postaci wystawienia dokumentacji lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia M. Z. (1), celem doprowadzenia do odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania wobec M. Z. (1), który od dnia 26 listopada 2009 r. pozostawał tymczasowo aresztowany w sprawie o sygn. Ap V Ds. 164/09 Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie i za to na podstawie art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 k.k. w zb. z art. 239§1 k.k. i art. 11§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 271§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 19§1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

10.3. oskarżonego W. Z. (1) uniewinnił od popełnienia czynu z pkt LXXXVIII aktu oskarżenia;

10.4. oskarżonego W. Z. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LXXXIX uznał za winnego tego, że w okresie maja i czerwca 2008 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłaniał P. D. do współudziału w popełnieniu przestępstw wyłudzeń kredytów bankowych na szkodę bliżej nieustalonych banków, poprzez pozyskanie osób tzw. „słupów”, które przy zaciąganiu kredytów wprowadzałyby banki w błąd co do zamiaru spłaty zobowiązania doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 czerwca 2010 r. na podstawie art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 19§1 k.k., art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 (pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

10.5. oskarżonego W. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt XC, XCI, XCII, XCIII i na podstawie art. 270§1 k.k. za każdy z tych czynów wymierzył oskarżonemu po karze 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

10.6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył wobec W. Z. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

10.7. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego W. Z. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

10.7. na podstawie art. 44§1 k.k. w związku ze skazaniem za czyny z pkt XC, XCI, XCII, XCIII aktu oskarżenia orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...);

10.8. na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec W. Z. (1) grzywny okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 2 grudnia 2010 r. do 26 grudnia 2010 r. odpowiadający 50 (pięćdziesięciu) stawkom grzywny;

10.9. zasądził od oskarżonego W. Z. (1) koszty sądowe w sprawie w kwocie 8046,57 (osiem tysięcy czterdzieści sześć i 57/100) zł tytułem wydatków Skarbu Państwa oraz kwotę 300 (trzystu) zł od orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz kwotę 300 (trzystu) zł od orzeczonej kary grzywny;

11. na podstawie art. 44§2 k.k. w związku ze skazaniem za czyny z pkt orzekł przepadek dowodów opisanych w wykazie Drz (...);

12. na podstawie art. 231§1 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w wykazach dowodów rzeczowych Drz (...) do (...) i Drz (...) do (...), Drz (...) złożył do depozytu sądowego;

13. wydatkami w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych: M. K. (1), M. Z. (1), P. Z. (1), K. G. (1), R. K. (1), A. Ł., M. D. oraz W. Z. (1).

Ponadto apelacje w sprawie wywiedli prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. W. (1). Wspomnieć również należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy procedował w stosunku do oskarżonego I. Z. co do czynów zarzucanych w punktach LVII – LXIII, a przypisanych w punktach 5.1 do 5.6 wyroku – przy czym uprawomocnił się w pierwszej instancji. Natomiast co do oskarżonego R. Z. postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 października 2016 r. rozpoznanie wniesionych apelacji zostało wyłączone do odrębnego postępowania.

Obrońca oskarżonego M. K. (1) zaskarżył przedmiotowy wyrok w części, tj. w zakresie pkt. 1.1. do 1.4 oraz pkt 1.6 do 1.7., a nadto 1.9., 1.10., 1.13. i jako podstawę prawną zarzutów wskazując art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- w zakresie dotyczącym pkt 1.4. i 1.6 wyroku naruszenie prawa materialnego poprzez nie zastosowanie dyspozycji art. 12 k.k., którego przesłanki w związku z tymi czynami są spełnione, alternatywnie zaś:

- w zakresie dotyczącym pkt 1.4. do 1.6 wyroku oraz 1.1. – 1.3. i 1.6.1.7. naruszenie przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu dyspozycji art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz dowolnej ich oceny, w szczególności w zakresie uznania za w pełni wiarygodne dowodów z zeznań świadków koronnych i tzw. 60-tek, przy jednoczesnym pominięciu sprzeczności ich zeznań z zeznaniami innych świadków, w tym przy braku innych dowodów, mających świadczyć o zawinieniu oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku skazującego;

- w zakresie dotyczącym pkt. 1.13 naruszenie przepisów postępowania karnego, w postaci dyspozycji art. 624§1 k.p.k. poprzez nie zwolnienie oskarżonego, nawet częściowe, od konieczności poniesienia kosztów postępowania, wobec jego cięższej sytuacji majątkowej, a co było m.in. powodem wyznaczenia obrońcy z urzędu,

oraz alternatywnie

- na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi, poza pkt. 1.3. wyroku zarzucił rażąco niewspółmierną karę pozbawienia wolności oraz karę grzywny wymierzoną oskarżonemu nie znajdującą odzwierciedlenia w stosunku do charakteru i ilości zarzutów pod którymi odpowiada oskarżony;

- w zakresie odnoszącym się do pkt. 1.9 i 1.10. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mający istotny wpływ na jego treść w tym zakresie, poprzez orzeczenie przypadku wszystkich aparatów telefonicznych jak i kart sim, co do których nie wykazano ich wykorzystania w popełnieniu jakiegokolwiek przestępstwa, a także środków pieniężnych, które zabezpieczono na mocy postanowienia z dnia 8 czerwca 2010 r., a które nie były własnością oskarżonego, tylko jego ojca.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego M. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie w przypadku nie podzielenia argumentacji obrony w tym zakresie wniósł o zmianę wyroku w pkt 1.4. i 1.1.6, poprzez uznanie obu tych czynów za jeden czyn w ramach dyspozycji art. 12 .k. oraz w konsekwencji w zakresie wymiaru kary wniósł o orzeczenie jej w łagodniejszym wymiarze, tak za ten czyn, jak i w zakresie kary łącznej, a w zakresie pkt 1.3. wyroku o uniewinnienie.

Obrońca oskarżonego M. Z. (1) zaskarżył wyrok w stosunku do tego oskarżonego w zakresie czynów opisanych w punktach 2.1, 2.2., 2.3, 2.4, 2.5., 2.6., 2.7., 2.8., 2.10, 2.12., 2.13., 2.14, 2.15., 2.16., 2.17., 2.18., 2.19., 2.20., 2.21, 2.22, 2.23. – w całości i w oparciu o przepisy art. 427§1 i §2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.1. wyroku obrażę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że materiał dowodowy daje podstawę do przypisania winy oskarżonemu M. Z. (1), podczas gdy rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego I. Z. oraz zeznaniach świadków P. D., J. D. (1), Z. S. i A. G. (2) przy uwzględnieniu faktu, że w toku postępowania przygotowawczego nie została zabezpieczona żadna jednostka broni w ocenie obrony powodują, że istnieją wątpliwości co do udziału M. Z. (1) w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym;

II. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.2. wyroku obrażę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu dowolnej ich oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez przyjęcie, że wyjaśnienia i zeznania J. D. (1) mogą stanowić wystarczającą podstawę do przypisania oskarżonemu M. Z. (1) winy w zakresie tego czynu, podczas gdy żaden inny dowód nie potwierdza relacji świadka, a wyjaśnienia i zeznania J. D. (1) sprzeczne są z wyjaśnieniami R. K. (1);

III. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu M. Z. (1) w punktach 2.3., 2.4., 2.5., 2.6., 2.7. 2.8. 2.10., 2.12., 2.13. i 2.14. wyroku obrażę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 k.p.k., polegającą na naruszeniu prawa oskarżonego M. z. do obrony, poprzez uznanie, że wyjaśnienia P. D. mogą być samodzielną podstawą uznania winy oskarżonego, podczas gdy świadek składał wyjaśnienia jedynie w postępowaniu przygotowawczym, a odmówił złożenia zeznań na rozprawie, co w konsekwencji uniemożliwiło oskarżonemu i jego obrońcy zadawanie pytań temu świadkowi zarówno na rozprawie, jak i na etapie postępowania przygotowawczego, w toku którego M. Z. (1) i jego obrońca nie uczestniczyli w przesłuchaniach P. D., a z treścią tych wyjaśnień zostali zapoznani dopiero po zakończeniu postępowania dowodowego;

IV. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu M. Z. (1) w punktach 2.3. i 2.4. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na uznaniu za wiarygodne wyjaśnień i zeznań P. D., podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu wyjaśnień tego świadka, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, że całości relacji świadka nie można było zweryfikować na rozprawie wobec skorzystania przez P. D. z prawa określonego art. 182§3 k.p.k., winna prowadzić do uznania, że relacje P. D. nie są wewnętrznie zgodne, logiczne, konsekwentne i spójne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym,

2) art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, w tym zwłaszcza danie wiary tym fragmentom wyjaśnień świadka P. D., które obciążały oskarżonego, a pominięcie innych ich fragmentów i sprzeczności w nich występujących oraz rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

V. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.5. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wyjaśnienia P. D. złożone przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego stanowią wystarczającą podstawę do uznania winy oskarżonego M. Z. (1), podczas gdy wyjaśnienia te nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do uznania winy oskarżonego, bowiem ich treści nie można było zweryfikować na rozprawie,

2) art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, poprzez uznanie z jednej strony wiarygodności wyjaśnień P. D., a z drugiej skorygowanie okresu działania oskarżonego M. Z. (1) i przyjęcie, że pierwszy z czynów przypisanych oskarżonemu miał miejsce w okresie od 1 października 2008 r. do 17 października 2008r., podczas gdy taki okres działania nie wynikał z wyjaśnień tego świadka, a P. D. w żadnym fragmencie swoich wyjaśnień nie mówił o chorobie oskarżonego M. Z. (1) czy jego dłuższej nieobecności, co pominął Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia,

VI. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.6. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich swobodnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie za wiarygodne lakonicznych wyjaśnień P. D., mimo braku możliwości ich weryfikacji podczas bezpośredniego przesłuchania świadka na rozprawie i sprzeczności występujących pomiędzy tymi relacjami a pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, w tym wyjaśnieniami M. Z. (1) i M. W. (2) a w szczególności faktem nie odnalezienia przedmiotowych środków odurzających i substancji psychotropowych w celi, w której osadzony był M. W. (2),

VII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.7. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich swobodnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że niezwykle lakoniczne wyjaśnienia P. D. złożone przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego stanowią wystarczającą podstawę do uznania winy oskarżonego M. Z. (1), podczas gdy wyjaśnień tych nie można było zweryfikować na rozprawie a są one sprzeczne z zeznaniami R. P. i wyjaśnieniami M. W. (2),

2) art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść poprzez uznanie z jednej strony wiarygodności wyjaśnień P. D., a z drugiej skorygowanie okresu działania oskarżonego M. Z. (1) i przyjęcie, że czasu od 1 października 2008 r. do 17 października 2008 r., podczas gdy taki okres działania nie wynikał z wyjaśnień tego świadka, a P. D. w żadnym fragmencie swoich wyjaśnień nie mówił o chorobie oskarżonego M. Z. (1) czy jego dłuższej nieobecności, co pominął Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia,

VIII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.8. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień P. D. mimo braku możliwości ich weryfikacji na rozprawie i faktu, że P. D. podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 30 kwietnia 2009 r. złożył odmienne wyjaśnienia, a z samego faktu odnalezienia 1 grama kokainy w mieszkaniu P. D. nie można wyciągnąć wniosku, że próbkę tę świadek otrzymał od mężczyzny na polecenie oskarżonego M. Z. (1), zwłaszcza, że mężczyzna ten nie został ustalony, a co za tym idzie przesłuchany w toku postępowania karnego,

IX. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.10 wyroku i 2.13 wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wyjaśnienia P. D. złożone przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego stanowią wystarczającą podstawę do uznania winy oskarżonego M. Z. (1), podczas gdy wyjaśnień tych nie można było zweryfikować na rozprawie, P. D. podczas okazania nie rozpoznał M. P. (2) ps. (...), osoba ta nie została przesłuchana w charakterze świadka, wyjaśnienia i zeznania T. W. potwierdzają jedynie fakt, że P. D. dwukrotnie sprzedał T. W. po 1 kg amfetaminy a nie stanowią potwierdzenia okoliczności, że P. D. odebrał substancje psychotropowe od mężczyzny o ps. (...) na polecenie M. Z. (1), świadek V. B. (1), który na rozprawie odmówił składania zeznań potwierdził wyjaśnienia złożone w swojej sprawie, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, zaś świadek B. S. (1) ps. (...) nie został przesłuchany na rozprawie,

2) art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść poprzez uznanie z jednej strony wiarygodności wyjaśnień P. D. a z drugiej skorygowanie okresu działania oskarżonego M. z. i przyjęcie czasu od 1 października 2008 r. do 18 października 2008., podczas gdy taki okres nie wynikał z wyjaśnień tego świadka, a P. D. w żadnym fragmencie swoich wyjaśnień nie mówił o chorobie oskarżonego M. Z. (1) czy jego dłuższej nieobecności, co pominął Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia,

X. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.12. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wiarygodne i wystarczające do uznania winy oskarżonego M. Z. (1) są niezwykle lakoniczne wyjaśnienia P. D. złożone przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego, podczas gdy wyjaśnień tych nie można było zweryfikować na rozprawie podczas bezpośredniego przesłuchania świadka przed Sądem orzekającym, wyjaśnienia te nie zostały potwierdzone innym materiałem dowodowym, bowiem nie został ustalony i przesłuchany mężczyzna, któremu P. D. miał przekazać substancje psychotropowe, zaś substancje te nie zostały zabezpieczone w toku prowadzonego postępowania;

XI. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.14. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wyjaśnienia P. D. złożone przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego stanowią wystarczającą podstawę do uznania winy oskarżonego M. Z. (1), podczas gdy wyjaśnień tych nie można było zweryfikować na rozprawie, wyjaśnienia te nie zostały potwierdzone innym materiałem dowodowym, bowiem nie zostali ustalen i przesłuchani mężczyźni, którym P. D. miał przekazać substancje psychotropowe, zaś substancje te nie zostały zabezpieczone w toku prowadzonego postępowania,

2) art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść poprzez uznanie z jednej strony wiarygodności wyjaśnień P. D. a z drugiej skorygowanie okresu działania oskarżonego od 23 grudnia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r., podczas gdy taki okres nie wynikał z wyjaśnień tego świadka, a P. D. w żadnym fragmencie swoich wyjaśnień nie mówił o chorobie oskarżonego M. Z. (1) czy jego dłuższej nieobecności, co pominął Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia,

XII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.15. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wyjaśnienia i zeznania J. D. (1) mogą stanowić wystarczającą podstawę do przypisania oskarżonemu M. Z. (1) winy w zakresie tego czynu, podczas gdy zeznania M. Z. (2) z uwagi na negatywny stosunek emocjonalny tego świadka do oskarżonego R. Z. mogą nie być obiektywne, a zeznania kobiet trudniących się prostytutką wskazują jedynie na fakt czerpania korzyści z nierządu przez J. D. (1), a nie M. Z. (1),

2) art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie z jednej strony wiarygodności i zeznań J. D. (1) a z drugiej skorygowanie okresu działania oskarżonego M. Z. (1), wbrew okresowi jaki wynikał z wyjaśnień i zeznań tego świadka i przyjęcie dnia 23 grudnia 2008 r. jako daty początkowej działania oskarżonego, podczas gdy J. D. (1) nie tylko nie mówił o chorobie oskarżonego M. Z. (1), ale nawet wskazał, że pochodzącą od tego oskarżonego listę z numerami telefonów do agencji towarzyskich miał otrzymać od oskarżonego R. Z., w czasie gdy faktycznie M. Z. (1) był ciężko chory, zaś z uwagi na chorobę pobyt w szpitalach oskarżonego M. Z. (1) R. Z. w ciągu dwóch tygodni po opuszczeniu zakładu karnego nie mógł tej listy od M. Z. (1) rzeczywiście otrzymać, co pominął Sąd Okręgowy analizując wyjaśnienia z zeznania J. D. (1) w uzasadnieniu orzeczenia,

XIII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.16. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez przyjęcie, że wyjaśnienia i zeznania J. D. (1) mogą stanowić wystarczającą podstawę do przypisania oskarżonemu M. Z. (1) winy w zakresie tego czynu, podczas gdy relacje tego świadka sprzeczne są z zeznaniami G. B., P. S. (3), B. S. (2), D. G. (2), a przede wszystkim z treścią opinii biegłego z zakresu pożarnictwa,

2) obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez zaniechanie podjęcia przez Sąd Okręgowy inicjatywy dowodowej i niedopuszczenie z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu pożarnictwa celem przekazania biegłemu

treści wyjaśnień i zeznań J. D. (1) a następnie ustalenia czy przyczyną pożaru mogło być podpalenie i czy skutki tego zdarzenia rzeczywiście były takie jak wskazywał w swoich relacjach J. D. (1),

XIV. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.17 wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wyjaśnienia i zeznania J. D. (1) i M. R. (1) mogą stanowić wystarczający dowód winy oskarżonego M. Z. (1), podczas gdy relacje tych świadków pozostają w sprzeczności z zeznaniami M. Z. (2) potwierdzonymi dokumentacją lekarską ze Szpitala (...) w W. z dnia 19 marca 2009 r. a zasady doświadczenia życiowego wskazują na czas jaki potrzebny jest do pokonania samochodem trasy pomiędzy miejscowością K. a centrum W. w godzinach popołudniowych w dzień powszedni;

XV. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.18. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wiarygodności wyjaśnień i zeznań świadka J. D. (1), mimo nie rozpoznania przez świadka na zdjęciu S. K., sprzeczności relacji J. D. (1) z wyjaśnieniami M. R. (1), który nie potwierdzał udziału oskarżonego M. Z. (1) w tym przestępstwie oraz sprzeczności wyjaśnień i zeznań świadka J. D. (1) i zeznań świadka D. Z.;

XVI. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.19. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie winy oskarżonego M. Z. (1) wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia i zeznania J. D. (1), mimo stwierdzenia świadka, że nie zna się na broni, a broń ta nie została zabezpieczona w toku postępowania przygotowawczego i tym samym nie mogły zostać przeprowadzone badania przez biegłego z zakresu balistyki;

XVII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.20. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że materiał dowodowy daje podstawę do uznania winy oskarżonego w zakresie tego czynu, podczas gdy nie ustalono, aby ujawnione na zabezpieczonych dowodach rzeczowych ślady linii papilarnych i ślady biologiczne pochodziły od oskarżonego M. Z. (1), zeznania świadków anonimowych nie są zgodne a wyjaśnienia oskarżonego I. Z. stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w zakresie tego czynu są zmienne;

XVIII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.21 wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że wystarczające dla uznania winy oskarżonego M. Z. (1) są wyjaśnienia i częściowo zeznania P. K. (1), podczas gdy na rozprawie P. K. (1) nie rozpoznał oskarżonego M. Z. (1), a wyjaśnienia świadka nie zostały potwierdzone innym materiałem dowodowym, bowiem świadek Z. S. nie był bezpośrednim świadkiem rozmowy P. K. (1) z osobą określaną jako „D.”, zaś świadkowie H. R. i T. K. (1) w swoich wyjaśnieniach nie obciążyli oskarżonego M. Z. (1);

XIX. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.22. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez przyjęcie, że wyjaśnienia i zeznania świadka J. D. (1) dają podstawę do ustalenia, że oskarżony M. Z. (1) wspólnie z R. Z. polecił J. D. (1) oraz K. G. (1), aby pobili świadka K. Z., podczas gdy lakoniczne wyjaśnienia i zeznania J. D. (1) nie potwierdzone faktem legitymowania świadka J. D. (1) i oskarżonego K. G. (1) i brak ustaleń,

aby ślady linii papilarnych na przekazanym J. D. (1) zdjęciu z wizerunkiem K. Z. pochodziły od oskarżonego M. Z. (1) przeczą takim ustaleniom Sądu Okręgowego;

XX. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. (1) w punkcie 2.23. wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że materiał dowodowy daje podstawę do uznania winy oskarżonego M. z., podczas gdy oskarżony I. Z. i świadkowie – P. T., Z. S., K. S. (1) i A. G. (2), którzy składają wyjaśnienia i zeznania na temat przedmiotowego pobicia różnie opisują rolę M. Z. (1) i miejsce w którym miał przebywać oskarżony, co w konsekwencji powoduje, że w oparciu o te dowody nie można przyjąć bez żadnych wątpliwości, że oskarżony M. Z. (1) udzielił pomocy innym osobom „poprzez doprowadzenie sprawców pobicia na miejsce zdarzenia”,

2) art. 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez odstąpienie od przesłuchania na rozprawie przed Sądem rozpoznającym sprawę świadka M. L. i przyjęcie założenia, że „przeprowadzenie tego dowodu byłoby bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy” mimo, że świadek był osobą pokrzywdzoną zdarzeniem.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. Z. (1) w zaskarżonym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego P. Z. (1) w wywiedzionej apelacji zaskarżył przedmiotowy wyrok w stosunku do tego oskarżonego w zakresie czynów opisanych w punktach 4.1., 4.2., 4.3., 4.4. a), b), c) , 4.5., 4.6., 4.7., 4.8. w całości na korzyść oskarżonego oraz w zakresie punktu 4.13. w części dotyczącej zasądzenia od oskarżonego kosztów sądowych oraz opłat od orzeczonej kary pozbawienia wolności i kary grzywny. Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.1 wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt XLIX aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) – art. 7 k.p.k. – polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny poprzez uznanie w całości za wiarygodne zeznań świadka W. B. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu wyjaśnień oskarżonych i zeznań innych świadków winna prowadzić do uznania, że relacje tego świadka nie są na tyle zgodne, logiczne i konsekwentne, aby mogły stanowić wystarczający dowód winy oskarżonego P. Z. (1),

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających na jego korzyść w tym zwłaszcza pominięcie istotnych wyjaśnień oskarżonego I. Z., sprzeczności zeznań świadka G. C. (1) z zeznaniami świadków S. Z. ps. (...) i Ł. J. ps. (...), a także sprzeczności zeznań świadka W. B. (1) z zeznaniami świadka M. S. (2), co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego w ramach przypisanego mu czynu,

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) a w szczególności art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny oraz naruszenie zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności sprawy, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, poprzez m.in. pominięcie wyjaśnień R. K. (1), zeznań świadka Z. S. odnośnie braku działalności oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, nadaniu dowodom wymowy odmiennej

niż wynika z akt sprawy i uznanie winy oskarżonego głównie na zeznaniach świadka W. B. (1), który miał interes osobisty w pomawianiu oskarżonego,

- błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i wyrażający się w ustalaniu, że przypisany oskarżonemu czyn wypełniał znamiona czynu określonego przepisem art. 258§2 k.k., z uwagi na przyjęcie, iż oskarżony w okresie od połowy 2008 r. do dnia 14 sierpnia 2009 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), M. Z. (1), I. Z., R. K., Z. S., R. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków M. H., Z. S., K. S. (1), S. Z. ps. (...), Ł. J. ps. (...), M. S. (2), wyjaśnień oskarżonego oraz pozostałych oskarżonych i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby oskarżony P. Z. (1) brał udział czy był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej;

1a) w zakresie czynów opisanych w pkt 4.2., 4.3., 4.4. a), b), c), 4.5., 4.6., 4.7. a), b) wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i wyrażający się w ustalaniu, że działania swe oskarżony podejmował w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykorzystując relacje osobowe z członkami grupy ułatwiające mu wejście w posiadanie narkotyków, a następnie ich sprzedaż, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony P. Z. (1) brał udział czy był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, wykorzystywał swoje relacje osobowe z członkami grupy, aby nabyć narkotyki, a w szczególności od kogo miał nabywać przedmiotowe narkotyki.

2. w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.2 wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt L aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) - art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. – polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny oraz naruszenie zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności sprawy, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, poprzez uznanie w całości za wiarygodne zeznań świadka W. B. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków, a także sytuacji prawnej tego świadka winna prowadzić do uznania, że jego relacje nie są na tyle zgodne, logiczne i konsekwentne, aby mogły stanowić wystarczający dowód winy oskarżonego;

3. w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.3 wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt LI aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) – art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. – polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny oraz naruszenie zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności sprawy, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, poprzez uznanie w całości za wiarygodne zeznań W. B. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków, w szczególności zeznań świadka A. S. (2), a także sytuacji prawnej świadka W. B. (1) winna prowadzić do uznania, że jego relacje nie są na tyle zgodne, logiczne i konsekwentne, aby mogły stanowić wystarczający dowód winy oskarżonego;

4. w zakresie 3 czynów opisanych w punkcie 4.4 a), b), c) wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt LII aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) – art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. – polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny oraz naruszenie zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności sprawy, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, poprzez uznanie w całości za wiarygodne zeznań W. B. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu wyjaśnień oraz zeznań świadków, a także sytuacji prawnej tego świadka winna prowadzić do uznania, że jego relacje nie są na tyle zgodne, logiczne i konsekwentne, aby mogły stanowić wystarczający dowód winy oskarżonego;

5. w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.5 wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt LIII aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) – art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. – polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny oraz naruszenie zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności sprawy ujawnionych w toku rozprawy sądowej, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnieniu okoliczności świadczących na jego korzyść, w szczególności danie wiary fragmentom wyjaśnień świadka W. B. (1) oraz świadka M. R. (2), które obciążały oskarżonego;

6. w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.6 wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt LIV aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) – art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. – polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny oraz naruszenie zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności sprawy ujawnionych w toku rozprawy sądowej, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka W. B. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu wyjaśnień oskarżonego i zeznań innych świadków winna prowadzić do wniosku, że relacje tego świadka nie są zgodne, logiczne i konsekwentne, aby mogły stanowić wystarczający dowód winy oskarżonego P. Z. (1), a także uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnieniu okoliczności świadczących na jego korzyść, w szczególności danie wiary fragmentom wyjaśnień świadka M. B. (1), które obciążały oskarżonego, a pominięcie innych ich fragmentów;

7a). w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.7a wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt L aktu oskarżenia:

- błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i wyrażający się w ustaleniu, że przypisany oskarżonemu czyn wypełniał znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z uwagi na przyjęcie, że w dniu 13 sierpnia 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany o masie 984,6 gram poprzez ich zbycie za pośrednictwem ustalonego mężczyzny innemu ustalonemu mężczyźnie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków M. P. (1), wyjaśnień oskarżonego i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby oskarżony P. Z. (1) brał udział w przedmiotowej transakcji czy był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej;

7 b). w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.7 b) wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt LIV aktu oskarżenia:

- błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i wyrażający się w ustaleniu, że przypisany oskarżonemu czyn wypełniał znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z uwagi na przyjęcie, że w okresie od 12 do 14 sierpnia 2009 r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) i I. Z. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci heroiny o masie 4493,6 grama w ten sposób, że w okresie tym przechowywał ten środek odurzający, a w dniu 13 sierpnia 2009 r. środek odurzający w postaci heroiny o masie 493,8 grama przekazał M. Z. (1) celem dalszego wprowadzenia go do obrotu, a w dniu 14 sierpnia 2009 r. środek odurzający w postaci heroiny o masie 3999,8 grama, kokainy o masie 33,9 grama, ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany o masie 82,2 grama oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o masie 80 gram przekazał trzem innym ustalonym osobom celem dalszego wprowadzenia do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków D. M., K. G. (2), R. B. (2), wyjaśnień oskarżonego i pozostałych oskarżonych i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby oskarżony P. Z. (1) przekazywał narkotyki, a także był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej;

8. w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.8 wyroku, tj. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt LVI aktu oskarżenia:

- naruszenie przepisu prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), a to art. 263§2 k.k. polegające na uznaniu P. Z. (1) za winnego zarzucanego mu występku pomimo braku w jego zachowaniu znamienia posiadania broni palnej wraz z tłumikiem i amunicją.

Podnosząc powyższe zarzuty w konkluzji obrońca oskarżonego P. Z. (1) wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu w pkt 4.9 wyroku, uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynów opisanych w punktach 4.1., 4.2., 4.3., 4.4. a), b), c), 4.5., 4.6., 4.7. wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w punkcie 4.8. wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie niniejszego czynu i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a nadto o zwolnienie oskarżonego P. Z. (1) od zapłaty kosztów oraz opłat sądowych w całości.

Obrońca oskarżonego K. G. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości z wyłączeniem zarzutu z punktu 6.4. wyroku co do czynu opisanego w pkt LXVII aktu oskarżenia zarzucając rozstrzygnięciu:

1) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie zasad prawa procesowego wyrażonych w przepisach art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową analizę materiału dowodowego w zakresie wiarygodności zeznań świadków, wskutek czego Sąd oparł ustalenia faktyczne i rozstrzygnięcie w zakresie winy oskarżonego na zeznaniach nie spełniających warunku obiektywnego materiału dowodowego, a co w konsekwencji doprowadziło także do naruszenia przepisów art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k.;

2) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia i skutkowało uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów mimo braku w tym zakresie jednoznacznych, wiarygodnych dowodów

3) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. naruszenie prawa procesowego poprzez

- bezpodstawne uznanie, iż zgromadzony materiał dowodowy zawiera dowody winy oskarżonego K. G. (1) w zakresie przypisanego mu czynu z pkt 6.7 wyroku oraz uzasadnia w sposób nie budzący wątpliwości oceny i wnioski Sądu

wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, gdy ustalenia faktyczne i wyrok znajdują oparcie tylko w treści i wnioskach z zeznań świadka J. D. (1)

- nieuzasadnione pominięcie jako niewiarygodnych zeznań świadków S. i G. B. tylko na podstawie treści zeznań świadka J. D. (1) oraz wniosków Sądu z analizy tych zeznań.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego K. G. (1) wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i stosowne obniżenie wymiaru kary za czyn określony w pkt 6.6 wyroku i uniewinnienie od czynu z pkt 6.7 wyroku, zmianę wyroku w zakresie punktu 6.12 i obniżenie kwoty zasądzonych kosztów sądowych w wysokości realnej dla oskarżonego w jego sytuacji materialnej i finansowej, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Nadto obrońca oskarżonego K. G. (1) wniósł o zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego oraz o zasądzenie na rzecz obrońcy opłaty z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) zaskarżył przedmiotowy wyrok odnośnie tego oskarżonego w części dotyczącej kary (punkt 7.1., 7.2., 7.3., 7.4., 7.5., 7.6., 7.8., 7.9.) i na zasadzie art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 33§2 k.k. poprzez:

- brak wskazania w punkcie 7.1 wyroku iż Sąd orzekając kumulatywną grzywnę kierował się tym, iż oskarżony R. K. (1) biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

- wymierzenie kary grzywny w sytuacji, kiedy przestępstwo z art. 258§2 k.k. zagrożone jest tylko karą pozbawienia wolności;

b) art. 33§1 k.k. w zw. z art. 63§1 k.k. poprzez jego niezastosowanie przy zaliczaniu R. K. (1) okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (punkt 7.9 wyroku)

c) art. 33§1 k.k. poprzez brak indywidualnego podejścia Sądu do określenia wysokości jednej stawki w stosunku do każdego oskarżonego, poprzez wzięcie pod uwagę dochody każdego oskarżonego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe.

Ponadto obrońca oskarżonego R. K. (1) na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmiernie surową karę wobec wewnętrznej niesprawiedliwości wyroku.

W konsekwencji podniesionych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary oskarżonemu R. K. (1).

Obrońca oskarżonego A. Ł. w wywiedzionej apelacji zaskarżając wyrok w całości w stosunku do tego oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił odnośnie czynów opisanych w punktach 8.1., 8.2., 8.3. i 8.4. wyroku obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasad: równości stron, obiektywizmu, domniemania niewinności i swobodnej oceny dowodów oraz interpretację wszystkich okoliczności sprawy na niekorzyść oskarżonego z pominięciem dowodów przeciwnych, istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia i wydania wyroku, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego i sprzecznego ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej w wyżej wymienionych punktach wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego A. Ł. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. D. we wniesionej apelacji zaskarżył przedmiotowy wyrok w stosunku do tego oskarżonego części, tj. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 9.2. wyroku (zarzut LXXXV aktu oskarżenia). Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania, która niewątpliwie miała wpływ na treść rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, a w szczególności art. 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, wbrew zasadzie obiektywizmu wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, poprzez danie wiary zeznaniom jednego świadka, a odrzucenie wiarygodności pozostałych świadków wskutek nie zastosowania podstawowych zasad wyrażonych w powyższych artykułach w postępowaniu karnym.

W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego W. Z. (1) w wywiedzionej apelacji zaskarżył wymieniony wyrok w stosunku do tego oskarżonego w zakresie czynów opisanych w punktach LXXXVI, LXXXVII, LXXXIX, XCI, XCII, XCIII aktu oskarżenia (odpowiednio punkty 10.1., 10.2., 10.4 i 10.5 wyroku) w całości. W oparciu o przepisy art. 427§1 i §2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu W. Z. (1) w punkcie 10.1. wyroku (punkt LXXXVI aktu oskarżenia) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułu 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że oskarżony W. Z. (1) podjął czynności wykonawcze polegające na przekazaniu M. Z. (1) i R. Z. zdjęcia z wizerunkiem K. Z. ze sporządzonymi własnoręcznie zapisami na odwrocie tego zdjęcia, podczas gdy obiektywna ocena dowodów pozwala jedynie na poczynienie ustaleń, że W. Z. (1) sporządził zapiski znajdujące się na zdjęciu pokrzywdzonego, zaś nie można mu przypisać, że zdjęcie z zapiskami przekazał M. Z. (1) i R. Z. i działał w zamiarze, aby inne osoby dokonały pobicia pokrzywdzonego,

II. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu W. Z. (1) w punkcie 10.2. wyroku (punkt LXXXVII aktu oskarżenia) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułu 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez przyjęcie, że niespójne i wewnętrznie sprzeczne z zeznaniami U. J. wyjaśnienia i zeznania H. C. (2), które nie znalazły potwierdzenia w dokumentacji zabezpieczonej jako dowody rzeczowe w sprawie przeciwko J. Ł. i H. C. (2) prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Mińsku Mazowieckim II Wydział Karny (sygn. akt II K 913/12) przy braku obiektywnych dowodów winy oskarżonego w postaci opinii kryminalistycznych dokumentów, mogą stanowić wystarczającą podstawę do przypisania oskarżonemu W. Z. (1) winy w zakresie tego czynu,

III. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu W. Z. (1) w punkcie 10.4. wyroku (punkt LXXXIX aktu oskarżenia) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) artykułu 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań P. D., podczas gdy prawidłowo ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu wyjaśnień i zeznań tego świadka, winna prowadzić do uznania, że relacje P. D. nie są wewnętrznie zgodne, logiczne, konsekwentne i spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

2) artykułów 5§2 k.p.k., 410 k.p.k. i 424§1 pkt 1 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, w tym zwłaszcza danie wiary jedynie tym fragmentom wyjaśnień i zeznań P. D., które obciążały oskarżonego, a pominięcie innych ich fragmentów i sprzeczności w nich występujących oraz rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

IV. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu W. Z. (1) w punkcie 10.5. wyroku (punkty XCI, XCII, XCIII aktu oskarżenia) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 115§14 k.k. i art. 270§1 k.k. poprzez błędna ich wykładnię, polegająca na przyjęciu, że „podania o widzenie”, które oskarżony W. Z. (1) składał w imieniu E. N. i na których podpisał się imieniem i nazwiskiem świadka są dokumentami w rozumieniu tego artykułu.

W konkluzji obrońca oskarżonego W. Z. (1) wniósł o zmianę wyroku w stosunku do tego oskarżonego w zaskarżonym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów.

Pelnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. W. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej pokrzywdzonej M. W. (1) na niekorzyść oskarżonych M. K. (1), M. Z. (1), R. Z., A. Ł., K. G. (1) w zakresie orzeczenia co do ustalenia stanu faktycznego, kwalifikacji prawnej czynu, winy, kary i uzasadnienia.

Na podstawie art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia przez niezastosowanie art. 399§1 k.p.k. i nie zakwalifikowanie czynu m.in. A. Ł. i K. G. (1) wobec M. W. (1) jako usiłowanie zabójstwa, tj. o czyn z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k., a przez to niezakwalifikowanie czynu M. K. (1) i M. Z. (1) jako podżegania do zabójstwa, tj. o czyn z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 18§2 k.k., a czynu R. Z. jako pomocnictwa do zabójstwa, tj. o czyn z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k.;

II. błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na treść tego orzeczenia:

1) przez nie wzięcie pod uwagę, że M. Z. (1) i R. Z. są mieszkańcami M., a jako osoby działające w zorganizowanej grupie przestępczej przejeżdżając wielokrotnie tą trasą musieli zwracać uwagę, czy i kto stoi przy trasie nieopodal miejscowości w której mieszkają, a więc musieli wiedzieć, że od kilku miesięcy stoi przy trasie nr (...) na odcinku M. K. tylko jedna kobieta i nie ma ona nic wspólnego z S., a więc Sąd doszedł do błędnych wniosków, że nie był to atak na konkretną osobę lecz na jakąś nieokreśloną, przypadkową kobietę,

2) przez pominięcie zeznań J. D. (1) złożonych na rozprawie głównej, który zeznał, że nie zamierzał z pokrzywdzoną odbywać stosunku seksualnego tylko podjeżdżając do pokrzywdzonej chciał się o coś zapytać, po to wjechał z nią w głąb lasu, a obawiając się, że koledzy go pobiją, po zatrzymaniu, wyszedł z pojazdu i uderzył M. W. (1) tak, że przytomność straciła, wyrzucił ją z samochodu i odjechał, a M. R. (1) z K. G. (1) przez kilka minut, wielokrotnie zadawali ciosy rękami i nogami w głowę leżącą na ziemi nieprzytomnej M. W. (1), a także, iż J. D. (1) nie wypowiedział żadnych słów, aby wymusić na niej jakieś zachowania,

3) przez pominięcie lub nie danie wiary zeznaniom M. W. (1) złożonym w CBS w dniu 07.12.2012 r., na rozprawie głównej w sprawie o sygn. XVIII K 177/11, że J. D. (1) podjechał do niej zapytał, czy nie jest sama i chciał, aby wsiadła do jego samochodu, bo się chce coś zapytać, a gdy M. W. (1) wsiadła i kazała się jemu zatrzymać w lesie, aby mogła widzieć drogę, wysiadł z samochodu, wyjął coś z bagażnika i uderzył ją gdy siedziała na siedzeniu bokiem do samochodu z nogami opuszczonymi na ziemię, gdy odkładała parasolkę, uderzenie było tak mocne, że M. W. (1) od razu utraciła przytomność, dlatego sądzi, że J. D. (1) uderzył ją jakimś narzędziem, a czego nie wykluczają biegli,

4) przez pominięcie zeznań M. W. (1), że była sama, a w okolicy nie było żadnych dziewczyn od kilku miesięcy i że pracowała tylko dla A. S. (3) (A. P. (2) ps. (...)) nie wiedział o jej istnieniu), przez co ustalono, iż J. D. (1), K. G. (1), M. R. (1), A. Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami w celu zmuszenia M. W. (1) do zaniechania stania przy trasie i pozbawienia korzyści majątkowych przez konkurencyjną grupę przestępczą tzw. „(...)”, a następnie przejęcie korzyści majątkowych działali w ten sposób, że M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. (1) w głąb kompleksu leśnego, gdzie została wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę oraz kopnięta w skutek czego doznała masywnego stłuczenia twarzy z wielomiejscowym częściowo przemieszczonym, złamania licznych kości twarzoczaszki, obustronnego złamania wyrostków kłykciowych żuchwy, krwiaków w obu zatokach szczękowych, obrzęku i zasinienia powłok w tym obustronnych krwiaków okularowych, otarcia naskórka w okolicy bródkowej oraz zaburzenia czucia w obrębie lewego policzka oraz wstrząśnienia mózgu

skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przez co naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k.,

5) przez nie rozważenie zeznań J. D. (1) o założeniu kominiarek przez M. R. (1), K. G. (1) i A. Ł. oraz podziału ról: J. D. (1) bez kominiarki wjeżdża z M. W. (1) do lasu, a M. R. (1) i K. G. (1) zadając ciosy rękami i nogami w głowę pozbawiając życia swoją ofiarę na okoliczność, że kominiarki miały ukryć tożsamość osób, które miały się dopuścić zabójstwa,

6) przez uznanie, że nie wszystkie osoby współdziałające w popełnieniu czynu na szkodę M. W. (1) obejmowały swoim zamiarem odniesione przez pokrzywdzoną skutki, w sytuacji gdy przeciętnie rozgarnięty człowiek dorosły wie, iż kierując, podżegając, pomagając godzi się na sprawstwo napaści na drobną kobietę, przez trzech czy czterech młodych mężczyzn zaprawionych w rozkminkach między grupami przestępczymi o charakterze zbrojnym, nawet tylko przy użyciu siły rąk i nóg bijąc ją tylko po twarzy i głowie (jak zeznał J. D. (1) przez ok. 5 minut gdy M. W. (1) leżała nieprzytomna) doprowadzą do utraty życia tą kobietę, dlatego też nielogiczna, niezgodna z doświadczeniem życiowym i nieuprawniona jest teza o nieobejmowaniu skutków takiego działania przez wszystkich sprawców,

7) przez uznanie, że K. G. (1) i M. R. (1) wielokrotnie uderzali M. W. (1) również po twarzy i głowie, w sytuacji gdy z dokumentacji medycznej, zeznań M. W. (1) złożonych na rozprawie głównej oraz opinii biegłych wynika, że M. W. (1) była bita i kopana tylko po twarzy i głowie i tylko takie miała obrażenia,

8) przez to, że ustalając, iż działalność podgrup spajały osoba kierującego grupą R. S. (1) oraz współdziałającego z nim w zarządzaniu grupą M. K. (1) (str. 17 uzasadnienia wyroku), grupa przestępcza „(...)” miała charakter zbrojny, w dyspozycji różnych osób spośród członków grupy była broń palna, która stanowiła zabezpieczenie dla członków grupy w czasie konfrontacji z innymi konkurencyjnymi grupami przestępczymi (str. 16 uzasadnienia), pozycja M. K. (1) wiązała się z tym, że on sam nie wykonywał żadnych bezpośrednich czynności przy dokonywaniu przestępstw, o czym mówił także I. Z. (k. 14500, t. 73), (str. 41 uzasadnienia wyroku), wszystkie czynności wykonywały za oskarżonego inne osoby (str. 42 uzasadnienia wyroku), oczywiście hierarchiczna struktura grupy powodowała, że M. K. (1) nie podejmował decyzji w każdej sprawie dotyczącej grupy, ten zorganizowany charakter grupy polegał i na tym, że kapitanowie takie decyzje podejmowali i rozwiązywali powstałe problemy, ingerencja M. K. (1) dotyczyła spraw najważniejszych czego przykładem były jego działania dotyczące spotkania z grupą (...) (str. 49 uzasadnienia wyroku), Sąd nie ustalił, że M. K. (1) podlegał podporządkowanym sobie członków grupy (...) do zabójstwa M. W. (1) i nie uznał jego winnym popełnienia tego czynu i nie orzekł kary za ten czyn,

9) przez nie wzięcie pod uwagę, że M. R. (1) i K. G. (1) gdy dopadli do M. W. (1) to leżała ona na ziemi nieprzytomna i gdyby miało dojść do pobicia jakiejś kobiety, nawet dotkliwego, to nie siadałby jeden na klatce piersiowej i okładał ją pięściami po twarzy przez ok. 5 minut, a drugi przez ten czas nie kopałby nieprzytomnej kobiety po głowie,

10) przez przyjęcie, że M. Z. (1) i R. Z. przyjechali po M. Z. (2) do Szpitala (...), która miała umówioną wizytę w tym szpitalu o godzinie 12.55 w dniu 19 marca 2009 r. to nie mogli być w tym czasie w okolicach pobicia M. W. (1) a przez to nie ustalenie, iż M. Z. (1) i R. Z. wyrobili sobie alibi, bo miało dojść do zabójstwa M. W. (1), a na pewno takiego alibi nie wytwarzaliby, gdyby miało dojść tylko do pobicia M. W. (1), nawet dotkliwego,

11) analizując zeznania J. D. (1) i M. R. (1) Sąd dostrzegł rozbieżności, ale uznał, że nikt nie oddziaływał na J. D. (1) i M. R. (1) przy składaniu ich wyjaśnień i nie próbowali oni dostosowywać swoich wypowiedzi do treści innych dowodów odnośnie pobicia M. W. (1), jednakże Sąd nie wziął pod uwagę, że w lipcu 2009 r. M. W. (1) rozpoznała J. D. (1) i został on skazany przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z kwietnia 2010 r., a od października 2009 r. M. R. (1) współpracuje z organami ścigania i najpóźniej w maju 2010 r. M. R. (1) przyznał się do pobicia M. W. (1), postanowienie o postawieniu zarzutów jest datowane na dzień 28.09.2010r., a dopiero po kilku wnioskach pokrzywdzonej do Prokuratora Generalnego Prokuratura Apelacyjna w Warszawie Prokurator sporządził akt oskarżenia z dnia 15.10.2013 r.

III. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary przez:

1) nie uznanie za winnego oskarżonego M. K. (1) podżegania do pobicia M. W. (1) i nie wymierzenie kary za ten czyn, pomimo uznania M. K. (1), że w okresie od 13 czerwca 2007 r. do dnia 25 października 2009 r. w W. i innych miejscowościach na terenie Polski wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. Z. (1), I. Z., R. K., Z. S., R. Z., P. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazanie oskarżonego, a na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzenie mu kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

2) wymierzenie oskarżonemu M. Z. (1) kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46§1 k.k. orzeczenie od oskarżonego M. Z. (1) w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 2.17. zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych;

3) wymierzenie oskarżonemu R. Z. kary 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46§1 k.k. orzeczenie od oskarżonego R. Z. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 3.4. wyroku zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych;

4) wymierzenie oskarżonemu A. Ł. kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46§1 k.k. orzeczenie od oskarżonego A. Ł. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 8.1. zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;

5) wymierzenie oskarżonemu K. G. (1) kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46§1 k.k. orzeczenie od oskarżonego K. G. (1) w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 6.6. wyroku zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego dokonali oskarżeni, rozmiaru ujemnych skutków przestępstwa, sposobu życia oskarżonych przed popełnieniem przestępstwa, z uwagi na brak starania się przez oskarżonych o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania oraz nieuwzględnienie prawnie chronionego interesu pokrzywdzonej.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w konsekwencji podniesionych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez:

1) uznanie M. K. (1) za winnego podżegania do zabójstwa M. W. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” i wymierzenie M. K. (1) kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności za podżeganie do zabójstwa M. W. (1),

2) zasądzenie na podstawie art. 46§1 k.k. od M. K. (1) na rzecz M. W. (1) zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

3) uznanie M. Z. (1) za winnego podżegania do zabójstwa M. W. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” i wymierzenie M. Z. (1) kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności za podżeganie do zabójstwa M. W. (1),

4) zasądzenie na podstawie art. 46§1 k.k. od M. Z. (1) na rzecz M. W. (1) zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

5) uznanie R. Z. za winnego pomocnictwa do zabójstwa M. W. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” i wymierzenie R. Z. kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności za pomocnictwo do zabójstwa M. W. (1),

- 6) zasądzenie na podstawie art. 46§1 k.k. od R. Z. na rzecz M. W. (1) zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 7) uznanie K. G. (1) za winnego usiłowania zabójstwa M. W. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” i wymierzenie K. G. (1) kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności za usiłowanie zabójstwa M. W. (1),
- 8) zasądzenie na podstawie art. 46§1 k.k. od K. G. (1) na rzecz M. W. (1) zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 9) uznanie A. Ł. za winnego usiłowania zabójstwa M. W. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” i wymierzenie A. Ł. kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności za usiłowanie zabójstwa M. W. (1),
- 10) zasądzenie na podstawie art. 46§1 k.k. od A. Ł. na rzecz M. W. (1) zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 11) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k., art. 91§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. orzeczenie w/w oskarżonym kary łącznej z uwzględnieniem zasądzonych powyżej kar,
- 12) zasądzenie kosztów procesu w I i II instancji.

Prokurator w wywiezionej w sprawie apelacji zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego R. K. (1) w całości w zakresie dotyczącym orzeczenia o karze. Na podstawie art. 439§1 pkt 7 k.p.k. wyrokowi zarzucił, iż w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego R. K. (1) w pkt 7.1 i 7.9 zachodzi w treści wyroku sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie, a to z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji oskarżonego R. K. (1) w ramach zachowania opisanego w pkt LXXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 lutego 2007 r. do 13 czerwca 2010 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), M. Z. (1), I. Z., Z. S., R. Z., P. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 258§2 k.k. skazał ponownie i przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 258§2 k.k., art. 60§4 k.k., art. 60§6 pkt 4 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych. Ponadto w pkt 7.9 wyroku Sąd wydał rozstrzygnięcie na podstawie art. 63§1 k.k. iż na poczet rzeczony łącznej kary pozbawienia wolności – co nie miało miejsca w sprawie – zalicza oskarżonemu R. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 14 czerwca 2010 r. do 18 lutego 2011 r. odpowiadający 500 (pięciuset) stawkom grzywny, co sprawiło, iż w treści orzeczenia zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator na podstawie art. 437 k.p.k. i art. 454§1 k.p.k. wniósł o uchylenie orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego R. K. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wywieziona w sprawie przez prokuratora jest zasadna, apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazała się skuteczna jedynie w części, tj. w zakresie wysokości orzeczonego od oskarżonych na podstawie art. 46 k.k. zadośćuczynienia, natomiast apelacje obrońców oskarżonych nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny z uwagi na wyłączenie do

odrębnego postępowania sprawy oskarżonego R. Z. wyeliminował jego personalia z opisu czynów przypisanych oskarżonym. Koniecznym także stało się wydanie orzeczenia reformatoryjnego wobec A. Ł., R. Z. i W. Z. (1) z uwagi na treść art. 4 k.k. w zakresie określenia podstawy prawnej kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych, a także warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na obszerność sprawy, liczbę oskarżonych, ilość zarzutów, a przede wszystkim liczbę apelacji konieczne jest – w celu uniknięcia zbędnych powtórzeń – ustosunkowanie się zarówno do pewnych kwestii natury ogólnej, które są przedmiotem zarzutów lub wiążą się z argumentacją prezentowaną przez kilku skarżących albo też dostrzeżonych przez Sąd Apelacyjny.

I.

Na wstępie wskazać należy, że do akt sprawy wpłynęły też osobiście sporządzone apelacje pochodzące od oskarżonych M. K. (1) (vide k. 30333-30345), M. D. (vide k. 30305) oraz A. Ł. (vide k. 30431 i nast.). Sąd Apelacyjny zapoznał się ze stanowiskiem i argumentacją oskarżonych z jakich powodów negują rozstrzygnięcie zapadłe w sprawie przed Sądem I instancji. Niemniej z uwagi na treść art. 446§1 k.p.k. przewidującego tzw. przymus adwokacki w przypadku składania apelacji od wyroku Sądu Okręgowego zrównanie treści pism procesowych oskarżonych z apelacjami obrońców nie jest możliwe. Tym samym pisma te nie mogą wywoływać żadnych skutków w zakresie zgłoszonych tam zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu a quo (tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2014 roku, sygn. akt II KK 88/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2008 roku, sygn. akt III KK 446/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II KK 265/06; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 roku, sygn. akt II KK 324/13; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2013 roku, sygn. akt II KK 141/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2015 roku, sygn. akt II KK 80/14). Z tych właśnie względów Sąd Apelacyjny będąc zwolniony z obowiązku szczegółowego rozważania przedstawionych w tych pismach zarzutów - ograniczy się tylko do tych argumentów, które wskazują na uchybienia w procedowaniu Sądu wykraczające ponad zarzuty apelacji wywiedzionych przez ich obrońców.

Równocześnie podkreślić również należy, że zgodnie z art. 433§2 k.p.k. a contrario – w razie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego Sąd II instancji nie jest związany zarzutami i uchybieniami podniesionymi przez skarżącego i zobowiązany jest do skontrolowania prawidłowości zaskarżonego wyroku pod kątem wszystkich przyczyn odwoławczych z art. 438 k.p.k. – obok zawsze uwzględnianych z urzędu przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. (dla porównania: wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2007 r., III KK 231/06, OSNwSK 2007/1/287. LEX nr 467598). Tym samym nawet w sytuacji, gdyby w środkach odwoławczych wywiedzionych na korzyść nie zostały sprecyzowane w sposób prawidłowy podstawy odwoławcze, czy argumentacja zawarta na poparcie zarzutów była mniej szczegółowa niż w pismach procesowych kierowanych w sprawie przez samych oskarżonych – jak miało miejsce w przedmiotowej sprawie – nie zwalnia to w żaden sposób Sądu Odwoławczego od kontroli prawidłowości całego rozstrzygnięcia.

II.

Stawiając wyrokowi zarzuty oparte o art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. skarżący winni wykazać nie tylko to, że doszło do obrazy przepisów postępowania, bądź do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, lecz także, że obraza ta lub błędne ustalenia mogły mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a wymóg ten wynika wprost z przytoczonego wyżej przepisu.

Równocześnie zauważenia wymaga, że:

Art. 4 k.p.k. statuuje ogólną regułę postępowania nakazującą Sądowi orzekającemu dochować wymogu obiektywizmu i nie może stanowić samodzielnej podstawy zaskarżenia. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o nieobiektywizmie Sądu opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej niż Sąd oceny materiału dowodowego. O braku

obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wówczas, gdy przez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron.

W tym miejscu przypomnieć również należy, że ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone jedynie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego. Ta metoda kwestionowania analizę trafności skarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Za oczywiście niewystarczające należy tu także uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się Sąd orzekający występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwny, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń Sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Istotą art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie można wydawać na części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które je podważają. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną procesową, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (vide przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt II KK 183/11). Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu nie oznacza bynajmniej, że na Sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt VKK 428/11).

Wielokrotnie również i jednolicie wyrażany jest pogląd, że przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Powyższe powoduje, że dopiero sytuacji, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny, i podda te tak zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi dopiero wtedy, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości (przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14).

Równocześnie przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd orzekający (a nie strona) i dopiero gdyby sąd je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu.

III.

Sąd Apelacyjny nie podziela tych zarzutów skarżących, które zdają się zmierzać do wykazania, że uchybienia pisemnych motywów wyroku powodują, że orzeczenie tego Sądu nie poddaje się kontroli instancyjnej. Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie poglądem niedostatki uzasadnienia wyroku nie dają podstaw do jego skutecznego podważenia, o ile został w sprawie zebrany i prawidłowo ujawniony materiał dający podstawę do rozstrzygnięć jakie w sprawie takiej zapadły.

W sprawie niniejszej sytuacja taka nie zachodzi.

Sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie pisemne wyroku nie jest perfekcyjne, niemniej nie do tego stopnia, by dyskwalifikować zapadłe orzeczenie. Skarżący zdają się nie dostrzegać, że w sprawie niniejszej Sąd wydał wyrok wobec 10 oskarżonych o 93 przestępstwa. Już to tylko sprawia, że istnieją obiektywne trudności stojące na przeszkodzie w sporządzeniu perfekcyjnych, zadowolających skarżących motywów pisemnych. Te zaś Sąd sporządził na 509 stronach,

a w chwili obecnej wyrok jest w stosunku do części oskarżonych prawomocny. Ta okoliczność również przekonuje o tym, że sprawa poddaje się, wbrew poglądom skarżących obrońców, kontroli instancyjnej.

IV.

W pierwszym rzędzie podkreślenia wymaga, że w treści apelacji wszystkich obrońców oskarżonych przenikają się kwestie dotyczące oceny wypowiedzi procesowych świadków koronnych oraz tzw. małych świadków koronnych.

Stąd też niezbędnym jest – w celu uniknięcia sytuacji każdorazowego całościowego powtarzania argumentów odnoszących się do powyższych kwestii przy szczegółowym rozliczaniu zarzutów stawianych niezależnie przez skarżących – ich globalne omówienie.

Należy zatem rozpocząć rozważania od ogólnego stwierdzenia, że zarówno nauka prawa karnego jak i orzecznictwo sądowe uznają, że dopuszczalne i możliwe jest skazanie na podstawie jednego dowodu wskazującego na osobę sprawcy. Również w odniesieniu zarówno do świadka koronnego, czy też sprawcy chcącego skorzystać z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§3 k.k. (tzw. „mały świadek koronny”) reguła ta jest powszechnie akceptowana, a tym samym możliwość orzeczenia o winie w oparciu o w/wym. dowody (i to nawet w sytuacji gdy jest to jedyny dowód) jawi się jako zgodne z regułami procedury karnej. Dowód taki przy braku szczególnych uregulowań prawnych podlega swobodnej ocenie Sądu jak każde inne zeznanie czy wyjaśnienie – w myśl reguł art. 7 k.p.k. zasada tam wyrażona gwarantuje Sądowi prawo dokonania wyboru i właśnie oceny czy świadek mówił prawdę, czy też kłamał (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2004 r w sprawie sygn. akt IVKK 407/03).

Sprawca chcący skorzystać z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w ramach art. 60§3 k.k. niewątpliwie odnosi stosowne dobrodziejstwa – niemniej ciężą na nim również obowiązki. Warunkiem stosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. jest przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw, przez sprawcę przestępstwa popełnionego we współdziałaniu z co najmniej dwiema osobami, wszystkich istotnych w sprawie, posiadanych przez niego informacji o osobach współdziałających z nim w popełnieniu tego przestępstwa oraz okolicznościach jego popełnienia" (por. m.in.: uchwała SN z dnia 25 lutego 1999 r., sygn. akt I KZP38/98, Lex Nr 35091).

Wszelkie powyższe wskazania nie pozwalają przyjąć, że wiarygodność tzw. małego świadka koronnego jest z założenia wykluczona.

Pogląd zatem skarżących obrońców bazujący na okoliczności, że skoro dowodami obciążającymi oskarżonych są zeznania świadka liczącego na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 k.k. i z możliwości skorzystania w toczących się przeciwko niemu postępowaniach karnych z nadzwyczajnego złagodzenia grożącej mu kary, a Sąd dał im wiarę – jest błędny. Pomówienie przez takiego świadka w ujęciu prawa karnego procesowego jest dowodem podlegającym ocenie na równi z innymi dowodami. Tym samym może on być dowodem winy, o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie stanowi przerzucenia winy na inną osobę, czy umniejszenia własnej odpowiedzialności karnej.

W realiach niniejszej sprawy w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, dowody z wyjaśnień i zeznań tzw. małych świadków koronnych, tj. oskarżonych I. Z. oraz R. K. oraz świadków, m.in. J. D. (1), Z. S., P. D., G. C. (1), P. K. (1), M. R. (1), P. T., M. S. (4) zostały prawidłowo obdarzone przez Sąd Okręgowy wiarą i dały w pełni podstawę do poczynienia przez ten Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych. Natomiast zawarte w apelacjach wywody skarżących obrońców, które podważają prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny poszczególnych dowodów, w szczególności właśnie wyjaśnień i zeznań wymienionych oskarżonych i świadków przedstawiają wyłącznie alternatywną wersję ich oceny.

W nawiązaniu do argumentacji zawartej w wywiedzionych apelacjach stwierdzić także należy, że brak jest również rzeczowej argumentacji skarżących obrońców odnośnie motywów jakie miałyby kierować ww., które uzasadniałyby jej podzielenie, że oskarżeni zostali pomówieni o niepopelnione przestępstwa. Do powyższych kwestii Sąd meriti

odniósł się w swoich rozważaniach oceniając szczegółowo powyższe dowody w zestawieniu z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W realiach niniejszej sprawy uprawnione jest stwierdzenie, że kwestionowanie wiarygodności zeznań osób korzystających z dobrodziejstw procesowych tylko na tej podstawie, że ich zeznania pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonych i podnoszenie, że świadkowie ci mają interes w obciążaniu oskarżonych, gdyż stwarza to im szansę na uniknięcie odpowiedzialności karnej, w swej istocie stanowi kwestionowanie obowiązującej regulacji prawnej.

Tymczasem w swej ocenie Sąd ten brał pod uwagę kwestie płynące z utrwalonej linii orzecniczej, dotyczące koniecznej wnikliwości i ostrożności w ocenie dowodu z pomówienia i uczynił zadość tym wymogom. Oceniając w sposób staranny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w odniesieniu do każdego z czynów przypisanych oskarżonym w wyroku Sąd dokonywał oceny wyjaśnień i zeznań wymienionych osób zgodnie z regułami art. 7 k.p.k.

Ani Sąd a quo, ani kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny, nie stwierdziła tego, by istniały podstawy do uznania braku obiektywizmu czy też istnienia wyrachowania pomawiających poprzez dążenie do fałszywego obciążania oskarżonych. Zachowanie przez Sąd Okręgowy niezbędnych wymogów przy ocenie pomówienia wynika także z tego, że Sąd ten nie odbierał wszystkich relacji bezkrytycznie, czego wyrazem jest po pierwsze dostrzeżenie nieścisłości czy rozbieżności w tych relacjach (zwłaszcza z uwagi na upływ czasu i mnogość zdarzeń) oraz ich weryfikacja w oparciu o zeznania pokrzywdzonych, innych świadków zdarzeń czy też dowody o charakterze rzeczowym. Po drugie tam, gdzie przedstawione dowody zostały uznane mimo wszystko za niewystarczające Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonych. Miało to miejsce w stosunku m.in. do oskarżonych M. Z. (1) (punkt 2.11 i 2.24 wyroku), K. G. (1) (punkt 6.4 wyroku), R. K. (1) (punkt 7.7 wyroku), M. D. (punkt 9.1 wyroku), W. Z. (1) (punkt 10.3 wyroku). Niemalże jest też korekt w zakresie opisu czynów zarzucanych w stosunku do czynów przypisanych oskarżonym. Wymagany obiektywizm i ostrożność w wykonaniu Sądu pierwszej instancji zostały zachowane i zasługuje to na aprobatę.

Już w tej części rozważań wskazać należy, że wyjaśnienia i zeznania złożone zarówno przez świadków koronnych, jak i tzw. „małych świadków koronnych” będące podstawą ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie zostały poddane wnikliwej analizie Sąd I instancji (vide w szczególności uzasadnienie strony 355-397, a także analiza treści tychże dowodów zawarta przy ocenie każdego z czynów przypisanych oskarżonym).

Już w tym miejscu również podkreślić należy, że depozycje wymienionych osób obciążających oskarżonych dotyczą nie tylko obecnie dość odległych czasowo zdarzeń, ale także zdarzeń, często o podobnym charakterze z udziałem innych osób. Z akt sprawy wynika, że złożyli oni zeznania nie tylko w niniejszym postępowaniu, a na przestrzeni kilku lat byli przesłuchiwanymi wielokrotnie. Dlatego też podnoszenie przez skarżących obrońców nieścisłości w tych relacjach, kolejnych dotyczących tych samych okoliczności, nie może skutecznie podważyć oceny dowodów dokonanej w Sądzie I instancji, zwłaszcza zaś w tych wypadkach, gdy przytaczane są wyrwane z kontekstu fragmenty zeznań w oderwaniu od okoliczności wynikających z całokształtu materiału dowodowego. Wiarygodność zeznań świadków należy oceniać w kontekście całości relacji, a dopiero potem oceniać treść przekazu w odniesieniu do konkretnych zarzutów.

Ponieważ w apelacjach wniesionych w sprawie powtarza się również zarzut odnośnie naruszenia prawa do obrony oskarżonych z uwagi na występowanie w sprawie świadków korzystających z prawa do odmowy składania zeznań na podstawie art.182§3 k.p.k. już w tym miejscu zaakcentować należy, że „prawo do odmowy zeznań przewidziane w art. 182 § 3 KPK jest prawem podmiotowym świadka i ma służyć ochronie jego interesu procesowego, a nie interesu oskarżonego” (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt II KK 296/12).

Równocześnie skorzystanie przez świadka z uprawnienia przewidzianego w art. 182 § 3 KPK, nie narusza zasady bezpośredniości, bowiem nie pozbawia Sądu prowadzącego postępowanie bezpośredniego z nim kontaktu, możliwości obserwowania jego reakcji na rozprawie, w tym na odczytywane jego uprzednie depozycje (tak przykładowo: Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 4 listopada 2015 r., III KK 112/15).

Zauważenia także wymaga, że dopiero prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie ze względu na treść art. 17§1 pkt 7 k.p.k. ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych. (vide uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01.

Poczynienie niniejszej uwagi było niezbędne z uwagi na fakt, że w przypisanych przez Sąd Okręgowy oskarżonym czynach m.in. w ramach czynu ciągłego z art. 12 k.k. ustalone czasokresy tych przestępstw częściowo nakładają się na siebie. Niemniej w realiach niniejszej sprawy dla prawidłowości przypisania tych czynów nie mają zastosowania konsekwencje wynikające z powołanej ustawy (nie są to bowiem czyny już prawomocnie osądzone) a wyłącznie ocena co do warunków art. 12 k.k.

Przechodząc do szczegółowego odniesienia się do wniesionych w sprawie środków odwoławczych i przedstawionych w nich zarzutów Sąd Apelacyjny stwierdza co następuje.

V.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1).

Nie można było uwzględnić jej zarzutów, bowiem ma ona wyłącznie charakter polemiczny.

Już na wstępie stwierdzić należy, że w ocenie sądu odwoławczego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu w wyroku czynów, wywodząc logiczne wnioski z zasadniczo właściwie przeprowadzonej oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie. Sąd Okręgowy prawidłowo rozważył wszystkie dowody zgromadzone w sprawie w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu. Apelacja obrońcy oskarżonego nie przedstawiła natomiast tego rodzaju argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować stanowisko zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Na wstępie dla porządku wskazać należy, że obrońca niestarannie wskazał zakres zaskarżenia, bowiem w części wstępnej apelacji określił, że zaskarża przedmiotowy wyrok w zakresie punktów 1.1-1.4 oraz punktów 1.6-1.7 oraz 1.9, 1.10 i 1.13 – natomiast w dalszej części apelacja obrońcy zawiera wskazanie, że zarzut został sformułowany w zakresie pkt. 1.4-1.6. Równocześnie treść apelacji nie zawiera ani jednego argumentu skierowanego przeciwko pkt. 1.5 wyroku. W tym zakresie zatem zwrócić należy uwagę na treść wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. K. (1) podczas postępowania sądowego w niniejszej sprawie toczącego się w innym składzie, w których przyznał się do tego czynu – które następnie w niniejszym postępowaniu potwierdził. Tym samym uznać należy, że powyższe odmienne wskazania co do zakresu zaskarżenia są wynikiem omyłki pisarskiej.

Apelacja obrońcy oskarżonego co do wszystkich przypisanych oskarżonemu w skarżonym wyroku czynów (z wyjątkiem czynu z 1.5) oparta została przede wszystkim na negowaniu depozycji procesowych świadków koronnych, oraz wyjaśnień osób korzystających z nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 60 k.k.). Tak sformułowane zarzuty nie mogły odnieść zamierzonego apelacją skutku, a argumenty skargi odwoławczej uznać należało za jedynie pogląd jej autora na ocenę materiału dowodowego i możliwe do wyciągnięcia na jej podstawie wnioski. Choć obrońca w zarzucie podnosi, że kwestionowane przez niego zeznania świadków koronnych i innych osób pomawiających oskarżonego są nielogiczne i zawierają rozbieżności, nie wskazuje nota bene na takie treści w wypowiedziach tychże, ograniczając swą skąpą argumentację do ogólników, co nie może być wystarczające do uwzględnienia tej apelacji. I tak:

W odniesieniu do czynów przypisanych w pkt 1.1 (pkt I i II aktu oskarżenia) apelacja obrońcy bez wskazania konkretnych argumentów mogących skutecznie podważyć ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy na podstawie zeznań „świadków koronnych” i tzw. „małych świadków koronnych” poprzestaje w istocie na zanegowaniu instytucji poprzez wskazanie, że wymienieni osiągnęli w sprawie określone korzyści procesowe. Tymczasem dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków i oskarżonych korzystających

z przywilejów procesowych wynikających ze statusu „świadka koronnego”, czy liczących na nadzwyczajne złagodzenie kary – Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, zachował reguły ostrożności i krytycyzmu w ocenie tych zeznań, o czym świadczy treść obszernego uzasadnienia (vide strony 1-73 uzasadnienia). Co już było sygnalizowane: uzasadnienie apelacji nie może ograniczać się do stwierdzenia, że zeznania świadków „D., W., G., S. i G. czy T. wzajemnie się wykluczają. Obrońca winien wskazać obszary w jakich zeznania te kwestionuje i wykazać, że powyższe okoliczności powodują, iż powyższe rozbieżności w depozycjach świadków mają wpływ (i jaki) na ustalenie stanu faktycznego. Tymczasem jak wynika z pisemnych motywów wyroku Sąd meriti nie dał wiary zeznaniom świadka R. G., S. D., R. W. (2) (vide strona 377 uzasadnienia) i wskazał powody z jakich nie zasługują na wiarę ich zeznania. Wskazał także, że M. T. pouczony o treści art. 182§3 k.p.k. skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań (vide strona 395 uzasadnienia), zaś F. S. uchylił się od złożenia zeznań w niniejszej sprawie (vide strona 393 uzasadnienia) – niemniej dowody te również szczegółowo ocenił w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym. Równocześnie skoro obrońca nie przedstawił racjonalnych argumentów mogących podważyć stanowisko Sądu I instancji – kontestowanie orzeczenia Sądu li tylko poprzez fakt, że oskarżony nie przyznał się do winy i nie zgadza się z zapadłym rozstrzygnięciem nie może zostać uznane za skuteczne. Wyjaśnienia powyższe Sąd I instancji dostrzegł i ocenił (vide strona 346 uzasadnienia).

Zauważenia w sprawie także wymaga, że wsparciem dla zeznań ww. świadków są również zeznania M. Z. (2), która zeznała, że niejednokrotnie była obecna podczas rozmów M. Z. (1) i R. Z., że pieniądze pochodzące z nierządu czy handlu narkotykami przekazywane były oskarżonemu M. K. (1); ponadto raz miała miejsce sytuacja w domu A. K. (1), że były w jej obecności i oskarżonego M. Z. (1) przekazywane pieniądze dla oskarżonego K. (vide k. 26175); gdy K. ukrywał się to odwiedzał K. a kontakt miał za pośrednictwem M. Z. (1) (k. 26184). Zeznania powyższe wskazują na prawidłowość ustaleń Sądu I instancji zarówno co do udziału oskarżonego M. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej w inkryminowanych okresach wskazanych w punktach 1.1 a) i b), a także na jego pozycję w tejże grupie. Jako polemikę uznać należy wywód skarżącego obrońcy odnośnie przyczyn z jakich współoskarżony I. Z. pomógł oskarżonego K.. Co istotne jego wyjaśnienia szczegółowo opisując rolę oskarżonego w grupie w całej rozciągłości korespondują z innymi obciążającymi oskarżonego dowodami.

Co do czynu 1.2 argumentacja obrońcy sprowadza się jedynie do wskazania, że relacje świadków obciążających oskarżonego K. pochodzą wyłącznie z zaszłuszenia i dlatego nie stanowią pełnowartościowego dowodu. Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie wykazała, że ustalenia Sądu I instancji co do czynu przypisanego w punkcie 1.2 oparte są w pierwszym rzędzie na zeznaniach świadków T. i G.. Sąd poddał je wnikliwej analizie dostrzegając, że w pierwszej połowie stycznia 2004 r. oskarżony K. był pozbawiony wolności – a zatem słusznie doszedł do wniosku, że wbrew wskazaniu świadka S. T., oskarżony nie uczestniczył na początku stycznia 2004 r. w spotkaniu dotyczącym przejęcia wpływów grupy (...)(W. – haracze i narkotyki). W zakresie natomiast spotkania w Centrum Handlowym na B. – zeznania zarówno T., jak i G. korespondują ze sobą i słusznie Sąd dał im wiarę. Trudno przyjąć za skarżącym obrońcą, że są to relacje świadków z zaszłuszenia skoro zarówno A. G. (3), jak i S. T. brali w nim udział i wówczas w negocjacjach co do wpływów i wysokości haraczy pobieranych przez grupę „(...)” z W. i od „holowników” – co pozostawało w strefie działań przestępczych grupy B. – brał również udział m.in. oskarżony K.. Słusznie uznał Sąd I instancji, że brak jest podstaw do odmówienia wiary relacjom tych świadków i nie ma większego znaczenia dla istoty rozstrzygnięcia, czy świadkowie ci byli bezpośrednio obecni przy przekazywaniu pieniędzy przez R. B. (1) oskarżonemu K. czy innym przedstawicielom grupy „(...)”. To że B. realizował ustalenia i opłacał się grupie „(...)” było wiedzą czerpaną bezpośrednio przez świadka T. od B..

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych (vide strony uzasadnienia) oraz dokonanej oceny prawnej (vide strony 415-416 uzasadnienia).

Co do skazania za czyn przypisany w pkt 1.3 wyroku (zarzut V aktu oskarżenia) stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy pokrzywdzony D. K. (1) w swoich pierwszych relacjach w sposób bardzo precyzyjny wskazał okoliczności w jakich doszło do poznania z oskarżonym K., charakter łączących ich kontaktów, a w szczególności okoliczności w jakich doszło do zaciągnięcia u oskarżonego M. K. (1) długu w kwocie 10.000 zł. Pokrzywdzony podał

również przyczyny z których zachowania sprawców w dniu 21.09.2008 r bezpośrednio powiązał z tymże zaciągniętym u oskarżonego K. długiem – przede wszystkim opisując zajście wskazał, że do lokalu weszły osoby, w tym jeden, którego znał jako osobę towarzyszącą „B.”. Pokrzywdzony zeznał także, że podczas tego zdarzenia zapewniał, że zwróci oskarżonemu 10.000 zł, jak sprzeda lokal. Wówczas ten znany mu z widzenia jeden z mężczyzn powiedział, że teraz to już będzie 25 tys. zł. Całokształt powyższych okoliczności sprawił, że pokrzywdzony miał przeświadczenie, że są to osoby działające na zlecenie K. – zwłaszcza, że już w połowie sierpnia 2008 r. o kwocie 25.000 zł mówili mu A. K. (3) i P. C. – jeśli ją zapłaci K. to będzie mógł prowadzić samodzielnie lokal.

Tej treści zeznania zostały generalnie potwierdzone przez świadka D. K. (1) na rozprawie.

Co istotne kluczowe informacje zawarte w tych relacjach znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka koronnego M. H. – co słusznie zostało dostrzeżone i prawidłowo ocenione przez Sąd Okręgowy.

Dla prawidłowości ocen dokonanych przez Sąd I instancji nie ma znaczenia że (...) nie potwierdza zeznań pokrzywdzonego. D. P., jako bezpośredni sprawca przestępstwa, powiązany strukturalnie z oskarżonym M. K. (1) – co zostało wykazane innymi dowodami – ma interes zaprzeczając swojemu udziałowi w przestępstwie oraz zleceniu przestępstwa przez oskarżonego K., zwłaszcza że postępowanie w jego sprawie dotychczas nie zakończyło się.

Ekspozowane w apelacji przez obrońcę elementy zeznań świadka D. K. (1), że oskarżony osobiście nie zwracał się do niego o zwrot długu, nie groził mu, a sprawcy podczas zdarzenia nie wskazywali wprost, że działają z polecenia oskarżonego w celu odzyskania wierzytelności nie podważają prawidłowości poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych. Znamienne jest bowiem, że pokrzywdzony konsekwentnie wskazywał, że w okresie po zaciągnięciu długu u oskarżonego K. ten stał się jego „cichym współnikiem” oraz, że zatrudniał osoby polecane przez oskarżonego. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że osobiście oskarżony K. nigdy nie angażował się w żadne działania związane z prowadzeniem lokalu. Również konsekwentnie potwierdzał w toku całego postępowania warunki związane z uwolnieniem się od „współpracy” z oskarżonym K., tj. po oddaniu mu 25.000 zł (vide rozprawa z dnia 17.12.2013 r.-k. 26880, t. 136).

Słusznie zatem ocenił Sąd Okręgowy, że pozycja oskarżonego M. K. (1) w grupie przestępczej powodowała, że miał on możliwość zlecenia innym osobom podjęcie działań związanych ze zwrotem pieniędzy przez pokrzywdzonego. Osoby rozpoznane przez pokrzywdzonego niewątpliwie również należały do środowiska przestępczego oskarżonego. Równocześnie słusznie Sąd meriti odrzucił wersję prezentowaną przez oskarżonego K., który nie zaprzeczając, iż rzeczywiście K. był jego dłużnikiem sugerował, że „ktoś mógł wykorzystać sytuację i powołując się na jego osobę chciał naciągnąć K.” (vide k. 16751, t. 85). Trafnie w tym zakresie Sąd Okręgowy wskazał, że pozycja oskarżonego K. w grupie przestępczej wykluczała, aby takie czynności były poza wiedzą i wolą oskarżonego, bądź by osoby działające na polecenie oskarżonego wyszły poza polecenie im przekazane.

Podzielić zatem należy w pełnej rozciągłości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji (vide strony 82-97 uzasadnienia), a także dokonaną ocenę prawną (vide strony 416-419 uzasadnienia).

Co do zarzutu w zakresie czynów przypisanych w punktach 1.4 oraz 1.6 wyroku – zarzuty i argumenty skarżącego obrońcy bazują na próbie wykazania, że nie jest wystarczającym oparcie rozstrzygnięcia o na dowodach osobowych (pomówieniach) w sytuacji, gdy nie zabezpieczono przedmiotowych narkotyków.

Ten pogląd uznać należy za błędny. W procesie dowodzenia taką samą wartość mają dowody osobowe, jak dowody rzeczowe. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy poddał analizie i prawidłowo ocenił, że wyjaśnienia oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów nie zasługują na wiarę. Na pełną akceptację zasługuje stanowisko Sądu Okręgowego, że zeznania P. D., który w sposób konsekwentny opisał transakcje narkotykowe są wiarygodnym źródłem dowodowym w sprawie (vide str. 97-109 oraz 112 – 141, 397-402, 419-420 i 421-424 uzasadnienia). Apelacja obrońcy również w tym zakresie ma charakter wyłącznie polemiczny. W tych kategoriach również odnieść należy się do argumentu obrońcy odnośnie wartości dowodowej kontroli operacyjnej i uzyskanych w ten sposób zapisów nagrań z rozmów telefonicznych. Podkreślenia

wymaga, że powyższe zapisy z nagrań zostały odtworzone na rozprawie 12 lutego 2014 r. (vide k. 28401-28410, t. 143 oraz zapisy w postaci protokołów z odtworzenia rozmów t. 54- k. 10613 -10701) Sąd ocenił dowody zgromadzone w sprawie przez przyzmat wydanej opinii fonoskopijnej, dostrzegł, że w pomieszczeniach gdzie został zatrzymany oskarżony ujawniono obudowę karty sim od telefonu jakim posługiwał się oskarżony i co do którego zarządzono kontrolę operacyjną (t. 43 k. 8452).

Nie ma również racji obrońca oskarżonego podnosząc zarzut oparty o art. 438 pkt 1 k.p.k. Twierdzenie obrońcy przedstawione jako wniosek alternatywny zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 12 k.k. jest oparte wyłącznie o wskazanie, że w przyjętym przez Sąd Okręgowy opisie czynów „niezasadnie okres zarzutów listopad 2008 – sierpień 2009 jest rozbity na dwa czyny”. Tymczasem dla przyjęcia przestępstwa ciągłego w warunkach art. 12 k.k. muszą być spełnione określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe.

Przestępstwo ciągle zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. „Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to "krótkie odstępy czasu" między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste. Chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 KK, przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte. Oznacza to, że z góry powzięty zamiar musi się odnosić do poszczególnych zachowań składających się na przestępstwo ciągle (w klasycznym ujęciu jest to popełnienie przestępstwa "na raty"). Nie może to być tzw. zamiar ogólny albo odnawiany pod wpływem trwałej czy powtarzającej się sposobności. Zamiar sprawcy musi istnieć w kształcie obejmującym wszystkie zachowania albo przed przystąpieniem do działania, albo co najmniej w chwili podjęcia pierwszego zachowania” (tak przykładowo: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 grudnia 2015 r., II AKa 397/15).

Lektura treści wyroku jak i pisemnych motywów orzeczenia wskazuje, że brak jest podstaw do uznania, że przy popełnieniu przedmiotowych przestępstw u oskarżonego istniał zamiar w kształcie obejmującym wszystkie zachowania i to zarówno przed przystąpieniem do działania, jak i w chwili podjęcia pierwszego zachowania.

Nie jest trafny także zarzut rażącej niewspółmierności kary, który sformułowany został przez skarżącego obrońcę de facto w uzasadnieniu apelacji. Przypomnieć należy, że zarzut oparty na względnej podstawie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 4 k.p.k. jest tylko wówczas trafny, jeżeli zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. W takiej sytuacji trudno uznać za zasadną apelację obrońcy oskarżonego M. K. (1), który wskazując na nadmierną surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 13 lat pozbawienia wolności argumentował, że kara orzeczona w tym wymiarze razi swą surowością oraz biorąc pod uwagę wysokość kar orzeczonych wobec współoskarżonych nie została zachowana wewnętrzna sprawiedliwość wyroku.

Zarzut ten jest chybiony. Sąd Okręgowy wymierzając kary jednostkowe za czyny przypisane oskarżonemu kierował się dyrektywami określonymi w art. 53§1 i 2 k.k. i rozważył wszystkie okoliczności mające wpływ na ich rozmiar taki jak stopień szkodliwości społecznej dokonanych przez niego przestępstw, stopień zawinienia, motywy działania, właściwości i warunki osobiste i dał temu wyraz w części motywacyjnej wyroku poświęconej rozważaniom o karze. Wymierzając karę łączną Sąd ten należycie uwzględnił związek przedmiotowo podmiotowy oraz czasowy pomiędzy dokonanymi przez niego przestępstwami (vide strona 472-476 uzasadnienia).

Sąd Apelacyjny nie podzielił również sformułowanego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięć z punktów 1.9 i 1.10 poprzez orzeczenie przepadku wszystkich aparatów telefonicznych. Prawidłowo bowiem Sąd ustalił, że telefony zabezpieczone u oskarżonego były używane przez członków grupy do wzajemnej komunikacji niezbędnej do prowadzenia działalności przestępczej w zorganizowanej grupie przestępczej.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia przepisów postępowania w zakresie pkt 1.13 wyroku tj. art. 624§1 k.p.k. wskazać należy, że zwolnienie od zapłaty kosztów ma charakter fakultatywny i ocenny. Zgodnie z treścią tego przepisu

sąd może zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Nie jest zatem okolicznością decydującą o zwolnieniu z kosztów sądowych fakt przebywania oskarżonego w izolacji penitencjarnej – a do tego argumentu sprowadza się kontestowanie przez obrońcę wyroku Sądu I instancji. Brak jest w ocenie Sąd Apelacyjny popartych dowodowo konkretnych okoliczności wskazujących, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie normy art. 624§1 k.p.k.

Niezbędne jest odniesienie się przez Sąd Apelacyjny również do argumentacji zawartej w osobistej apelacji złożonej przez oskarżonego M. K. (1) w części dotyczącej zarzutów wykraczających poza apelację złożoną przez obrońcę – zgodnie z zasadami wskazanymi w punkcie I niniejszego uzasadnienia.

Tytułem wstępu wypada przypomnieć, iż statuowana w art. 6 k.p.k. zasada prawa do obrony należy do podstawowych praw człowieka. Prawa te zagwarantowane są w art. 14 ust. 3 lit. b, d oraz e MPPO ONZ, a także w art. 6 ust. 3 lit. b-d EKPC. Wynika z tego jednoznacznie powinność zapewnienia oskarżonemu prawa do m.in. bronięcia się przez ustanowionego obrońcę i odpowiedniego czasu na przygotowanie się do obrony. Oskarżony K. zarzucając w punkcie 1 swojej apelacji naruszenie art. 6 k.p.k. nie wskazuje w ogóle, jaki wpływ na treść orzeczenia miało mieć owo rzekome naruszenie prawa do obrony, ograniczając się do stwierdzenia (wyłącznie w zarzucie), że miało. Tego naruszenia upatruje w fakcie sprawowania jego obrony przez adw. M. J. (1) – który był obrońcą oskarżonego K., a wobec treści jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania sądowego istniała kolizja obrony. Równocześnie oskarżony M. K. (1) wskazał terminy w dniach 9. 01.2013 r. oraz 16.01.2013 r., kiedy był broniący przez adw. M. J. (1).

Jak wykazała kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny istotnie adw. M. J. (1) występował jako substytut obrońcy oskarżonego K.. Niemniej:

- na rozprawie w dniu 9 stycznia 2013 r. (vide k. 16653 – 166696, t. 85) – czynności obrończe wykonywał adw. R. W. (1). Treść protokołu rozprawy wskazuje, że podczas czynności przesłuchiwania świadka M. H. obrońca oskarżonego był aktywny i zadawał pytania – dopiero po zarządzonej przerwie o godz. 12.45 w imieniu oskarżonego obronę przejął adw. M. J. (1) – a o godz. 13.00 ponownie adw. R. W. (3) Rozprawa zakończona o 14.00. (k.16682 – 16683).

- na rozprawie w dniu 16.01.2013r. w imieniu oskarżonego K. stawiał się adw. M. J. (1), który substytuował obrońcę oskarżonego. Równocześnie na rozprawie do czasu zarządzenia przerwy nie były wykonywane żadne czynności procesowe, zaś dopiero po przerwie o godz. 12.15 – stawiał się adw. R. W. (1) przesłuchiwany w dalszym ciągu świadek M. H. (vide k. 16881-11883).

Zaznaczenia wymaga, że oskarżony R. K. (1) zdecydował się na współpracę z organami ścigania w dniu 8 stycznia 2013 r. w sprawie VDs 99/11 i złożył w niej wyjaśnienia (vide k. 17122- i nast., t.87). W aktach sprawy znajduje się również pismo oskarżonego R. K. (1), że chce wypowiedzieć pełnomocnictwo adw. M. J. (1) z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu (vide k. k. 170082, t. 87).

Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny wykazała ponadto, że po tej dacie obrońca oskarżonego adw. R. – W. był substytuowany bądź to przez – adw. A. (obrońca oskarżonego K. G.), adw. M. O. (obrońca oskarżonych M. Z. (1) oraz W. Z. (1)) oraz adw. A. C. (obrońca oskarżonego P. Z.). Ponadto ustalono, że na wcześniejszym etapie postępowania obrońca oskarżonego adw. R. – W. był substytuowany w dniu 14.11.2012 r. (k. 16121) oraz w dniach 21.11.2012 r. (vide k. k. 16160 - 16183, , t. 83), 12.12.12 r. (vide k. 16264 - 16302) , 17.12.2012 (k. 16380 – 16400) bądź to przez adw. M. J. (1), bądź też przez apl. adw. M. J. (2) działającą z upoważnienia adw. (...) jako obrońca R. K..

W ustalonym stanie faktycznym brak jest zatem podstaw do uznania by naruszone zostało prawo do obrony oskarżonego. Do czasu zmiany postawy procesowej przez oskarżonego R. K. (1) nie zachodziła żadna kolizja uniemożliwiająca sprawowanie obrony oskarżonego K. przez adw. M. J. (1). Niewątpliwie reprezentowanie przez jednego obrońcę oskarżonych których interesy pozostają w sprzeczności obarczone jest wadą, o której mowa w art. 85 § 1 KPK, skutkującą rażącym naruszeniem prawa do obrony obu oskarżonych. Nie jest bowiem możliwe prowadzenie

realnej obrony obu tych osób jednocześnie. Niemniej w realiach niniejszej sprawy nie doszło do naruszenia art. 6 §1 k.p.k. i art. 85§2 k.p.k.

Brak jest również podstaw do uznania trafności zarzutu oskarżonego odnośnie wykonywania czynności obrończych przez adw. G. N. z uwagi na to, że adwokat ten „był również obrońcą świadka koronnego M. H.”. Przepis art. 85§1 k.p.k. dotyczy wyłącznie kolizji jaka zachodzi pomiędzy interesami „współoskarżonych” – zaś M. H. w sprawie niniejszej występuje wyłącznie jako świadek.

Na marginesie wskazać należy, że oskarżony nawet nie przybliżył w jakiej sprawie obowiązki obrończe wykonywane przez adw. G. N. dotyczyły M. H.. Tymczasem z akt sprawy wynika, że adw. G. N. wskazał, iż wykonywał w innym postępowaniu czynności obrończe M. H., niemniej nie obejmowała ona postępowania o uzyskanie przez M. H. statusu świadka koronnego, pełnomocnictwo zostało wypowiedziane przez M. H. przed powzięciem przez obrońcę wiadomości o ubieganiu się przez M. H. o status świadka koronnego (vide k.30414).

Wspomnieć również godzi się, że biorąc pod uwagę treść materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz ustalenia Sądu meriti poczynione na tej podstawie w odniesieniu do poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku stwierdzić należy, że podstawą czynienia tychże ustaleń były zeznania świadków dysponujących konkretną i bezpośrednią wiedzą na temat ich przebiegu. Zeznania świadka koronnego M. H. nie miały decydującego znaczenia, bowiem depozycje te wskazują, że jego wiedza na temat działalności grupy przestępczej tzw. „(...)” dotyczy innego okresu czasu, niż czyny przypisane oskarżonemu oraz innych zdarzeń niż objęte niniejszym postępowaniem. Tak więc nie można zasadnie twierdzić, by zeznania składane przez tego świadka koronnego M. H. bezpośrednio godziły w interes procesowy oskarżonego.

Zauważenia także wymaga, że całkowicie bezpodstawny jest zarzut oskarżonego, iż doszło do naruszenia art. 4 k.p.k. w zw. z art. 237§1 k.p.k. z uwagi na okoliczność wydawania zgody na kontrolę operacyjną zarządzoną w postępowaniu przygotowawczym przez Przewodniczącego składu orzekającego. Żaden przepis obowiązującej procedury karnej nie przewiduje, by w takim wypadku istniały podstawy do wyłączenia sędziego ze składu orzekającego.

W pozostałym zakresie apelacja osobista oskarżonego K. – podobnie jak i apelacja jego obrońcy – sprowadza się do własnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i akcentuje brak podstaw do uznania wiarygodności dowodów obciążających oskarżonego. Nie dostarczyła ona jednak podstaw by dodatkowo Sąd Apelacyjny odnosił się do przedstawionej przez oskarżonego argumentacji.

VI.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego M. Z. (1)

Sporządzona w sprawie skarga odwoławcza jest niezwykle obszerna i drobiazgowa. Niemniej kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny w żadnej mierze nie potwierdziła zasadności stawianych zarzutów.

Słusznie co prawda obrońca zauważa, że na winę oskarżonego M. Z. (1) w odniesieniu do wszystkich czynów przypisanych temu oskarżonemu w wyroku czynów wskazują przede wszystkim zeznania świadków koronnych oraz świadków odpowiadających w innych procesach w warunkach art. 60§3 i § 4 k.k., ale już nie można zgodzić się z dokonaną przez obrońcę analizą treści tych zeznań. Nie można także zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez obrońcę, że dowody w postaci zeznań świadków korzystających z nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mogą stanowić jedyne dowodu w sprawie. Żaden przepis obowiązującej procedury karnej nie hołduje rzymskiej zasadzie unus testis - nullus testis (jeden świadek-żaden świadek). Jest zatem dopuszczalne, aby podstawą ustaleń faktycznych wyroku skazującego był wyłącznie jeden dowód, nawet będący de facto wyznaniem skruszonego przestępcy. Rzecz jednak w tym, aby ocena takiego jedyne dowodu była przeprowadzona w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 7 KPK, a nadto była rzeczowa i logiczna. (tak przykładowo cytowane już postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 26 października 2016 r., II KK 268/16).

Także już na wstępie należy odnieść się do zarzutów i szerokiej argumentacji obrońcy oskarżonego, które podnosząc fakt skorzystania przez P. D. z uprawnienia w ramach art. 182§3 k.p.k. i odmowy złożenia zeznań na rozprawie oraz udzielania odpowiedzi na pytania starają się wykazać, że naruszone zostało prawo do obrony oskarżonego, bowiem zeznań tych nie można było zweryfikować w toku procesu.

Wydów obrońcy nie jest trafny. Dowód w postaci zeznań świadka P. D. został przeprowadzony i ujawniony prawidłowo oraz zgodnie z procedurą wprowadzony do procesu. Podlegał wnikliwej i rzetelnej analizie dokonanej przez Sąd I instancji zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k., a stanowisko tego Sądu zostało w pełni zaaprobowane przez Sąd Apelacyjny.

Podkreślenia jedynie wymaga, że prawo do odmowy zeznań przewidziane w art. 182 § 3 k.p.k. jest prawem podmiotowym świadka i ma służyć ochronie jego interesu procesowego, a nie interesu oskarżonego. Odwoływanie się do ogólnej zasady, jaką jest prawo oskarżonego do obrony i do rzetelnego procesu nie przesądza z góry, że skorzystanie z możliwości wskazanych w art. 391 § 1 k.p.k. (w tym w sytuacji skorzystania z prawa do odmowy składania zeznań w wypadku określonym w art. 182§3 k.p.k.) siłą rzeczy uniemożliwia stronom zadawanie pytań świadkowi. Sytuacji takiej nie można utożsamiać z naruszeniem prawa do obrony.

Z uwagi na odwoływanie się obrońcy do zapisów Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności zwanej dalej Konwencją, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., a opublikowanej w Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm., wskazać należy, że zgodnie z zapisami art. 1 ust. 1 oraz 87 ust. 1 i art. 91 Konstytucji RP obok samej Konstytucji oraz innych ustaw krajowych jest ona źródłem prawa karnego procesowego, w związku z czym władze publiczne (także sądy) obowiązane są przestrzegać jej zapisów tak samo jak i prawa krajowego (art. 9 Konstytucji RP). Wskazywana Konwencja wyznacza minimalne standardy jakim winny odpowiadać tak same procedury krajowe jak i praktyka ich stosowania, tak by były przestrzegane chronione nią i protokołami dodatkowymi do niej prawa i wolności człowieka. Gwarancje z art. 6 ust. 3 Konwencji stanowią szczególne aspekty prawa do rzetelnego procesu wskazanego w ust. 1 tego przepisu. Wielokrotnie również orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka podkreślało i podkreśla, iż dopuszczalność dowodów w procesie karnym jest przede wszystkim kwestią regulowaną przez prawo krajowe i, co do zasady, to do sądów krajowych należy ocena przedstawianych im dowodów (tak przykładowo: Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 października 2014 r., 54648/09). Z dotychczasowej linii orzeczniczej Trybunału Praw Człowieka nie wynika również, by zastrzeżenia w aspekcie naruszenia norm gwarancyjnych przewidzianych w art. 6 Konwencji budziły zapisy art. 391 k.p.k, bądź art. 182§3 k.p.k. Zwrócić przy tym należy uwagę, że Trybunał wielokrotnie natomiast zwracał uwagę, że wszystkie dowody przeciwko oskarżonemu muszą zasadniczo zostać przedstawione w jego obecności, na jawnej rozprawie i z uwzględnieniem zasady kontradyktoryjności. Jednakże, wykorzystywanie dowodów w postaci zeznań uzyskanych na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez policję lub sędziego śledczego samo w sobie nie jest niezgodne z art. 6 ust. 1 i ust. 3 lit. d) pod warunkiem, iż prawo do obrony zostało poszanowane. Co do zasady prawo do obrony wymaga, by przyznano oskarżonemu odpowiednią i właściwą możliwość zakwestionowania i przesłuchania świadka zeznającego przeciwko niemu, kiedy świadek taki składa zeznania lub na późniejszym etapie postępowania. (tak przykładowo: Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 19 lutego 2013 r., 61800/08).

W tym stanie rzeczy nie można podzielić zapatrywań obrońcy, że fakt oparcia rozstrzygnięcia na zeznaniach świadka P. D., który skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182§3 k.p.k. naruszył normy rzetelnego procesu. Dowód z przesłuchania tego świadka był przeprowadzony na rozprawie, oskarżony mógł zapoznać się zarówno z jego treścią, jak też miał możliwość zakwestionowania tego dowodu. Okoliczność, że obrona nie miała możliwości zadawania pytań świadkowi wobec skorzystania przez niego z przysługujących mu uprawnień nie ma znaczenia kluczowego dla oceny prawidłowości przeprowadzonych w sprawie czynności. Taki też prawidłowy pogląd prawny w zakresie dotyczącym oceny co do możliwości czynienia podstawą ustaleń Sądu zeznań świadków korzystających z uprawnienia wynikającego z treści art. 182§3 k.p.k. przedstawił Sąd I instancji (vide strony 378-384). Argumenty obrońcy oraz przytoczone na ich poparcie orzeczenia ETPC powyższego poglądu nie podważają, bowiem sprowadzają się do próby wykazania, że zeznania złożone na etapie postępowania przygotowawczego nie spełniają waloru

gwarancyjnego w zakresie prawa do obrony. Tymczasem ustawodawca wprowadził do Kodeksu postępowania karnego przepisy stanowiące wyjątki od zasady bezpośredniości. Wyjątkiem takim jest przepis art. 391 § 1 i 2 k.p.k., pozwalający na przyjęcie dowodów osobowych właśnie wówczas, gdy świadek korzysta z prawa do odmowy składania zeznań na podstawie art. 182§3 k.p.k. Tak odtworzony dowód w postaci ujawnienia wcześniej złożonych zeznań (wyjaśnień) jakie złożył słuchany w charakterze podejrzanego ma status procesowy pełnoprawnego dowodu, nie gorszego od innych, choć niewątpliwie trudnego w ocenie z powodu niemożności rozwinięcia wiedzy o dowodzie w bezpośrednim przesłuchaniu i obserwacji zachowania świadka, także w relacji do stron, ich pytań.

Tak przechodząc do kwestii szczegółowo wskazanych w apelacji obrońcy odnośnie poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu:

Odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2.1 wyroku brak jest podstaw do oceny, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy został przez Sąd I instancji oceniony z obrazą przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Wszystkie dowody poddane zostały wnikliwej ocenie Sądu I instancji – w tym również zeznania i wyjaśnienia kwestionowanych przez obrońcę oskarżonego I. Z. oraz zeznania świadków P. D., J. D. (1), Z. S. i A. G. (2). Świadczą o powyższym rozważania Sądu I instancji (vide strony 11- 73 oraz 410-415 uzasadnienia). Zwrócić należy przy tym uwagę, że odnośnie tego czynu I. Z. rozpoznał M. Z. (1) wskazując jego pseudonim (k. 15290 t. 77) wskazując, że należał do grupy (...) od 2008 r. do 2009 r. „odkąd wyszedł i poszedł ponownie siedzieć” (10.01.2012r.) Także J. D. (1) złożył zeznania obciążające oskarżonego wskazując, że oskarżony M. Z. (1) kierował jednym z odłamów grupy, zaś jego prawą ręką był R. (R. Z. k. 2728), zrelacjonował napad na M. W. (1), a także pobieraniu pieniędzy z agencji towarzyskich.

Uzasadnienie apelacji nie podważa generalnej konstatacji Sądu Okręgowego, że na udział oskarżonego w grupie przestępczej wskazują relacje różnych osób. Niemniej rozbieżności w tych relacjach, zdaniem obrońcy, powodują że brak jest podstaw do uznania za Sądem I instancji, że bez wątpliwości są wystarczające do uznania winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 258§2 k.k. Obrońca wskazał także że relacje powyższe są nieprecyzyjne, w szczególności odmiennie wskazują na rolę jaką miał oskarżony pełnić w grupie „(...)”. Tak postawiony zarzut – odwołujący się do tych samych treści, jakie ocenił Sąd Okręgowy – nie może zostać uznany za skuteczny. Wbrew stanowisku skarżącego ustalenie Sądu Okręgowego odnośnie charakteru zbrojnego grupy przestępczej jest prawidłowe. Nie ma większego znaczenia, że w toku postępowania przygotowawczego nie została zabezpieczona broń palna, bowiem powyższe wynika z dowodów osobowych.

Co do czynu przypisanego w punkcie 2.2 wyroku

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny. Istotnie został on ustalony głównie w oparciu o zeznania świadka J. D. (1) – niemniej dowód ten został oceniony w zestawieniu z wyjaśnieniami współoskarżonego R. K. (1). Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego M. Z. (1) powyższe dowody nie są sprzeczne. Prawidłowo Sąd I instancji ocenił, że wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) wskazują, że wielokrotnie przekazywał narkotyki J. D. (1). To że w odniesieniu do czynu przypisanego nie podał, iż polecenie przekazania narkotyku pochodziło od M. Z. (1) – zostało dostrzeżone i prawidłowo ocenione przez Sąd meriti. Sąd ten wskazując przy tym, że relacje J. D. (1) złożone na rozprawie są pozbawione szczegółów prawidłowo ocenił, że wynika to z upływu czasu i naturalnego procesu zapominania szczegółów. Taki wniosek nie nasuwa żadnych zastrzeżeń skoro istotnie działanie przypisane oskarżonemu Z. w pkt 2.2. wyroku było typowym w działalności przestępczej zarówno J. D., jak i R. K.. Tym samym słusznie uznał, że właśnie zeznania ze śledztwa są podstawą, by w oparciu o te relacje czynić ustalenia w sprawie.

Co do czynów przypisanych w punktach 2.3 oraz 2.4 wyroku.

Apelacja zarzuca iż w sprawie brak jest dowodów pozwalających na przyjęcie, że co do czynów przypisanych w punktach 2.3 oraz 2.4 wyroku (zarzuconych w punktach XI i XII oraz XII i XVII aktu oskarżenia) istniało porozumienie pomiędzy M. Z. (1) a M. W. (2). Kwestionuje również prawidłowość dokonanej oceny zeznań świadka D..

Odnosząc się do tej części argumentów obrońcy oskarżonego wskazać należy, że nie można skutecznie zarzucić, iż rozstrzygnięcie Sądu jest nieprawidłowe oraz, że zostało oparte wyłącznie o zeznania świadka P. D.. Zeznania te znalazły bowiem potwierdzenie w innych dowodach. I tak:

W szczególności za Sądem Okręgowym zwrócić należy uwagę na zeznania świadka A. G. (1) i jego sytuację procesową – został on skazany wyrokiem w sprawie XII K 20/13, w której złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze za czyn polegający na udziale we wprowadzeniu do obrotu środków odurzających w postaci kokainy i marihuany wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), P. D. a od października 2008 r. z M. W. (2) i innymi osobami, co miało polegać na nabywaniu tych środków od M. Z. (1) i M. W. (2) za pośrednictwem P. D. (strona 104-104 uzasadnienia, a także odpis wyroku k. 25855 -6, t. 131). Wsparciem dla relacji P. D. są także depozycje A. G. (1) – co do ilości i rodzaju narkotyków, miejsc wskazywanych podczas eksperymentu procesowego w których dokonywane było przekazywanie narkotyków, ich mieszanie z wypełniaczami. Słusznie Sąd odmówił wiary zeznaniom D. G. (1), czy A. G. (1) w zakresie w jakim kwestionuje on swoją znajomość z M. Z. (1) i M. W. (2) tłumacząc popełnianie przestępstwa młodzieńczą naiwnością, czy chęcią zaimponowania, a negując by przestępstw dokonywał w grupie – wyjaśnił, że poza grupą (vide k. 25860, t.131, k. 26882 – 26884, t. 136- zaprzecza znajomości m.in. z W., brał narkotyki od D., ale nie wie skąd on je brał). Również tę część argumentacji zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji Sąd Apelacyjny podziela. Ponadto w odniesieniu do świadka D. G. (1) – zauważenia wymaga, że został on skazany za udział w grupie przestępczej, zaś A. G. (1) – złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze i został skazany za wprowadzanie narkotyków do obrotu m.in. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) w sprawie XII K 20/13 – zarzuty w tej sprawie niewątpliwie oparte były również o zeznania D. (vide str. 104 uzasadnienia). Świadek D. K. (2) – co prawda neguje przynależność do grupy kierowanej przez M. K. (1) i w jej ramach handel narkotykami (zarzuty k. 26977, t. 137) – ale przyznaje znajomość z P. D., W. zna z widzenia, (...) znany jest mu ze słyszenia, zaś nie potrafi wytłumaczyć okoliczności związanych z odnalezionymi w jego mieszkaniu dwoma wagami, „na jednej z nich ważyłem kokainę którą kupowałem na własny użytek, nie pamiętam od kogo” (vide k.26982, t. 137). Równocześnie zeznania D. K. (2) nie są konsekwentne, bowiem podczas kolejnego przesłuchania przyznał, że polecenia w ramach grupy wydawał mu B., od niego wie, że nad (...) był (...). „Była mowa, że B. jest wysoko w grupie, nie było mowy, że nią kieruje” (vide k. 26988 t. 137). Oceniając zeznania świadka D. Sąd Okręgowy miał także na względzie zeznania świadka K. P., która kierowała samochodem, gdy świadek ten przewoził kokainę (vide str. 99 uzasadnienia).

Uzasadnienie sądu I instancji wskazuje, że wiarygodności zeznań D. nie może podważać okoliczność podnoszona przez G., że ze strony D. były kierowane groźby fałszywego pomówienia w grypsie z tytułu długu, jaki G. posiadał wobec niego z tytułu wynajmu mieszkania (vide k. 104)

Tym samym zastrzeżeń obrońcy nie można traktować w innych kategoriach niż jako wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy odniósł się do również okoliczności związanej z hospitalizacją oskarżonego M. Z. (1) w okresie od 23 października 2008 r. do 23 grudnia 2008 r. (vide uzasadnienie k. 101, 108) oceniając, że czynności związane z koordynacją działań przestępczych innych osób, w tym nawiązywanie kontaktów telefonicznych – o czym zeznał P. D. – mogły być wykonywane również ze Szpitala. Istotnie o pobycie w szpitalu P. D. nie zeznał, niemniej pominięcie powyższego nie może samoistnie prowadzić do odmowy wiarygodności zeznaniom świadka.

Generalnie stwierdzić należy, że w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 2.3-2.8 oraz 2.10., 2.12., 2.13 i 2.14 Sąd Okręgowy istotnie swoje rozstrzygnięcie oparł głównie o zeznania świadka P. D. – niemniej nie można uznać, że kwestionowanie jego zeznań przez obrońcę przez przyzmat art. 182 §3 k.p.k. tj. skorzystania przez tego świadka z prawa do odmowy składania zeznań narusza prawo do obrony – o czym była mowa już wcześniej. Wbrew stanowisku obrońcy nie można przy tym zasadnie twierdzić, że nie stanowią one wiarygodnego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy poddał relacje tego świadka prawidłowej analizie i wyprowadzone z niej wnioski nie budzą zastrzeżeń pozostając tym samym pod ochroną art. 7 k.p.k. Argumenty obrońcy powyższej oceny nie podważyły skutecznie,

bowiem bazują na eksponowaniu wyrwanych z całości relacji świadka fragmentów mających na celu podważenie wartości dowodowej tego dowodu.

Odnosząc się natomiast do zarzutów obrońcy skierowanych co do czynu przypisanego w punkcie 2.6 wyroku stwierdzić należy, że ustalenia Sądu zostały istotnie oparte na relacjach P. D.. Równocześnie administracja jednostki penitencjarnej nie stwierdziła, by w czasie pobytu M. W. (2) w Zakładzie Karnym w I. znaleziono przy nim narkotyki. Nie przesądza powyższe o braku wiarygodności P. D.. Tak więc ustalenie Sądu Okręgowego również co do tego czynu wątpliwości nie budzi (vide strona 146-147 uzasadnienia);

Odnosnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2.15 wyroku niezasadny jest zarzut dowolnych ustaleń faktycznych. Faktem jest, że oskarżony M. Z. (1) nie przyznał się do tego czynu. Zauważenia wymaga, że podczas przeszukania po zatrzymaniu oskarżonego zatrzymano zeszyt z zapiskami zawierającymi adresy agencji towarzyskich. Według relacji świadka J. D. (1) właśnie z tych agencji miały być odbierane przez niego i G. pieniądze (vide str. 159 -160 uzasadnienia). Niewątpliwie również zeznania świadka J. D. (1) znajdują wzmocnione w treści depozycji świadka M. Z. (2).

Co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2.16 wyroku .

Apelacji obrońcy w tym zakresie również nie uwzględniono.

Przede wszystkim przypomnienia wymaga, że czyn z art. 191§2 k.k. nie jest przestępstwem wnioskowym - przestępstwa określone w art. 191 § 1 i 2 ścigane są z urzędu (inaczej niż na gruncie kodeksu karnego z 1969 r., gdzie zmuszanie stypizowane w art. 167 § 1 ścigane było na wniosek). Nie ma zatem znaczenia procesowej okoliczność, że pokrzywdzony P. S. (3) nie złożył wniosku o ściganie. Nie ma również podstaw do uznania, że Sąd Okręgowy opierając ustalenia stanu faktycznego o zeznania świadka J. D. (1) naruszył zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji dokonał szczegółowej oceny zeznań świadka J. D. (1) analizując ich treść pod kątem konsekwencji oraz spójności z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie (vide strony 168- 178 oraz 435-438 uzasadnienia). Kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd I instancji precyzyjnie rozważył, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wynikające z każdego z zebranych dowodów okoliczności, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego M. Z. (1) czemu dał wyraz w sporządzonym uzasadnieniu. Dokonane przez Sąd ustalenia i ich ocena są zgodne z całokształtem materiału dowodowego i nie wykazują żadnych błędów i w pełnym zakresie są akceptowane przez Sąd Odwoławczy. Tym samym brak jest podstaw do uznania, by w realiach niniejszej sprawy doszło do naruszenia normy art. 7 k.p.k.

Podkreślenia wymaga, że w świetle przeprowadzonych dowodów prawidłowy jest wniosek, że P. S. (3) nie przedstawił prawdziwych relacji łączących go z B., choć zarówno z jednych, jak i drugich zeznań wynika, że znali się, potwierdzony został też fakt udzielania przez B. pożyczki w kwocie 10 tys. zł. Trafnie wskazał, że zeznania powyższe nie są ze sobą zgodne co do okoliczności związanych ze zwrotem pożyczki. Co również istotne są one zmienne. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy wydana w sprawie opinia ds. pożarnictwa – nie wyklucza podpalenia.

Odnosnie czynu przypisanego w punkcie 2.17 wyroku.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna. Zarzut w tym zakresie obrońca opiera na twierdzeniu, że wyjaśnienia J. D. (1) i M. R. (1) co do udziału M. Z. (1) w tym przestępstwie nie tylko nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, ale są z nim sprzeczne. Formułując tak postawiony zarzut obrońca wskazał, że nie zgłoszone zostało zawiadomienie organom ścigania o pobiciu w pobliżu miejsca zdarzenia na szkodę M. W. (1) innej prostytutki, z zeznań pokrzywdzonej wynika przy tym, że w dniu zdarzenia w pobliżu jej miejsca pracy nie było innych kobiet świadczących usługi seksualne, ponadto relacjom świadków obciążających oskarżonego przeczą zeznania M. Z. (2).

Nie można zgodzić się z twierdzeniami obrońcy, że zeznania świadków J. D. (1) i M. R. (1) nie zasługują na wiarę. Co się tyczy tych zeznań zostały one poddane wnikliwej analizie Sądu I instancji (vide strona 178-193 uzasadnienia). Relacje te są zbieżne co do podawanej przez nich okoliczności, że przed pobiciem M. W. (1) odbyło się spotkanie związane z zaplanowaniem tego przestępstwa. Zeznania powyższe korespondują ze sobą również co do udziału w tym spotkaniu M. Z. (1) i wydawanych przez niego dyspozycji dla bezpośrednich sprawców w ramach ustalonego planu i rozdziału zadań. Apelacja obrońcy nie dostarczyła tego rodzaju argumentów, by podważyć ocenę przeprowadzoną przez Sąd meriti. Zarówno kwestie związane z nazwą miejscowości, jak podnoszonego przez obronę faktu towarzyszenia oskarżonego M. Z. (2) w wizytach w szpitalu w O. oraz w Szpitalu (...) były ocenione przez Sąd Okręgowy. Wywodu obrońcy nie można zatem ocenić inaczej niż jako polemiki z tymi ocenami.

Co do czynu przypisanego w punkcie 2.18 wyroku

Sąd I instancji wbrew twierdzeniom obrońcy przedstawił w sposób wyczerpujący i zgodnie z regułami swobodnej oceny dowodów logiczny wywód co do czynu przypisanego oskarżonemu.

Również w tym zakresie podstawą skazania oskarżonego są zeznania świadków J. D. (1) i M. R. (1). Prawidłowo uznał Sąd I instancji, że relacje te są zbieżne, choć niewątpliwie istnieją w nich różnice – zwłaszcza co do udziału w tym przestępstwie oskarżonego M. Z. (1). Dokonując analizy treści dowodów Sąd I instancji ocenił, że odmienności w tych zeznaniach wynikają one głównie z faktu, że świadek J. D. (1) uczestniczył w rozmowach przed porwaniem pokrzywdzonego oraz zajmował się zapewnieniem lokalu do jego przetrzymywania – co nie dotyczyło świadka R.. Ten bowiem w przedmiotowym czynie podjął działania na etapie, gdy pokrzywdzony został już porwany i zajmował się następnie pilnowaniem pokrzywdzonego. Mimo, że pokrzywdzony D. Z. potwierdził fakt porwania – niemniej nie wskazał osób w nim uczestniczących. Powyższe zeznania zostały ocenione przez Sąd Okręgowy jako tylko w części odpowiadające prawdzie z uwagi na brak ich stałości co do okoliczności bezpośrednio związanych z tym zdarzeniem – w tym brak stałości w relacjach świadka co do przyczyn porwania. Sąd wskazał także, że pokrzywdzony w toku procesu ewidentnie dostosowywał swoje zeznania do wersji zdarzenia prezentowanej przez oskarżonego Ł. (vide uzasadnienie Sądu strony 193- 208 oraz 443-445). Wbrew twierdzeniom obrońcy zeznania świadka złożone w sprawie Sądu Rejonowego Warszawa – Praga Północ, sygn. akt VIII K 972/10 – korespondują z okolicznościami podawanymi przez świadków J. D. oraz M. R..

W tym stanie rzeczy brak jest podstaw aby uznać, że ustalając udział oskarżonego w przestępstwie poprzez „udzielenie pomocy” bezpośrednim sprawcom porwania oraz winę oskarżonego M. Z. (1) w ramach art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 252 k.k. w oparciu o zeznania J. D. (1) – Sąd Okręgowy obraził zasady oceny dowodów i poczynił ustalenia z naruszeniem zasady in dubio pro reo z art. 5§2 k.p.k.

Co do czynu przypisanego w punkcie 2.19 wyroku

Nie zasługiwały również na aprobatę Sądu Apelacyjnego zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego w zakresie dotyczącym czynu przypisanego 2.19 wyroku, gdyż wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji prawidłowo ustalił istotne okoliczności popełnienia tego czynu, a w pisemnych motywach prawidłowo przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonując trafnej jego oceny, która całkowicie mieści się w rygorach wynikających z art. 7 k.p.k.. Sąd meriti wskazał przy tym, na jakich dowodach oparł swe ustalenia, a także, które dowody i z jakich przyczyn zakwestionował, a wywody przedstawione w pisemnym uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, zasługują na pełną aprobatę Sądu odwoławczego (vide strony 210 – 217 oraz 446-447 uzasadnienia). Brak jest podstaw do podważenia prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Niewątpliwie zostały one oparte przede wszystkim na zeznaniach świadka J. D. (1). Skarga obrońcy, kwestionującego taką ocenę i dokonane na jej podstawie ustalenia, bazuje na linii obrony prezentowanej przez M. Z. (1) podczas całego postępowania, bowiem oskarżony nie przyznawał się do winy. Również jak w przypadku innych czynów przypisanych oskarżonemu na podstawie obciążających go zeznań m.in. świadka D. – dowód ten obrońca podważa akcentując jego lakoniczność.

Niemniej również w zakresie niniejszego czynu wskazać należy, że samo zanegowanie przez skarżącego oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd meriti nie oznacza, że zaprezentowana w środku odwoławczym krytyka tej oceny musi wywrzeć skutek w postaci podzielenia poglądu, bądź racji skarżącego w tej mierze. Podkreślenia wymaga, że nie ma w sprawie kluczowego znaczenia, że nie zabezpieczona została broń palna będąca przedmiotem niniejszego czynu. „Brak broni stanowiącej przedmiot przestępstwa nie uniemożliwia ustalenia, że sprawca w określonym czasie taką broń posiadał, o ile dowody na taką okoliczność jednoznacznie wskazują” (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 października 2009 r., sygn.. akt II AKa 97/09).

O tym, że w niniejszej sprawie była to broń palna a nie atrapy świadczą: okoliczności w jakich broń została przekazana świadkowi D. (konspiracja, informacje uzyskane od osób przekazujących broń, że jest to broń palna), sposób przechowywania broni, procedury związane z wydaniem broni (dysponentem był oskarżony Z. i tylko uzyskanie jego zgody pozwalało na wydanie broni), broń przy tym była wydawana jedynie w szczególnych okolicznościach (dla ochrony grupy bądź jej członków). W świetle ustaleń Sądu I instancji przekazanie broni oskarżonemu M. Z. (1) przez J. D. (1) miało miejsce w okresie od lutego do 15 kwietnia 2009 r. i posiadał ją przez jeden dzień – w związku z wyjazdem do O.. Przyznać należy rację skarżącemu obrońcy, że wobec małej precyzji zeznań świadka J. D. (1) istotnie w zakresie tego zarzutu a/o koniecznością w sprawie było sprecyzowanie daty czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2.20 i wskazanie jej odmiennie w stosunku do aktu oskarżenia. Niemniej powyższe nie powoduje wyjścia poza ramy zdarzenia historycznego wskazanego skargą oskarżyciela. Nie stanowi także powodu, by odmówić wiarygodności zeznaniom J. D. (1) – skoro jego zeznania znajdują oparcie co do zasadniczych kwestii związanych z faktem zarówno posiadania broni palnej przez grupę „(...)”, jak przechowywania przez niego jednostek broni będących na wyposażeniu grupy przestępczej – w depozycjach świadka M. R. (1).

Co do czynu przypisanego w punkcie pkt 2.20 wyroku

Również w tym zakresie apelacja obrońcy jest polemiczna. Jak bowiem wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z zeznań funkcjonariuszy wynika bezspornie, że świadkowie anonimowi zaobserwowali w toku podjętych czynności zarówno przejęcie pakunku przez M. Z. (1) od P. Z. (1), a następnie przewiezienie go przez oskarżonego i przekazanie go T. Z.. W toku dalszych czynności pakunek ten okazał się paczką zawierającą narkotyki.

Obrońca oskarżonego kwestionując ustalenia Sądu co do udziału oskarżonego w tym przestępstwie stwierdza, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie jest zgodny, logiczny i konsekwentny. W szczególności akcentując, że zeznania świadków anonimowych nie są ze sobą zgodne co do prawidłowości rozpoznania kierowcy V. oraz koloru tego samochodu w konsekwencji nie mogą stanowić podstawy do uznania, że rozpoznanie oskarżonego M. Z. (1) (w świetle zeznań tychże świadków mającego być kierowcą tego samochodu) było jednoznaczne. W tym zakresie obrońca akcentuje okoliczność, że przeciw uznaniu prawidłowości rozpoznania oskarżonego przeczy brak śladów linii papilarnych oraz śladów biologicznych na przedmiotowym pakunku pochodzących od oskarżonego M. Z. (1). Obrońca oskarżonego wskazuje również na niekonsekwencje i dopasowywanie swoich wyjaśnień do zarejestrowanych w sprawie nagrań z czynności operacyjnych przez oskarżonego I. Z..

Powyzsza argumentacja nie może skutecznie podważyć analizy dowodów dokonanej przez Sąd meriti i poczynionych na tej podstawie ustaleń, które Sąd Apelacyjny w pełnej rozciągłości podziela (vide strony 112-141 uzasadnienia). Zwrócić bowiem należy uwagę, że Sąd Okręgowy odniósł się do powyższych kwestii – ocenił zarówno treść składanych przez świadków anonimowych zeznań, prawidłowo odnosząc się do kwestii relacjonowanych w różny sposób przez ww. związanych z rozpoznaniem oskarżonego M. Z. (1). Poddał analizie i ocenił wyjaśnienia I. Z. dostrzegając, że podlegały one modyfikacjom. Wskazał także, że bez wątplenia przesyłka przekazana Z. przez M. Z. (1) jest tą, którą wcześniej oskarżony Z. odebrał od oskarżonego P. Z. (1) - świadczą o tym bowiem bezspornie wyniki badań biologicznych (wskazujące na obecność śladów pochodzących od P. Z. (1)). Okoliczność, że na pakunku nie odnaleziono śladów pochodzących bezpośrednio od oskarżonego M. Z. (1) nie uprawnia do wyciągania wniosków, że w sprawie zachodzą wątpliwości w rozumieniu art. 5§2 k.p.k. co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Co do czynu przypisanego w punkcie 2.21 wyroku.

Apelacja obrońcy akcentuje, że oskarżony M. Z. (1) nie przyznał się do popełnienia tego czynu, natomiast ustalenia Sądu meriti oparte w głównej mierze na zeznaniach świadka P. K. (1) są nieprawidłowe, bowiem nie mają waloru zgodności, konsekwencji, a nadto nie są logiczne.

Sąd Apelacyjny zbadał orzeczenie Sądu I instancji w oparciu o krytykę przedstawioną w skardze odwoławczej obrońcy i nie znalazł podstaw do zakwestionowania ocen wyprowadzonych przez Sąd co do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Jak wynika z treści pisemnych motywów wyroku również w zakresie niniejszego czynu Sąd I instancji poddał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stosownej analizie (vide strony 216 – 224 oraz 447-448 uzasadnienia). Rację przyznać należy obrońcy oskarżonego jedynie w tym zakresie, że niewątpliwie zeznania świadka P. K. (1) były podstawą poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Niemniej świadek ten nie tylko opisał istotne okoliczności związane z przedmiotowym czynem, ale także rozpoznał M. Z. (1), jako osobę żądającą przekazania uzyskiwanych przez grupę (...) od kobiet uprawiających prostytucję części korzyści na rzecz grupy (...). Sąd odniósł się przy tym do kwestii związanych z mylnym wskazaniem przez świadka w postępowaniu przygotowawczym imienia oskarżonego „D.” (vide zeznania świadka -k. 1669, t.9) i ocenił, że powyższe nie dyskwalifikuje prawidłowości rozpoznania oskarżonego M. Z. (1). Prawidłowo także ocenił, że weryfikację dla tego dowodu stanowią zeznania świadka Z. S. który stwierdził, że „M. , A. i J. pojechali kiedyś do K.”, a także że przekazywał pieniądze „S.” pochodzące od K.. Obrońca nie zgadzając się z taką oceną dowodów krytycznie odniósł się do braku rozpoznania oskarżonego na rozprawie – stwierdzając, że zajęte przez Sąd I instancji stanowisko aprobujące stwierdzenie tego świadka co do niemożności rozpoznania oskarżonych z uwagi na podobieństwo oskarżonych M. K. (1), M. Z. (1) i R. Z. jest bezrefleksyjne.

W tym miejscu wskazać należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do zasadnego twierdzenia o obrazie przepisu art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Przypomnienia bowiem wymaga, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w art. 7 k.p.k. nakazuje Sądowi, by oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie oznacza to jednak, by dowody należało oceniać bez uwzględnienia ich wzajemnego kontekstu, czego w istocie domagał się autor apelacji. I tak deprecjonowanie zeznań świadka P. K. (1) i utrzymywanie, że bezpodstawnie pomógł on oskarżonego M. Z. (1) z tego tylko względu, że miał interes procesowy, ukierunkowany na umniejszenie własnej odpowiedzialności karnej czyni ów zarzut gołosłownym, bowiem stawiany jest on w oderwaniu od całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Zasada bowiem wyrażona w art. 410 k.p.k. wedle której podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów, z pominięciem tego wszystkiego co mogło prowadzić do innych wniosków (tak przykładowo: SN III KR 196/79, OSNPG 1980, Nr 3, poz.43).

Faktem jest, że składając zeznania obciążające oskarżonego M. Z. (1) świadek K. rozpoznając go ze zdjęcia błędnie wskazał jego imię. Faktem jest również że na rozprawie sądowej nie rozpoznał oskarżonego. Niemniej nie podważa powyższe wiarygodności zeznań świadka skoro zeznania obciążające oskarżonego świadek złożył 1/ 2 roku od zdarzenia, a przed sądem stawał znacznie później. Apelacja obrońcy oskarżonego nie przedstawia przy tym żadnych racjonalnych argumentów wskazujących na powody z jakich świadek miałby w sposób bezprawny pomówić właśnie oskarżonego M. Z. (1). Brak jest przy tym podstaw do uznania, że skierowanie oskarżenia w stosunku do tego oskarżonego w jakikolwiek sposób mogło umniejszyć odpowiedzialność karną P. K. (1). Tym samym zastrzeżenia obrońcy do tego dowodu koncentrujące się na nadmiernym eksponowaniu fragmentów zeznań mogących zachwiać przekonanie co do złożenia rzetelnych depozycji procesowych pomija w efekcie to co istotne – a mianowicie, że świadek K. złożył na etapie postępowania przygotowawczego, które następnie potwierdził przed Sądem i w których zbieżnie opisał okoliczności spotkania w (...) w M., cel tego spotkania oraz udział w nim zarówno J. S., jak i przede wszystkim M. Z. (1). Tym samym nie można podzielić również argumentu obrońcy, że brak jest podstaw do uznania, iż zeznania świadka Z. S. wspierają zeznania świadka K.. Obrońca pomija, że Z. S. także zeznał o przejęciu korzyści z uprawiania prostytucji na trasie (...) przez grupę „(...)”, w tym o przekazywaniu przez P. K. (1) pieniędzy z tego tytułu

bezpośrednio przez A. S. (1) i J. S.. Co istotne dla odpowiedzialności oskarżonego M. Z. (1) – świadek S. zeznał także o jego bezpośrednim zainteresowaniu w tej sprawie, o czym wie z wypowiedzi samego M. Z. (1) (vide k. 12494v, k. 12498 - t.63). Nie ma zatem racji obrońca oskarżonego twierdząc, że skoro Z. S. nie uczestniczył w spotkaniu w (...) w M. to nie jest przekonujące stwierdzenie Sądu odnośnie wzmocnienia jego zeznaniami wartości dowodowej świadka P. K. (1).

Co do czynu przypisanego w punkcie 2.22 wyroku

Apelacja obrońcy zarzucająca obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i kwestionująca dokonaną ocenę dowodów poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz naruszenie zasady obiektywizmu poprzez przyjęcie, że oskarżony M. Z. (1) wspólnie z R. Z. polecił J. D. (1) oraz K. G. (1) pobicie świadka K. Z. jest niezasadna.

Zarzut niniejszy opiera się na kontestowaniu zeznań świadka J. D. (1) i akcentowaniu, że do powyższych relacji podchodzić należy ze szczególną ostrożnością – nie tylko z uwagi na wcześniejszą karalność świadka, ale przede wszystkim fakt złożenia przez niego obciążających wyjaśnień w niniejszej sprawie - i to mimo wcześniejszych kilkukrotnych przesłuchań - dopiero po 7 miesiącach od zastosowania wobec niego jako podejrzanego tymczasowego aresztowania. Obrońca w swojej argumentacji podniósł także, że powyższe obciążające depozycje J. D. (1) są niezwykle lakoniczne, w szczególności pomijają one kiedy, gdzie i w jakich okolicznościach doszło do spotkania w trakcie którego oskarżony M. Z. (1) wydał mu polecenie pobicia pokrzywdzonego. Obrońca wskazuje również, że powyższe twierdzenia nie znajdują przy tym potwierdzenia w innych dowodach.

Wbrew twierdzeniom obrony okoliczności dokonania czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2.22 wyroku zostały udowodnione w sposób nie nasuwający wątpliwości. Niewątpliwie głównym dowodem obciążającym oskarżonego M. Z. (1) są zeznania świadka J. D. (1), niemniej nie ma w tych zeznaniach tego rodzaju mankamentów, które podawałyby w wątpliwość prawdziwość jego twierdzeń.

Po pierwsze zauważenia wymaga, że świadek J. D. (1) złożył konsekwentne zeznania i od pierwszych relacji złożonych w sprawie podawał, że zabezpieczone u K. D. zdjęcie z wizerunkiem pokrzywdzonego K. Z. zostało mu przekazane wraz ze zleceniem pobicia pochodzącym od oskarżonych M. Z. (1) i R. Z.. Pobicia miał dokonać razem z K. G. (1). Treść powyższych zeznań wskazuje także, że świadek konsekwentnie zeznawał, że powodem pobicia pokrzywdzonego miało być uniemożliwienie udziału tego mężczyzny w postępowaniu przed Sądem. Stwierdził także, że do rzeczonego pobicia nie doszło, bowiem oczekując z K. G. (1) na pokrzywdzonego w rejonie jego miejsca zamieszkania zostali wylegitymowani przez funkcjonariuszy policji. Powyższe spowodowało, że po uzyskaniu zgody w rozmowie telefonicznej z R. Z. odstąpili od zaplanowanego pobicia.

O ile zgodzić należy się z obrońcą oskarżonego M. Z. (1), że istotnie świadek J. D. (1) nie wskazał dokładnych dat – i to zarówno co do przekazania mu zdjęcia pokrzywdzonego, ani zdarzenia gdy był legitymowany wraz z K. G. (1) przez policję w okolicach miejsca zamieszkania pokrzywdzonego – to brak jest podstaw do uznania za trafny zarzutu obrońcy, iż zeznania powyższe są na tyle ubogie w szczegóły, że nie mogą stanowić podstawy do czynienia ustaleń co do winy oskarżonego M. Z. (1) w zakresie inkryminowanego zdarzenia. Odnosząc się do tych argumentów wskazać stanowczo należy, że podawane przez świadka J. D. (1) powyższe szczegóły nie dają podstaw do ich odrzucenia jako niewiarygodnych. Jest przy tym niewątpliwym, że J. D. (1) nie tylko złożył w toczącym się postępowaniu zeznania na temat wielu przestępstw, ale bezsporny jest również jego udział w wielu popełnianych w strukturach grupy przestępczej, w tym działając m.in. w podgrupie kierowanej przez oskarżonego M. Z. (1). Tym samym wytłumaczalne jest, że nie pamięta wszystkich szczegółów popełnianych czynów, ale nie oznacza to, że jego zeznaniom nie należy dać wiary. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy nie można przy tym zarzucić, by świadek ten zeznawał niekonsekwentnie. Czym innym bowiem jest niepamięć szczegółów – co wielokrotnie zaznaczał świadek składając zeznania, czym innym zaś sytuacja uzupełniania zeznań, czy też podawania nowych wersji w sposób sprzeczny z wcześniejszymi – a taka w realiach niniejszej sprawy nie miała miejsca.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego nie można także zasadnie twierdzić, że zeznania świadka J. D. (1) nie znajdują wsparcia w innych dowodach. Przeczy temu prawidłowo dokonana przez Sąd I instancji analiza materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy (vide strony 224-227 oraz 448-449 uzasadnienia). Sąd Okręgowy

ocenił wyjaśnienia złożone przez oskarżonego M. Z. (1) oraz współoskarżonych w sprawie: K. G. (1), R. Z. oraz W. Z. (1), którzy nie przyznali się do winy wszechstronnie wskazując z jakich przyczyn nie zasługują one na wiarę. Prawidłowo przy tym wskazał, że zarówno wskazania świadka J. D. (1) podczas przeprowadzonego eksperymentu procesowego co do miejsca w którym miał mieszkać pokrzywdzony, jak i zabezpieczone w sprawie zdjęcie pokrzywdzonego z dopiskami własnoręcznie naniesionymi przez W. Z. (1) uwiarygadniają jego depozycje co do zlecenia pobicia osoby K. Z.. Prawidłowo również wykazał Sąd I instancji, że zeznania pokrzywdzonego K. Z. zawierają szczegóły wspierające obciążające oskarżonego zeznania jakie w sprawie złożył J. D. (1) – zarówno co do użytkowania przez niego samochodu marki K., miejsca parkowania tego pojazdu, a w szczególności, że w inkryminowanym czasie dotarły do niego informacje, że planowane jest jego pobicie. Kończąc tą część rozważań nie można tracić z pola widzenia, że przeprowadzone w sprawie czynności potwierdziły autorstwo dopisków na przedmiotowym zdjęciu W. Z. (1). Nota bene oskarżony ten nie przyznając się do winy nie zaprzeczył, że dopiski sporządził własnoręcznie. Podał również okoliczności związane z przekazaniem mu zdjęcia przez H. C. (2) – w tym wskazał, że chodziło o znalezienie kogoś do „postraszenia” mężczyzny ze zdjęcia, aby zmienił zeznania w sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny stwierdza, że apelacja dotycząca czynu polegającego na zleceniu pobicia pokrzywdzonego K. Z. nie zawiera argumentów, które mogłyby uznać ją za skuteczną. Z powodów wyżej wskazanych zmianie również nie podlega także kwalifikacja prawna tego czynu z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. Jest bowiem oczywiste, że skoro informacje przekazane bezpośrednio wykonawcy czynu, iż zlecone pobicie pokrzywdzonego ma na celu uniemożliwienie mu złożenia zeznań w postępowaniu sądowym – to tymi samymi dysponował zlecający pobicie oskarżony M. Z. (1). Nie budzi również zastrzeżeń zastosowanie art. 22§2 k.k. wobec ustalenia, że od popełnienia przestępstwa odstąpiono na etapie jego przygotowania.

Co do czynu przypisanego w punkcie 2.23 wyroku.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie można zasadnie podważyć ustaleń Sądu I instancji lansując tezę, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala w sposób jednoznaczny, bez żadnych wątpliwości na ustalenie, że istotnie oskarżony M. Z. (1) brał udział w przypisanym mu czynie, a jeśli tak to jaka była jego rola.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego czyniąc ustalenia w zakresie tego czynu Sąd Okręgowy wywiązał się w sposób należyty z obowiązku wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Na udzielenie pomocy przez oskarżonego M. Z. (1) do popełnienia przestępstwa pobicia M. M. (2) i M. L. wskazują przede wszystkim treści wynikające z dowodów osobowych w postaci wyjaśnień I. Z., a także zeznań Z. S., P. T., K. S. (2), A. G. (2) oraz D. K. (2). Depozycje te prawidłowo ocenił Sąd I instancji jako zgodne ze sobą w zasadniczych kwestiach. Obrońca oskarżonego kwestionując powyższe dowody i podnosząc, że zawierają one sprzeczności przedstawił w apelacji własne streszczenie treści wynikających z tych dowodów. Jednakże nawet z tak przedstawionych przez obrońcę dowodów wynika, że wniosek o wypełnieniu przez oskarżonego znamion czynu mu przypisanego jest oczywisty. Nawet jeśli uznać, że w zeznaniach swoich pokrzywdzony M. L. był niekonsekwentny co do rzeczywistych powodów pobicia go w dniu 19 października 2009 r. to nie budzą zastrzeżeń inne okoliczności związane z tym zdarzeniem wynikające z zeznań tego świadka. W ustalonym stanie faktycznym jest bezsporne, że doszło do pobicia pokrzywdzonych oraz, że oskarżony M. Z. (1) nie brał bezpośredniego udziału w pobiciu pokrzywdzonych. Zauważenia w tym miejscu wymaga, że dopiero na rozprawie pojawiły się zeznania, iż oskarżony obserwował zdarzenie z samochodu. Podzielić zatem należy pogląd Sądu, że ponowne przesłuchanie pokrzywdzonego M. L. mające na celu ustalenie przyczyn rozbieżności w jego relacjach co do powodów pobicia go nie miało kluczowego znaczenia.

Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd I instancji dostrzegł rozbieżności w zeznaniach świadków. Dokonując kontroli instancyjnej Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby ocena zgromadzonego materiału dowodowego zarówno co do przebiegu zdarzenia oraz przyczyn pobicia pokrzywdzonych dokonana została z obrazą art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Trafnie również Sąd I instancji wywiódł wniosek, że skoro do pobicia siostry S. doszło już po pobiciu „M.” – zdarzenie powyższe nie mogło być przyczyną pobicia M. M. (2) i M. L.. Prawidłowo także Sąd I instancji wskazał, że użycie

przez jednego ze sprawców noża i spowodowanie u pokrzywdzonego M. L. ran kłutych nie ma znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej, bowiem analiza dowodów zgromadzonych w sprawie nie wskazują, że udzielając pomocy poprzez doprowadzenie sprawców pobicia na miejsce zdarzenia i zabezpieczając ich w trakcie zdarzenia obejmował swoją świadomością kwestię użycia noża.

W tym stanie rzeczy uprawnione jest twierdzenie, że argumenty podniesione w apelacji obrońcy w istocie bazują na wykazywaniu rozbieżności w zeznaniach świadków, które mają znaczenie drugorzędne dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Co więcej powyższe kwestie zostały dostrzeżone i ocenione przez Sąd I instancji. Apelacja obrońcy nie dostarczyła natomiast żadnych argumentów mających wpływ na podważenie ocen dowodów dokonanych przez Sąd I instancji i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, które mają znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego M. Z. (1).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów i wniosków obrońcy oskarżonego dzieląc stanowisko Sądu orzekającego co do winy oskarżonego oraz oceny prawnej w zakresie przypisanych mu czynów. Orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe nie nasuwają zastrzeżeń, bowiem uwzględniają wyekspozowane w uzasadnieniu wyroku okoliczności obciążające i brak jest w praktyce okoliczności łagodzących. Wymierzona wobec oskarżonego kara łączna jest prawidłowa, bowiem w odpowiednim stopniu uwzględnia związek czasowy i podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy czynami. Tak ukształtowanemu orzeczeniu nie można zarzucić rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

W uwzględnieniu apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. W. (1) Sąd Apelacyjny podwyższył natomiast orzeczone w wyroku zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonej do kwoty 5.000 zł (o czym mowa w punkcie VII niniejszego uzasadnienia).

VII.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego P. Z. (1).

Zarzuty sformułowane w wniesionej przez obrońcę oskarżonego skardze odwoławczej są ze sobą związane i sprowadzają się do tego, że nieprawidłowa ocena dowodów przełożyła się – zdaniem skarżącego – na wadliwe ustalenia faktyczne w zakresie czynów przypisanych temu oskarżonemu w wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.).

Analiza dowodów co do osoby oskarżonego P. Z. (1) każe dojść do wniosku, że nie doszło do obrazy wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego. To, że ocena zebranych dowodów doprowadziła do wydania orzeczenia o określonej treści nie upoważnia do twierdzenia, że jest ona oceną jednostronną i wybiórczą, naruszającą zasadę obiektywizmu.

Sąd I instancji przypisując oskarżonemu w punktach 4.1 wyroku sprawstwo czynu z art. 258§2 k.k. oraz w punktach 4.2. – 4.7 popełnienie czynów z 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., a także w punkcie 4.8 wyroku czynu z art. 263§2 k.k. – nie popełnił błędu i nie obraził art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. , art. 410 k.p.k.

Z akt sprawy wynika, że odnośnie udziału oskarżonego P. Z. (1) w grupie przestępczej ustalenia Sądu Okręgowego (vide strona 14-15 i 55-60 uzasadnienia) poczynione zostały w oparciu o całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji ustalając stan faktyczny poddał właściwej analizie zarówno zeznania świadka W. B. (1), jak też odniósł się do wskazanych w apelacji zeznań świadków G. C. (1), S. Z., Ł. J., M. S. (2), Z. S. czy wreszcie wyjaśnień złożonych co do tego oskarżonego przez współoskarżonych I. Z. oraz R. K. . W ocenie Sądu Apelacyjnego dokonana analiza wymienionych dowodów jest prawidłowa, stąd też brak jest podstaw do ponownego przytaczania argumentacji Sądu meriti.

Podkreślenia wymaga, że świadek (...) stanowczo w toku postępowania w sprawie niniejszej zeznał, że był pośrednikiem między oskarżonym a nabywcami narkotyków z D. i R.; zeznał także o obrocie narkotykami na terenie siłowni G.; rozpoznał oskarżonego i podawał jego pseudonim (k. 1215, t. 7). Co istotne zeznania świadka

odnośnie podawanych przez niego zdarzeń z udziałem oskarżonego znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Przykładem tego jest chociażby sytuacja o której zeznał, a dotycząca zakupu telefonów potwierdzona została materiałem fotograficznym ze sklepu (...) (vide k. 1832-1851, t. 10 materiał poglądowy). Z powyższych zeznań wynika kategorycznie, że w wyjazd ten zaangażowany był m.in. P. Z. (1). Także z zeznań świadka (...) wynika stanowczo, że oskarżony P. Z. (1) zbierał haracze od „holowników” z W., M..

Obrońca kwestionuje te zeznania, bo świadek (...) nie rozpoznał oskarżonego P. Z. (1) na rozprawie.

Powyższa okoliczność nie ma kluczowego znaczenia w sprawie. Przypomnieć w tym miejscu należy obrońcy, że depozycje świadka (...) znajdują wzmocnienie w innych dowodach. Tak przykładowo zeznania K. S. (1) wskazują na działania przestępcze podejmowane w okolicach N. (ktoś „z (...)” miał naliczać prostytutki i należało „ochronić trasę” z której grupa czerpała korzyści majątkowe) i również z ich treści wynika, że w wyjeździe na tą trasę z członkami grupy „(...)” brał udział oskarżony P. Z. (1). Świadek G. C. (1) rozpoznał tego oskarżonego i podał, że raz kupił od niego narkotyki w komis. Także A. G. (2) zeznał, że oskarżony P. Z. (1) współpracował z I. Z. i był mu podporządkowany (vide k. 19998, t. 101, k. 25203, t.27). Niewątpliwie na ocenę prawidłowości dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów osobowych ma okoliczność, że w telefonach należących do oskarżonego P. Z. (1) – ujawniono kontakty do osób zajmujących się holowaniem, zaś podczas przeszukania mieszkania ujawniono zapiski dotyczące przesyłania przekazów pieniężnych dla osób w zakresie tzw. pomocy.

Kwestionowanie zatem ustaleń Sądu de facto jedynie przez przyzmat zeznań świadka Z. S. – bo nie umie on określić czy należał P. Z. (1) do grupy przestępczej, czy też nie – nie dyskwalifikuje oceny pozostałych, stanowczych dowodów.

O ile można przyznać rację obrońcy oskarżonego, że w dokonanej analizie dowodów Sąd I instancji nie odniósł się do zeznań wskazanych w apelacji przez obrońcę, tj. zeznań świadków Z. ps. (...) i Ł. J. ps. (...), którzy zaprzeczyli, że byli w N. podczas rozmowy i wówczas wg świadka G. C. (1) oskarżony P. Z. (1) był wezwany do określenia się: czy jest „(...)” czy „ (...)” (zeznania G. C. t. 13, k. 2410) – niemniej nie ma to wpływu na ocenę, że treść zeznań świadka C. została zdyskredytowana. Powyższe nie ma wpływu także na ocenę, co do poczynionych ustaleń Sądu I instancji, bo jak już wcześniej wskazano zeznania świadka C. nie tylko nie stanowią wyłącznego dowodu co do sprawstwa oskarżonego, ale co istotne: w pozostałych kluczowych elementach są one zgodne z depozycjami innych osób oraz zabezpieczonymi w sprawie dowodami rzeczowymi. Odnosząc się zaś do argumentacji obrońcy co do oceny dopuszczonych na rozprawie dowodów w postaci zeznań świadków R. W. (4), R. S. (2), M. S. (2) – stwierdzić należy, że z dowodów powyższych wynika jedynie tyle, że wymienieni świadkowie nie mają wiedzy na temat przynależności Z. do grupy przestępczej.

Ponadto dla podkreślenia wskazać należy, że oskarżony P. Z. (1) wbrew wywodom skarżącego został rozpoznany przez Z. S. – z imienia (vide k.10815- (...), t. 55), zaś przez G. C. (1) – z pseudonimu (vide k. 7570, t. 38). Z zeznań świadka G. C. (1) wynika również stanowcze wskazanie, że „ziolo przekazywał m.in. N., który był współnikiem K. od (...)” (vide k. 7270, t.37). Trafnie ocenił przy tym Sąd Okręgowy, iż relacje C. opisują przestępstwa z poziomu osoby, która zajmowała najniższą pozycję w strukturze grupy przestępczej – stąd jego wiedza na temat osób kierujących grupą, czy stojących znacząco wyżej była ograniczona i nie wynikała z własnych obserwacji, tylko informacji innych osób (vide str. 39 uzasadnienia).

W sprawie jest bezsporne, że istotnie czyny przypisane oskarżonemu w punktach 4.2-4.7 wyroku (zarzucone w punktach L-LV aktu oskarżenia) oparte są przede wszystkim na obciążających zeznaniach świadka W. B. (1). Niemniej zeznania te znajdują potwierdzenie w innych dowodach. I tak wskazać należy:

Co do czynu przypisanego oskarżonemu P. Z. (1) w punkcie 4.2 wyroku argumenty obrony opierają się na tych samych zastrzeżeniach jak w odniesieniu do pkt 4.1. wyroku – tj. kwestionują w szczególności zeznanie świadka W. B. (1) . Tymczasem z zeznań tych wynikają okoliczności ustalone prawidłowo przez Sąd Okręgowy, że w okresie obejmującym zarzut narkotyki dla P. Z. (1) do siłowni G. przywoził mężczyzna o ps. (...) samochodem m-ki C. (najpierw w kolorze srebrnym, potem czarnym) i do odbioru dochodziło na parkingu przy (...), na parkingu przy (...) po drugiej stronie (...)

– za każdym razem oskarżony P. Z. (1) kupował po 1 kilogramie marihuany. Świadek (...) również był konsekwentny co do ceny za jaką kupowane były przedmiotowe narkotyki.

To że Sąd podszedł krytycznie do materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy w zakresie odnoszącym się do czynu przypisanego w punkcie 4.2 wyroku świadczą jego motywy pisemne (vide strony 265-278 uzasadnienia). Tym samym nie jest trafny zarzut obrońcy jakoby Sąd nie dostrzegł mało precyzyjnych wypowiedzi tego świadka. Obrońca kontestując powyższe stwierdzenie ocenia zeznania świadka W. B. (1) jako cechujące się rozbieżnościami.

Podobnie rzecz ma się odnośnie dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu P. Z. (1) w punktach 4.3 – 4.7 wyroku.

Również w tym zakresie nie ma racji skarżący obrońca oskarżonego, zarzucając Sądowi I instancji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odwołując się również w tym zakresie do wcześniejszych uwag poczynionych w apelacji co do małej wartości dowodowej zeznań świadka W. B. (1). W tej części argumentacji obrońca oskarżonego starał się wyeksponować, że zeznania świadka W. B. (1) bezpodstawnie pomawiają oskarżonego, o czym mają świadczyć zeznania świadków B. W. (1) oraz S. B. (2), M. B. (1), M. P. (1), T. Z., D. M., R. B. (2) oraz K. G. (2), a także M. R. (2).

Analizując materiał dowodowy odnośnie powyższych przestępstw Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny dowodów i poczynił trafne ustalenia faktyczne (vide uzasadnienie strony 279-320). Wynikiem ich było słuszne uznanie winy oskarżonego w zakresie czynów przypisanych mu w punktach 4.3-4.7 wyroku. Nie ma przy tym znaczenia – jak chciałby skarżący obrońca – że wskazani w apelacji świadkowie zaprzeczali faktom – w tym podawanym przez świadka (...) okolicznościom związanym z udziałem w transakcjach narkotykowych oskarżonego P. Z. (1). Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku również te zeznania poddał analizie. Dokonana ocena nie zawiera błędów faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania), nie jest też sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Z tych względów brak jest podstaw do uznania, że dokonana została z naruszeniem reguł wynikających z normy art. 7 k.p.k. Nie ma racji przy tym skarżący wskazując, że świadek W. B. miał interes prawny i osobisty w pomawianiu oskarżonego, bowiem liczył na złagodzoną odpowiedzialność karną. W tym zakresie odnośnie wartości dowodowej z zeznań świadków koronnych czy liczących na skorzystanie z nadzwyczajnego złagodzenia kary Sąd Apelacyjny zajął już stanowisko w części wstępnej. Niemniej wskazać dodatkowo należy, że wymienieni w apelacji świadkowie, których zeznania jakoby miały podważyć depozycje świadka W. B. (1) – przyznali swój udział w przestępstwach, zgodnie z relacjami tego świadka. Obrońca nie przedstawił natomiast żadnego argumentu, który przemawiałby za prawidłowością tezy, iż w przypadku oskarżonego P. Z. (1) świadek W. B. złożył nieprawdziwe zeznania. Dodatkowo wskazać należy – co pomija obrońca oskarżonego – odnośnie czynów przypisanych w punkcie 4.7 wyroku (zarzut LV aktu oskarżenia), że na torebce foliowej, w której zapakowana była heroina ujawniono obecność DNA P. Z. (1) (ekspertyzy biologiczne).

Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że prawidłowości ustaleń Sądu I instancji co do czynu przypisanego oskarżonemu P. Z. (1) nie podważają wyjaśnienia I. Z.. Z wyjaśnień tych generalnie wynika, że nigdy osobiście nie dysponował heroiną i ani osobiście, ani przez inną osobę nie przekazywał tej heroiny P. Z. (1) – choć w dniu 3 kwietnia 2012 r. podał inną wersję, że dzwoniąc do Z. i pytając go czy nie mógłby schować czegoś co da mu „M.” nie poinformował oskarżonego Z. co to będzie.

Słusznie jednak przeprowadzona w sprawie analiza materiału dowodowego doprowadziła Sąd I instancji do wniosku, że tej treści wyjaśnienia są wyrazem solidaryzowania się w dalszym ciągu z P. Z. (1) (k.119). Prawidłowo przy tejże ocenie Sąd meriti słusznie zwrócił uwagę, że I. Z. wyjaśnił podczas odtwarzania zapisów, że „N.” go reprezentował, miał informować go gdyby cokolwiek się stało; był on wprowadzony w te sprawy które I. Z. prowadził w ramach działalności przestępczej (t. (...) -409, 12 lutego 2014 r.). Tym samym uprawniony jest końcowy wniosek, że oskarżony P. Z. (1) przyjął w posiadanie narkotyk ze świadomością, że należy on do innych osób, że jego obowiązkiem będzie wykonywanie czynności związanych z dalszym przekazywaniem tego narkotyku.

Odnosząc się do zarzutów związanych z przypisaniem oskarżonemu P. Z. (1) w punkcie 4.8 wyroku czynu z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. apelacja obrońcy ma charakter polemiczny. W sprawie jest bezsporne, że wskazana w tym

zarzucie broń i amunicja została zabezpieczona w samochodzie S. (...) (t.2, k. 219 - 225), wykonane badania z zakresu badań biologicznych ujawniły DNA P. Z. (1) (t.9 1790-1820). Prawidłowy jest zatem wniosek, że rzeczy jakie były w torbie pochodziły od właśnie tego oskarżonego. Na rzeczach tych nie ujawniono natomiast śladów pochodzących od osób zatrzymanych w samochodzie (R. B. (2), K. G. (2), D. M.). Wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego P. Z. (1) co do niniejszego czynu zasadza się na twierdzeniu, że powyższe dowody niewątpliwie wskazujące na krótkotrwały kontakt oskarżonego z przedmiotową bronią nie przesądza o wypełnieniu znamienia „posiadania” broni, o jakim mowa w ustawie karnej. W zakresie tak przedstawionej argumentacji Sąd Apelacyjny stwierdza, że pogląd powyższy jest błędny. Pojęcie posiadania zawartego w art. 263 § 2 KK to pojęcie oznaczające każde faktyczne władanie czymś zarówno jak właściciel, ale i bez chęci zatrzymania dla siebie np. tylko by używać krótkotrwanie, czy kogo innego (tak przykładowo: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 14.10.1999 r. I KZP 32/99, OSNKW 1999 r., z. 11-12, poz. 68 i cyt. tam orzecznictwo i piśmiennictwo). Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że dowody zebrane w sprawie nie pozwalają wykluczyć, że oskarżony miał z ujawnioną bronią tylko krótkotrwały, przypadkowy kontakt. Jak wynika z ustaleń Sądu I instancji broń była wyniesiona z mieszkania oskarżonego a następnie przekazana R. B. (2), K. B. oraz D. M. (vide uzasadnienie strony: 114, 320-322 oraz 462).

Reasumując: w ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza treści zapadłego rozstrzygnięcia w kontekście jego pisemnych motywów, dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w toku postępowania rozpoznawczego wskazuje, iż zaskarżony wyrok, wbrew treści zarzutów zawartych w wywiedzionej skardze apelacyjnej, wszystkie powyższe kryteria spełnia, a więc pozostaje pod ochroną reguły wyrażonej w treści tego przepisu.

Każdy fakt i okoliczności, mające znaczenie w przedmiotowej sprawie, zostały przez Sąd orzekający uwzględnione, ocenione i znalazły odpowiednie odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Ustalenia Sądu co do przebiegu inkryminowanych zdarzeń znajdują oparcie w przywołanych dowodach, zaś ocena źródeł dowodowych jest kompleksowa i wszechstronna i nie nosi cech dowolności, o których pisze w swojej apelacji obrońca oskarżonego P. Z. (1).

Apelacja więc, w zakresie w jakim kwestionuje sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, ma niepodlegający uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym, charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Wskazuje na to nie tylko sposób sformułowanych zarzutów, ale także argumentacja zawarta w uzasadnieniu złożonej apelacji, bowiem skarżący opiera ją na założeniu wiarygodności wyjaśnień oskarżonego.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii winy co do czynów przypisanych temu oskarżonemu, co do oceny prawnej czynów przypisanych, jak też kwestii wymiaru kary, uznając że zarówno orzeczone kary jednostkowe, jak i kara łączna nie noszą cech rażącej niewspółmierności.

Brak jest podstaw do uznania zasadności wniosku obrońcy oskarżonego o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Brak jest w ocenie Sąd Apelacyjnego popartych dowodowo konkretnych okoliczności wskazujących, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie normy art. 624§1 k.p.k.

VIII.

Odnośnie apelacji obrońcy K. G. (1) .

Konstrukcja wniesionej przez obrońcę apelacji jest wadliwa. Po pierwsze w świetle art. 427§ 1 k.p.k. podmiot kwalifikowany jest obowiązany do wskazania zarzutów stawianych rozstrzygnięciu. Powyższe zarzuty winny znaleźć stosowne umotywowanie w uzasadnieniu skargi odwoławczej. W konsekwencji z zarzutami winny korespondować sformułowane wnioski odwoławcze. Równocześnie z treści art. 447 k.p.k. wynika obowiązek wskazania zakresu zaskarżenia – tj. czy orzeczenie jest skarżone w całości, bo kwestionuje winę (§1 art. 447), czy też jest zwrócone przeciwko rozstrzygnięciu o karze i środkach karnych (§2 art. 447). Rolą Sądu Odwoławczego w sytuacji, gdy w sprawie stroną reprezentuje obrońca nie jest totalna ocena wyroku, a jedynie te rozstrzygnięcia, które są kontestowane przez skarżącego. Tymczasem obrońca oskarżonego wskazując, że skarży wyrok w całości z wyłączeniem zarzutu z punktu 6.4 wyroku co do czynu opisanego w punkcie LXVII aktu oskarżenia postawił zarzuty oparte o art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.,

ograniczając się w zasadzie do wskazania w nich, że dokonana przez Sąd I instancji „analiza materiału dowodowego w zakresie wiarygodności świadków” jest wadliwa, bowiem „Sąd oparł ustalenia faktyczne i rozstrzygnięcie na zeznaniach nie spełniających warunku obiektywnego materiału dowodowego, a co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów art. 410 k.p.k. i 424 k.p.k.” równocześnie trudno znaleźć w uzasadnieniu apelacji szersze omówienie stawianych przez obrońcę zarzutów co do czynów przypisanych oskarżonemu w wyroku – za wyjątkiem czynów przypisanych w pkt 6.6 oraz 6.7, a nadto co do punktu 6.12.

Równocześnie zauważenia wymaga, że nieprawidłowe jest łączne stawianie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Jeżeli bowiem autor apelacji kwestionuje ocenę dowodów, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Równocześnie wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany był pogląd, który nadal zachowuje swoją aktualność, że zasada *in dubio pro reo* adresowana jest do Sądu, a nie stron, a zatem dla oceny czy został naruszony zakaz wynikający z tego przepisu nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy Sąd *meriti* rzeczywiście powziął wątpliwości co do ocenianych w sprawie dowodów, a mimo to ich nie usunął (tak przykładowo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2016 r., WA 16/15). Taka redakcja zarzutu dowodzi zatem braku zrozumienia istoty instytucji unormowanej w przepisie art. 5§2 k.p.k.

Niezależnie jednak od mało precyzyjnej redakcji wywiedzionego środka zaskarżenia – Sąd Apelacyjny dokonując kontroli odwoławczej uznał, że brak jest podstaw do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała bowiem żadnych uchybień w procedowaniu Sądu I instancji, które w konsekwencji skutkować miałyby wadliwością ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wydanego wyroku i błędnym przypisaniem oskarżonemu sprawstwa w zakresie przypisanych mu przestępstw w punktach:

- 6.1 wyroku z art. 258§2 k.k.,
- 6.2 wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.,
- 6.3 wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.,
- 6.5 wyroku z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.
- 6.6 wyroku z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.,
- 6.7 wyroku z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.
- 6.8 wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k..

Przebieg rozprawy przed Sądem Okręgowym i treść obszernego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu K. G. (1) wskazują, że Sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k. ocenił materiał dowodowy przyjmując za podstawę orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej odpowiadających treści zebranych dowodów, zaś uzasadnienie wyroku sporządził zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k. W tym zakresie ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. – jest oceną bezstronną i nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Sąd Okręgowy przestrzegał także reguł przewidzianych w przepisie art. 410 k.p.k., o czym świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd I instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych dowodów oraz dokonał ich oceny.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd *meriti* zawarł w pisemnych motywach wyroku szczegółowe rozważania odnoszące się do czynów zarzucanych art. oskarżonemu K. G. (1).

Wynika z nich, że Sąd Okręgowy odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. G. (1), które szczegółowo przytoczył (vide strona 348-349) i przeanalizował w zestawieniu z pozostałymi materiałami zgromadzonymi w sprawie. Uzasadnienie wyroku nie daje podstaw do oceny, że wyprowadzone przez Sąd orzekający wnioski co do braku podstaw do dania wiary wersji prezentowanej przez oskarżonego K. G. (1) są błędne.

Odnosząc się wprost do argumentacji zawartej w apelacji obrońcy już na wstępie stwierdzić należy, że odnosi się ona w istocie jedynie co do czynów przypisanych w pkt. 6.6 i 6.7 wyroku. Do tych więc kwestii Sąd Apelacyjny odniesie się w pierwszym rzędzie.

Co do czynu przypisanego w pkt. 6.6. wyroku argumentacja skarżącego obrońcy bazuje na próbie wykazania, że zeznania świadka J. D. (1) nie mogą stanowić pełnowartościowego dowodu z uwagi na fakt, że są wewnętrznie rozbieżne i niekonsekwentne. W rezultacie zdaniem obrońcy prawidłowa analiza zeznań tego świadka prowadzić winna do wniosku, że D. nie tylko jako pierwszy pobił pokrzywdzoną, ale „nie da się wykluczyć, że to on zadał jej najcięższe obrażenia”. Ponadto zdaniem obrońcy nie można wykluczyć, że to D. zadał pokrzywdzonej ciosy jakimś narzędziem, które wyjął z bagażnika. W swoim wywodzie obrońca podniósł przy tym, że taka wersja zdarzenia jest spójna z zeznaniami M. W. (1), która podała, że po pierwszym uderzeniu straciła przytomność, a także opiniami lekarskimi w których nie wykluczone zostało użycie narzędzia. Obrońca podkreślał również, że uderzenie przez D. pokrzywdzonej wykraczało poza granice wcześniejszych ustaleń, nadto doszło do niego zanim oskarżony G. dotarł do pokrzywdzonej – a tym samym powyższe nie było objęte jego zamiarem i świadomością – a stąd brak jest podstaw do twierdzeń, że oskarżony obejmował skutki jakich pokrzywdzona doznała.

Z tymi poglądami obrońcy nie można się zgodzić. Po pierwsze zwrócić należy uwagę, że Sąd I instancji ustalając stan faktyczny dotyczący zdarzenia oparł się nie tylko na zeznaniach świadka J. D. (1), ale także ocenił je w zestawieniu z zeznaniami świadka M. R. (1) oraz relacjami pokrzywdzonej M. W. (1). Oceniając powyższe dowody Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że zeznania świadków J. D. (1) i M. R. (1) są zgodne w kluczowych kwestiach – tj. w szczególności co do składu grupy, ustaleń sprawców jakie poczynili przed zdarzeniem opracowując plan działania. Trudno odmówić waloru wiarygodności depozycjom M. R. (1) skoro świadek ten zeznając opisał również swoje agresywne zachowania wobec pokrzywdzonej (po podbiegnięciu do kobiety wywiezionej w głąb lasu przez D. uczestniczył w jej biciu i kopaniu wraz z G.). Wskazać przy tym należy, że zeznania M. R. (1) – zarówno pierwsze, jak i następne – są spójne ze sobą i wskazują stanowczo, że przed wyjazdem ustalony był podział ról i w szczególności to, że „dziewczyny” mają zostać pobite – równocześnie korespondują z zeznaniami D., że to on wyciągnął pokrzywdzoną z samochodu (zeznania k. 4756.t. 24 – „K. kopnął ją, a my ją pobiliśmy”). Prawidłowo Sąd I instancji zauważył także, że zeznania samej pokrzywdzonej nie są konsekwentne. I tak przykładowo: w pierwszych zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzona wszak podała, że mężczyzna wyglądający na Bułgara po wyjściu z samochodu i podejściu do niej zaczął ją szarpać i bić, a także wrywać torebkę. Zeznała o wielokrotnych uderzeniach, które doprowadziły do utraty przytomności. W toku postępowania sądowego zeznała natomiast, że mężczyzna ten zjechał sam w głąb lasu, a ona udała się za nim. Składając zeznania na rozprawie sądowej pokrzywdzona wycofała się również z wcześniejszego stwierdzenia co do charakteru napadu, który wcześniej określiła jako typowo rabunkowy; podczas rozprawy stwierdziła również, że mężczyzna jak zatrzymał samochód uderzył ją raz w głowę i od tego uderzenia straciła przytomność.

Trafnie również Sąd Okręgowy wskazał, że z zeznaniami wymienionych powyżej kluczowych w sprawie świadków korespondują zeznania M. Z. (2), są tym samym niewątpliwie wsparciem dla tych zeznań.

Sąd Apelacyjny w pełnej rozciągłości podziela przedstawioną analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd meriti (vide strony 178-193) czego skutkiem jest ocena, że Sąd Okręgowy poczynił trafne ustalenia faktyczne, a zachowania oskarżonego poprawnie zakwalifikował. W tym stanie rzeczy argumentacji obrońcy oskarżonego nie można ocenić inaczej niż jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, bowiem zasada się ona na wybiórczo i dowolnie potraktowanym materiale dowodowym.

Odnosząc się do zarzutów obrońcy oskarżonego w zakresie dotyczącym czynu przypisanego w punkcie 6.7 wyroku apelacja obrońcy zarzuca, że Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie wyłącznie o treści wynikające z zeznań świadka J. D. (1), a pominął w szczególności zeznania małżonków S. i G. B..

Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie potwierdziła trafności powyższego zarzutu. Nie można twierdzić zasadnie, że Sąd Okręgowy nie rozważył wszechstronnie materiałów dowodowych i nie wyciągnął racjonalnych wniosków z przeprowadzonych dowodów, a także by naruszył zasadę *in dubio pro reo* z art. 5§2 k.p.k. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, że Sąd *meriti* również odnośnie tego czynu wypowiedział się szczegółowo w pisemnych motywach wyroku (*vide* strony 168-178 uzasadnienia).

W odniesieniu do tego czynu Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny bezspornie oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka J. D. (1). Niemniej zauważenia wymaga, że okoliczności przez niego podawane co do działań podjętych wobec P. S. (3) w celu wymuszenia na nim zwrotu wierzytelności – pokrywają się ze zdarzeniami mającymi faktycznie miejsce. Tym samym w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, dowód z zeznań świadka J. D. (1) obdarzony przez Sąd Okręgowy wiarą dał w pełni podstawę do poczynienia przez ten Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu w pkt 6.7 czynu. Natomiast zawarte w apelacji wywody skarżącego obrońcy, które podważają prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny bazują jedynie na okoliczności, że zarówno P. S. (3), jak i jego żona B. S. (2) oraz wreszcie G. B. nie potwierdzili jego relacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy dowodów powyższych nie pominął. Treści wynikające z tych zeznań poddał szczegółowej analizie i wskazał z jakich względów nie zasługują one na wiarę. Także takiej ocenie poddana została wydana w sprawie opinia biegłego z zakresu pożarnictwa.

Z uwagi na to, że Sąd Apelacyjny w pełnej rozciągłości podziela analizę zgromadzonych w sprawie dowodów oraz ocenę dokonaną w skarżonym wyroku zbędnie jest szczegółowe ponowne jej przytaczanie. Dla przypomnienia jedynie wskazać należy, że ustalenia Sądu I instancji i ich prawnokarna ocena co do czynów przypisanych oskarżonemu K. G. (1) w punktach 6.1 (*vide* strony 11-73 oraz 410-414 uzasadnienia), 6.2 (*vide* strony 236- 247 oraz 450-452 uzasadnienia), 6.3 (*vide* strony 247-249 oraz 453-454 uzasadnienia), 6.5 (*vide* strony 159-168 oraz 433-435 uzasadnienia), 6.8 (*vide* strony 236-247 oraz 450-452 uzasadnienia) są szczegółowe i znajdują pełne potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach. Obrońca oskarżonego w odniesieniu do tych czynów nie przedstawił żadnego argumentu, który w sposób skuteczny podważyłby powyższą ocenę.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu obrońcy, że Sąd *meriti* popadł w sprzeczność w ocenie pozycji zajmowanej w grupie przestępczej przez oskarżonego G. – wskazując na k. 436 uzasadnienia, że „rodzaj uzależnienia nie prowadził po stronie (...) K. G. (1) do negatywnego odczucia przymusu przy podejmowaniu poleconych mu czynności”, a równocześnie stwierdził, że „wykonanie polecenia przez sprawców czynu było zgodne z ich wolą, która w tym zakresie nie doznawała żadnych ograniczeń”. Po pierwsze jest to cytata wyrwana z kontekstu dłuższej wypowiedzi, a po drugie zaprezentowany przez obrońcę jest całkowicie niezrozumiały.

Dodatkowo wskazać należy, że w świetle stanowczych zeznań świadka J. D. (1) co do swojego bezpośredniego udziału w zdarzeniach przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku w punktach 6.6 oraz 6.7 wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego K. G. (1) złożony dopiero w toku postępowania odwoławczego przede wszystkim ewidentnie zmierza do przedłużenia postępowania. Okoliczności z wniosku dowodowego obrońcy w żaden sposób nie przybliżają nawet przyczyny tak późnego zgłoszenia dowodu z zeznań świadka A. N. (*nota bene* bez podania danych umożliwiających jego wezwanie i mimo wezwania do uzupełnienia wniosku w trybie art. 120§1 k.p.k. nie uzupełnionego – *vide* k. 31079-31080, k. 31137, k. 31161). Ponadto zauważyć należy, że konfrontacja tezy dowodowej z ustaleniami faktycznymi, których wniosek ten dotyczy prowadzi do oceny, że nie sposób zgodnie z oczekiwaniami obrońcy dokonać weryfikacji wiarygodności zeznań świadka J. D. (1) tym dowodem skoro świadek ten (wedle wskazań zawartych zarówno we wniosku dowodowym, jak i jego uzupełnieniu) ma posiadać jedynie szczątkową wiedzę na temat zdarzeń, co do których zeznał świadek J. D. (1), a zatem nie sposób za pomocą tegoż dowodu udowodnić to, czego oczekuje

wnioskodawca. Z tych względów Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 26 października 2016 r. wniosek dowodowy obrońcy oddalił na podstawie art. 170§1 pkt 2 i 5 k.p.k.

Kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu K. G. (1) nie noszą cech rażącej i niewspółmiernej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Również kara łączna nie jest rażąco niewspółmiernie surowa. Sąd Apelacyjny natomiast uznał, że zadośćuczynienie orzeczone wobec oskarżonego K. G. (1) w punkcie 6.10 wyroku na podstawie art. 46§1 k.k. w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie 6.6 nie jest orzeczone w kwocie kompensującej pokrzywdzonej M. W. (1) krzywdę wyrządzoną niniejszym przestępstwem, bowiem nie uwzględnia w szczególności wskazanego przez Sąd i ustalonego trwałego urazu psychicznego oraz spowodowania obrażeń ciała, które miały charakter długotrwały. Z tych względów Sąd Apelacyjny podwyższył kwotę zasądzonego zadośćuczynienia do 15.000 złotych (o czym mowa w punkcie VII niniejszego uzasadnienia).

IX.

Odnosnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego A. Ł.:

Sformułowany przez obrońcę oskarżonego zarzut na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. oraz art. 5§2 k.p.k. co do czynów przypisanych temu oskarżonemu w punktach 8.1.-8.4 jest niezasadny. Jego analiza prowadzi do wniosku, że obrońca w swej argumentacji kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego akcentując okoliczność, że oskarżony A. Ł. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, zaś dowody go obciążające w szczególności w postaci pomówień świadków J. D. (1), M. R. (1) oraz P. D. nie zasługują na wiarę, bowiem nie znajdując potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie są równocześnie ze sobą zgodne.

Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić. Nie można bowiem twierdzić zasadnie, że Sąd Okręgowy nie rozważył wszechstronnie materiałów dowodowych i nie wyciągnął racjonalnych wniosków z przeprowadzonych dowodów, a także by naruszył zasadę in dubio pro reo z art. 5§2 k.p.k. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, że Sąd meriti odniósł się szczegółowo do wszystkich wyjaśnień złożonych w sprawie przez oskarżonego (vide strona 349 – 350 uzasadnienia), a następnie poddał stosownej analizie w konfrontacji z innymi dowodami.

Odnosnie czynu przypisanego oskarżonemu A. Ł. w punkcie 8.1. wyroku z art. 158§1 k.k. w zw. z art.191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. apelacja obrońcy oskarżonego ogranicza się do stwierdzenia, że przypisując oskarżonemu udział w pobiciu M. W. (1) Sąd uznał za wystarczający dla ustalenia stanu faktycznego materiał dowodowy w postaci zeznań i wyjaśnień złożonych przez J. D. (1) oraz M. R. (1), gdy tymczasem relacje obu świadków różnią się, a te Sąd I instancji pominął. Zdaniem obrońcy Sąd I instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów także poprzez dowolne odrzucenie tezy, że na zeznania świadka D. miało wpływ zapoznanie się przez niego przed złożeniem zeznań z materiałami śledztwa i protokołami zeznań świadka M. R. (1).

Wbrew zarzutowi obrońcy Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. Podstawą tych ustaleń niewątpliwie był prawidłowo oceniony materiał dowodowy, a przede wszystkim zeznania świadków J. D. (1) i M. R. (1), które co do istotnych szczegółów pokrywały się z zeznaniami pokrzywdzonej. Sąd I instancji dostrzegł przy tym, że pokrzywdzona M. W. (1) nie zeznawała konsekwentnie i ocenił, że nie w pełni jej relacje zasługują na wiarę. Także zajął stanowisko co do sugestii odnośnie „dopasowywania” zeznań świadka D. do wersji wynikającej z relacji świadka R. i przekonująco uzasadnił dlaczego powyższą sugestią odrzucił. Zwrócić należy uwagę, że obrońca oskarżonego wskazując w uzasadnieniu apelacji, że w zeznaniach świadków co do przebiegu zdarzenia występują „również rozbieżności, które Sąd pominął” w istocie nie wskazał takich argumentów, które poparłyby tak sformułowany zarzut. Tym samym kwestionowanie zeznań świadków autor skargi odwoławczej nie uzasadnił w sposób przekonujący (używając rzeczowych argumentów), co sprawia że jego wyводу nie można ocenić inaczej niż w kategoriach polemiki obrońcy z ustaleniami Sądu i dokonaną w tym zakresie oceną materiału dowodowego.

Odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. Ł. w punkcie 8.2. wyroku z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wbrew twierdzeniom skarżącego ustalenia stanu faktycznego (vide str. 210-217 uzasadnienia) są prawidłowe.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezspornie, że grupa przestępcza dysponowała bronią palną. Broń była przechowywana u J. D. (1) i była przez niego wydawana członkom grupy. W tym zakresie depozycje świadka J. D. (1) są konsekwentne zarówno co do ilości sztuk broni będącej w jego posiadaniu, jak i faktu, iż była to broń palna, wydawana członkom grupy przestępczej w wykonaniu konkretnych dyspozycji. Z zeznaniami tymi są zasadniczo zgodne zeznania świadka M. R. (1), co prawidłowo wykazał Sąd I instancji. Odnośnie oceny wartości dowodów obciążających oskarżonego apelacja obrońcy nie przedstawia żadnej argumentacji. Niemniej powyższe dowody w sprawie wymagają o tyle bardziej szczegółowego omówienia, że w osobistej apelacji oskarżony A. Ł. podejmując próbę podważenia wiarygodności zeznań świadków przedstawił szczegółowy wywód mający na celu zdyskredytowanie ich treści. Oskarżony zarzucił mianowicie, iż J. D. (1) jest niewiarygodny, bowiem we wskazywanej przez niego dacie w jakiej miało dojść do przestępstwa tj. czerwcu – lipcu 2009 r. oskarżony Ł. przebywał jako tymczasowo aresztowany od dnia 16 kwietnia 2009 r. w areszcie. Oskarżony podniósł, że skoro D. wiąże wskazywaną datę czerwiec – lipiec 2009 r. z faktem przewożenia tej broni z wynajmowanego mieszkania przy ul. (...), a data wynajmowania mieszkania właśnie na te miesiące została potwierdzona – to powyższe wyklucza sprawstwo oskarżonego. Również niewiarygodne są, w ocenie oskarżonego, zeznania świadka M. R. (1). Z tychże zeznań wynika bowiem, że data odbioru broni w dniu 20.04.2009 r. świadkowi R. kojarzy się z konkretną sytuacją, tj. uroczystościami rodzinnymi – a tymczasem w tej dacie było to niemożliwe, bo od 16.04.2009 r. Ł. był tymczasowo aresztowany. Równocześnie oskarżony zanegował wskazanie świadka R., że oskarżony Ł. plecak z bronią przekazał mu w 2008 r. – a taką z kolei podał R. kojarząc ją ze Świątami Bożego Narodzenia. Oskarżony podkreślił, że zeznaniom świadka R. zaprzecza S. K. (co do okoliczności związanej z odbieraniem od niego broni przez Ł.). Nie jest R. wiarygodny w ocenie oskarżonego również i z tej przyczyny, że mimo iż podał, że wielokrotnie był u T. K. (2) na B. (tam miał być przechowywany plecak z bronią) nie umiał wskazać jego miejsca zamieszkania.

Do powyższych kwestii prawidłowo odniósł się Sąd Okręgowy. Po pierwsze wskazał, że dostrzeża iż zeznania świadków J. D. (1) oraz M. R. (1) nie przystają do siebie w pełnej rozciągłości (vide strona 214 uzasadnienia). Wskazał ponadto, że świadkowi D. wyraźnie myliły się zdarzenia przekazania plecaka z bronią M. Z. (1) i A. Ł.. W konsekwencji poddając wnikliwej analizie zeznania J. D. (1) złożone tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie oraz te złożone podczas eksperymentu procesowego i zestawiając je ponadto z zeznaniami świadka M. R. (1) ustalił stan faktyczny w oparciu o te treści, które zbieżnie wynikają z treści przedmiotowych dowodów. Co do zeznań świadka R. z ich analizy wyciągnął prawidłowy wniosek, że broń palna opisywana przez tego świadka i przechowywana u T. K. (2) była inną niż ta, która była przekazana A. Ł. na początku kwietnia 2009 r. do jego ochrony.

W efekcie dokonanej analizy materiału dowodowego w ramach zachowań zarzuconych oskarżonemu w punktach LXXX i LXXXIII przypisał mu jeden czyn z art. 263§2 k.k. precyzując jego czas popełnienia w okresie od 20 marca 2009 do 15 kwietnia 2009 (w miejsce wskazanego w zarzucie a/o ; „ w bliżej nieustalonym okresie na przestrzeni 2008/2009r.), a nadto ustalił, że przedmiotem posiadania A. Ł. była broń palna wskazana w zarzucie z punktu LXXX aktu oskarżenia (vide rozważania strona 215-216 uzasadnienia).

Dokonując kontroli odwoławczej Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, by uznać, że Sąd meriti obraził przepisy postępowania, w szczególności by przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Rozstrzygnięcie w zakresie czynu przypisanego w punkcie 8.2 wydane bowiem zostało na podstawie dostępnego materiału dowodowego, który został oceniony w ramach przynależnej Sądowi Okręgowemu swobody. Wbrew twierdzeniom oskarżonego obdarzenie wiarygodnością przedmiotowych zeznań w części nie obraża art. 7 k.p.k. skoro Sąd meriti szczegółowo i logicznie uzasadnił powody swojego stanowiska.

W tym miejscu przechodząc wprost do apelacji obrońcy wskazać należy, że jego argumentacja koncentruje się na próbie wykazania, że skoro w sprawie nie zabezpieczono jednostek broni opisanej w czynie przypisanym w punkcie 8.2 wyroku (w ramach zachowań zarzuconych w punktach LXXX i LXXXIII aktu oskarżenia), a nie ma wiarygodnych dowodów, że rzeczywiście była to broń, a nie „przedmioty wyglądające na broń” i nie wymagające stosownych

zezwoleń. Powyższy pogląd jest błędny. Sąd Okręgowy wykazał bowiem w sposób nie budzący wątpliwości z jakich względów ustalił, że posiadana przez oskarżonego broń była bronią palną. Sąd Apelacyjny powyższą ocenę w pełnej rozciągłości podziela. Nie ma tym samym znaczenia dla prawidłowości powyższej oceny argumentacja obrońcy, że Sąd I instancji winien zastosować normę z art. 5§2 k.p.k. skoro z depozycji innych osób wynika, że grupa przestępcza „(...)” dysponowała także atrapami, przez co zdaniem skarżącego zachodzą wątpliwości co do winy oskarżonego.

Odnosnie czynu przypisanego oskarżonemu A. Ł. w punkcie 8.3 wyroku z art. 258§ 2 k.k. wbrew twierdzeniom obrońcy ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów zawarta w uzasadnieniu Sądu I instancji na stronach 61- 65 odpowiada przeprowadzonym w sprawie dowodom. W ustalonym na ich podstawie stanie faktycznym prawidłowo Sąd I instancji wskazał na zeznania świadka J. D. (1), z których stanowczo wynika, że A. Ł. po opuszczeniu zakładu karnego nawiązał kontakt z M. Z. (3) w celu podjęcia współpracy przestępczej. W tym czasie niewątpliwie A. Ł. kierował swoją grupą ludzi. Bezsprzecznie również z zeznań tych wynika, że A. Ł. zależało na zachowaniu odrębności grupy, którą kierował. Niemniej w wyniku kontaktu grupa Ł., nazywana w tym czasie również „grupą (...)”, podjęła wspólne działania przestępcze z grupą przestępczą tzw. „(...)”. O udziale oskarżonego A. Ł. w tej grupie przestępczej świadczą także zeznania M. Z. (2) oraz A. G. (4), M. R. (1), czy P. D.. Wszystkie relacje świadków wymienionych zostały prawidłowo zanalizowane przez Sąd I instancji i ocenione. W konsekwencji słuszny jest wniosek końcowy Sądu I instancji, że oskarżony A. Ł. brał udział w działaniach przestępczych przypisanych mu w punkcie 8.3 wyroku, realizując interesy „grupy (...)”, przy czym zachowywał odrębność w zakresie pewnych działań związanych z kierowaną przez niego „grupą (...)”. Nie ma przy tym znaczenia dla oceny dowodów, że niektórzy świadkowie lub współoskarżeni zaprzeczali faktom lub twierdzili, iż nie wiedzą o jego działaniach w ramach tejże grupy przestępczej.

Niezależnie od argumentów przytoczonych przez Sąd meriti w uzasadnieniu i wskazujących na udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej (vide strona 61 -73 oraz 409- 415 uzasadnienia) wspomnieć należy, że członkowie grupy przestępczej mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Niemniej musi je łączyć wspólna chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwiać popełnianie przestępstw. Przynależności do grupy przestępczej nie warunkuje popełnianie przez jej członków przestępstw wyłącznie w ramach struktur grupy – nie ma zatem żadnej niekonsekwencji w ustaleniu Sądu, że A. Ł. kierując własną grupą przestępczą podjął również działania przestępcze z grupą „(...)”.

Przedstawiony tok rozumowania nie budzi zatem zastrzeżeń i tym samym zasługuje na pełną aprobatę tego stanowiska. Apelacja skarżącego sprowadza się do zanegowania powyższej oceny. Tymczasem do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. wystarczy sama bierna przynależność do grupy przestępczej bez popełniania jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomości wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. Jeśli chodzi o oskarżonego A. Ł. to wykazał nie tylko gotowość, ale popełnił też przestępstwa przypisane mu w punktach 8.1, 8.2 oraz 8.4 wyroku.

Odnosnie czynu przypisanego oskarżonemu A. Ł. w punkcie 8.4 wyroku dość stwierdzić, że obrońca w swojej apelacji nie przedstawił tego rodzaju argumentacji na poparcie zarzutu sformułowanego w tym zakresie, by podważyła ona prawidłowość ustaleń Sądu I instancji. Opiera się ona wyłącznie na wskazaniu, że ustalenia powyższe są oparte na zeznaniach P. D., który występuje jako podejrzany w sprawie sygn. akt Ap. V Ds. 164/09 o współudział w przestępstwach zarzuconych m.in. oskarżonemu A. Ł.. W tym zakresie obrońca co prawda wskazał, że brak jest dowodów podważających wersję przez świadka prezentowaną, niemniej ocenił, że skoro wyjaśnienia oskarżonego Ł. stoją w opozycji do zeznań tego świadka i zachodzi klasyczny dylemat: słowo przeciwko słowu – winna mieć zastosowanie zasada *in dubio pro reo* z art. 5§2 k.p.k. Pogląd ten jest błędny. Nie jest niedopuszczalne, aby podstawą ustaleń faktycznych wyroku skazującego był wyłącznie jeden dowód, nawet będący *de facto* wyznaniem skruszonego przestępcy. Rzecz jednak w tym, aby ocena takiego jedyne dowodu była przeprowadzona w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 7 KPK, a nadto była rzeczowa i logiczna. (tak przykładowo: Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 26 października 2016 r., II KK 268/16).

Temu zadaniu Sąd Okręgowy sprostał. Należy stwierdzić stanowczo, że wszystkie elementy zeznań świadka P. D., podane przez niego fakty i okoliczności były przedmiotem wnikliwej analizy Sądu Okręgowego. Pisemne motywy wyroku są tego doskonałym przykładem (vide strony 330- 332 oraz 467 uzasadnienia). Odnosząc się do argumentacji zawartej w apelacji osobistej oskarżonego A. Ł. sprowadza się ona do lansowania poglądu, że już z tej przyczyny, że miejsce porwania opisywane przez świadka P. D. jest w okolicy Komisariatu Policji oraz jest tam zainstalowany monitoring jego zeznania są niewiarygodne. Odnośnie powyższych kwestii zajął stanowisko w pisemnych motywach Sąd I instancji – co pomija w swoich wywodach oskarżony. Wskazane tam argumenty stanowią odpowiedź na wątpliwości zarówno obrońcy prezentowane w apelacji, jak i polemikę z powyższym dowodem zawartą w osobistej apelacji oskarżonego. Dla wartości dowodowej zeznań świadka P. D. nie ma znaczenia, że na etapie postępowania Sądowego skorzystał on z uprawnień wynikających z treści art. 182§3 k.p.k. Sąd Apelacyjny w pełnej rozciągłości podziela pogląd prawny co do możliwości wykorzystania zeznań złożonych przez świadka korzystającego z powyższego uprawnienia, a także ocenę tego dowodu (vide uzasadnienie strony 378 – 393).

Dodatkowo stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie potwierdziła zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego A. Ł., że mimo jego nieobecności na rozprawach i bez jego zgody Sąd I instancji procedował w sprawie. Odnośnie wskazanego w piśmie oskarżonego terminu rozprawy w dniu 31.10.2012 r. – protokół rozprawy (k. 16000 – 16012, t. 82) wskazuje, że istotnie oskarżony nie został na ten termin doprowadzony z aresztu, bowiem uzyskano informację, że z powodu choroby nie może stawić się na rozprawie (vide k. 16001). Z zapisów protokołu wynika, że na terminie tym planowane było przesłuchanie współoskarżonego I. Z. (na pytanie do I. Z., czy zna Ł. z działalności w grupie przestępczej Sąd uzyskał odpowiedź „poznałem go w areszcie, teraz jak zostałem zatrzymany, nie znam pseudonimu (...)”) - w zaistniałej sytuacji zostały następnie podane wyłącznie informacje co do planowanych czynności, odebrano od obecnych stanowiska co do trybu przeprowadzanych dowodów (wzywianie określonych świadków, czy też odczytanie), poruszono kwestie związane z izolacjami poszczególnych oskarżonych – następnie obrońca oskarżonego wniosła o odroczenie rozprawy z uwagi na stawiany zarzut udziału w grupie, w której miał brać udział również oskarżony Ł., a co do których to okoliczności będzie składał wyjaśnienia a. Z. (k. 16004) – prokurator wniósł o nieuwzględnienie wniosku wobec oświadczenia a. Z., że nie zna Ł.; Sąd postanowił na podstawie art. 376§3 k.p.k. prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego Ł., albowiem czynności przeprowadzane na tym terminie oraz zaplanowane na dzień 05.11.2012r. – nie dotyczą oskarżonego bezpośrednio oskarżony al Zein nie zna oskarżonego z okresu jego działalności w grupie przestępczej, nie może więc ujawnić okoliczności które bezpośrednio będą dotyczyły tego oskarżonego, a jak wynika z treści przywołanego przepisu tylko taki bezpośredni związek czynności może mieć wpływ na odroczenie rozprawy. Ponadto Sąd wskazał, że kontynuowanie przesłuchania tego oskarżonego nastąpi w dniu 21 listopada – a więc po okresie absencji oskarżonego Ł., a tym samym nie będzie przeszkód by ujawnić mu złożone wyjaśnienia i umożliwić wypowiedzenie się do poszczególnych kwestii (vide k. 16004-5). Podkreślenia również wymaga, że zapisy protokołu nie zawierają wyjaśnień a. Z. co do oskarżonego A. Ł.. Przesłuchanie a. Z. było kontynuowane w dniu 5.11. 2012 r. i podczas tej rozprawy oskarżony Ł. był doprowadzony - oświadczył, że wyraża zgodę na udział w rozprawie (konsultował to z psychiatrą), przed przystąpieniem do czynności nie zgłaszał żadnych wniosków na terminie kontynuowano przesłuchanie a. Z., nie zadaje mu żadnych pytań (protokół rozprawy k. 16026 -16056 , t. 82).

Na rozprawie w dniu 18 września 2013 r. zostały ujawnione oskarżonemu A. Ł. protokoły z rozprawy w dniu 31.10.2012 r. co do treści wyjaśnień złożonych przez a. Z., który je potwierdził, zaś oskarżony Ł. nie miał do w/w dodatkowych pytań (vide k. 22628 i nast., t. 114)

Na kolejnych rozprawach oskarżony A. Ł. był obecny – przy czym w dniu 17.12. 2012 r. wniósł o niedoprowadzenie go na terminy w dniu 9 i 11 stycznia 2013 r. (k. 16400, t. 84).

Sąd Okręgowy procedował również w dniu 21.12.2012 r. mimo niedoprowadzenia oskarżonego Ł. z powodu choroby (zaświadczenie lekarskie k. 16473 wskazuje na infekcję górnych dróg oddechowych, niezdolny do czynności procesowych). Mimo wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy Sąd I instancji na podstawie art. 376§3 k.p.k. prowadził rozprawę pod nieobecność oskarżonego Ł. którego nieobecność na rozprawie jest usprawiedliwiona albowiem dowód

z zeznań G. C. (1), bezpośrednio nie dotyczy tego oskarżonego, nie zostaną naruszone jego prawa do obrony, gdyż Sąd przeprowadzi dowód w zakresie go niedotyczącym, a jego prawa będzie reprezentował obrońca (k. 16476) – świadek C. skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań 182§3 k.p.k., odczytano wcześniejsze wyjaśnienia potwierdził.

Odnosnie wskazanych w apelacji oskarżonego terminów w dniach 4 i 7 stycznia 2013 r. – stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza wykazała, że w dniu 31.12.2012 r. wpłynęło pismo informujące, że obrońca oskarżonego adw. K. G. (5) jest chora, aplikant adwokacki występujący w sprawie zakończył aplikację i nie może występować w sprawie (vide k. 16535, t. 84). Na terminie w dniu 2 stycznia 2013 roku Przewodniczący poinformował o treści tego pisma i o tym, że w aktach sprawy w t. 67 k. 13210 znajduje się nieograniczone upoważnienie dla apl. adw. M. S. (5) - niemniej wobec ukończenia przez niego aplikacji i złożenia uchwały ORA z 18.01.2012 – Sąd Okręgowy na podstawie art. 80 k.p.k. wyznaczył m.in. dla oskarżonego Ł. obrońcę z urzędu w osobie adw. A. albowiem zarzuty jakie są stawiane tym oskarżonym a związane z tym przesłuchanie J. D. jakie ma się odbyć w dniach 4 i 7 stycznia 2013 r. są powiązane z zarzutem stawianym oskarż. G., a zatem obrońca nie będzie musiał mieć znacznego czasu na przygotowanie się aby zapoznać się ze sprawą w zakresie dotyczącym oskarż. Ł. i D. po to by prawidłowo reprezentować ich interesy (vide k. 16548, t. 84) Oskarżony Ł. oświadczył, że nie zgadza się by w jego imieniu występowała adw. A., z występującym dotychczas obrońcą ma ustaloną linię obrony i nie chciałby wtajemniczać w nią adw. A.. Adw. A. przyłączyła się do stanowiska i wniosła o reasumpcję stanowiska co do zarządzenia wyznaczenia ją obrońcą. Sąd postanowił na podstawie art. 378§2 k.p.k. nie uwzględnić wniosku – albowiem Sąd zwalnia obrońcę z obowiązku obrony z urzędu na uzasadniony wniosek złożony w tym zakresie., Nie można uznać, by oświadczenia złożone w sprawie nadają im charakter wniosku, oskarżony i obrońca nie mieli ze sobą nawet kontaktu – zatem nie wytworzyły się relacje które mogłyby stać się podstawą do twierdzeń o braku zaufania do nowo wyznaczonego obrońcy. Równocześnie: na podstawie art. 379§3 k.p.k. Sąd Okręgowy wobec stanowiska oskarżonego postanowił prowadzić rozprawę w dniu 02.01.2013 r. w zakresie niedotyczącym m.in. A. Ł. (k. 16549, t. 84) – przesłuchano świadków G. S., A. S., B. W., M. B., M. P..

Wobec oświadczenia oskarżonego Ł., że w czasie przerwy rozmawiał z nowym obrońcą i nadal nie ma do obrońcy zaufania, ma całkowicie inną koncepcję obrony i wnosi o zmianę obrońcy, bądź zobowiązanie wyznaczenia substytutą z Kancelarii z której jest jego dotychczasowy obrońca z urzędu (vide k. 16559) i podtrzymania tego stanowiska na terminie w dniu rozprawy wyznaczonej na 4 stycznia 2013 r. – Sąd postanowił: zwolnić z obowiązków obrońcy adw. A., z uwagi na brak zapewnienia oskarżonemu obrony, odwołać terminy w dniach 4 i 7 stycznia 2013r, na podstawie art. 376§3 k.p.k. prowadzić rozprawę w dniach od 9 do 16 stycznia w zakresie niedotyczącym tego oskarżonego – oskarżony Ł. oświadczył, że wnosi o niedoprowadzania go w terminach od 9-16.01.2013 r. vide k. 16581)

Odnosnie terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 09.01.2013 r. – z zapisów protokołu wynika, że rozprawa odbyła się bez obecności oskarżonego i jego obrońcy – niemniej czynności przeprowadzone nie dotyczyły oskarżonego A. Ł. (vide k. 16654, t. 85). Równocześnie zapisy protokołu rozprawy wskazują, że na tym terminie składał zeznania świadek M. H. co do grupy przestępczej, posiadanej przez nią broni, handlu narkotykami, sprowadzaniu narkotyków z Holandii, agencji towarzyskich. Z zapisów protokołu wynika także, że w zakresie oskarżonego A. Ł. nie były przeprowadzane żadne czynności (vide k. 16679).

Sąd Apelacyjny nie podzielił zatem zasadności podniesionego przez oskarżonego zarzutu, którego potwierdzenie skutkowałoby uznaniem zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 11 k.p.k., bowiem istnieje możliwość prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, z której to skorzystał Sąd Okręgowy. Postępowanie to nie doprowadziło do obrazy mających wpływ na treść wyroku przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 6 k.p.k., bowiem podczas nieobecności oskarżonego Sąd przeprowadzał czynności ograniczające się do zagadnień nie związanych z jego zarzutami.

Nie znalazł potwierdzenia także zarzut sformułowany przez oskarżonego A. Ł. o naruszeniu jego prawa do obrony w uwagi na fakt bronięcia go przez adw. G. N., a w jego ocenie w sprawie istniała kolizja interesów. W swojej osobistej apelacji oskarżony nie wskazał przy tym innych argumentów niż okoliczność, że adwokat ten był obrońcą świadka koronnego M. H.. Kontrola odwoławcza w zakresie tak postawionego zarzutu wykazała, że sytuacja gdy obrońcę oskarżonego A. Ł. zastępował adw. G. N. miała miejsce w dniu 2 stycznia 2014 r. Oskarżony był doprowadzony na

termin rozprawy, w jego imieniu stawiał się obrońca adw. T. – niemniej w trakcie rozprawy oświadczył, że obowiązki obrońcy przejmie adw. G. N. (vide k. 27177 – 27194). Po opuszczeniu Sali rozpraw przez adw. T. słuchanemu na tym terminie świadkowi M. Z. (2) odczytano wcześniejsze zeznania z rozprawy w dniu 26.02.2013 r. i 28.02.2013 r., które świadek potwierdziła (k. 27193).

W tym stanie rzeczy uznać należy, że nie doszło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego A. Ł.. Po pierwsze przepis art. 85§1 k.p.k. dotyczy wyłącznie kolizji jaka zachodzi pomiędzy interesami „współoskarżonych” – zaś M. H. w sprawie niniejszej występuje wyłącznie jako świadek. Po drugie podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie adw. G. N. na etapie postępowania przed Sądem I instancji występował jako obrońca oskarżonego R. Z., z którym oskarżony A. Ł. nie miał kolizji interesów.

W pełnej rozciągłości w odniesieniu do sytuacji oskarżonego A. Ł. mają zastosowanie uwagi poczynione w związku z zarzutem jaki również w tym samym zakresie sformułował w swojej osobistej apelacji M. K. (1). Biorąc pod uwagę treść materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz ustalenia Sądu meriti poczynione na tej podstawie w odniesieniu do poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku stwierdzić należy, że podstawą czynienia tychże ustaleń były zeznania świadków dysponujących konkretną i bezpośrednią wiedzą na temat ich przebiegu. Zeznania świadka koronnego M. H. nie miały decydującego znaczenia, bowiem depozycje te wskazują, że jego wiedza na temat działalności grupy przestępczej tzw. „(...)” dotyczy innego okresu czasu, niż czyny przypisane oskarżonemu oraz innych zdarzeń niż objęte niniejszym postępowaniem. Tak więc nie można zasadnie twierdzić, by zeznania składane przez tego świadka koronnego M. H. bezpośrednio godziły w interes procesowy oskarżonego.

Sąd Apelacyjny podzielając stanowisko Sądu orzekającego w kwestii winy oskarżonego, oceny prawnej zarzutów i kwestii wymiaru kary – zaskarżony wyrok zmienił w odniesieniu do oskarżonego A. Ł. – uwzględniając w tym zakresie apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej - jedynie co do wysokości zasądzonego na podstawie art. 46§1 k.k. w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie 8.1 wyroku zadośćuczynienia. Orzeczona bowiem w wyroku kwota zadośćuczynienia nie jest orzeczona w kwocie kompensującej pokrzywdzonej M. W. (1) krzywdę wyrządzoną niniejszym przestępstwem, bowiem nie uwzględniła w szczególności wskazanego przez Sąd i ustalonego trwałego urazu psychicznego oraz spowodowania obrażeń ciała, które miały charakter długotrwały. Z tych względów Sąd Apelacyjny podwyższył kwotę zasądzoną zadośćuczynienia do 10.000 złotych (o czym mowa w punkcie VII niniejszego uzasadnienia). Orzeczone natomiast kary jednostkowe pozbawienia wolności uwzględniają wszelkie okoliczności mające wpływ na ich wysokość, stosownie do dyrektyw z art. 53 k.k., a wymierzona kara łączna uwzględnia w odpowiednim stopniu związek czasowy i podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy czynami. Tym samym zarówno karom jednostkowym, jaki i karze łącznej nie można zarzucić rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

X.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. D..

Apelacja ta jest niezasadna i tym samym nie mogła zostać uwzględniona.

Intencją skarżącego obrońcy było zakwestionowanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku skazującego oskarżonego za czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. W tym celu podniesiony został zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego.

Apelacja sprowadza się do akcentowania okoliczności, iż oskarżony M. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś jedynym dowodem go obciążającym są zeznania świadka J. D. (1), które w ocenie obrońcy mają wątpliwą wartość dowodową. Odnosząc się do wywodów obrońcy zawartych w uzasadnieniu apelacji stwierdzić należy, co następuje.

Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny co do okoliczności związanych z porwaniem D. Z. istotnie oparł się przede wszystkim na zeznaniach M. R. (1) i J. D. (1), którzy zbieżnie zrelacjonowali szczegóły zdarzenia. Faktem jest także,

że w odniesieniu do udziału w porwaniu D. Z. oskarżonego M. D. to zeznania J. D. (1) wskazują wprost na udział tego oskarżonego w przedmiotowym zdarzeniu. Niemniej zeznania te Sąd I instancji poddał właściwej analizie zestawiając je z relacjami innych świadków. Sąd Apelacyjny w pełni podziela wnioski wyprowadzone przez Sąd Okręgowy z przeprowadzonych dowodów (vide uzasadnienie, strony 193 – 208). Sąd ten w szczególności ustalił, że porwanie pokrzywdzonego było zaplanowane i przygotowywane – było w tym celu wynajęte mieszkanie, a pokrzywdzony wcześniej obserwowany. W szczególności sprawcy odbyli co najmniej cztery spotkania, na których były ustalane szczegółowe plany działania. Nie ma większego znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego M. D., w których z tych spotkań uczestniczył i jakie szczegóły dotyczące tego przestępstwa były objęte jego wiedzą. W sprawie natomiast jest bezsporne, że M. D. przewożąc swoim samochodem J. D. (1) i K. G. (1) wiedział, że przewozi ich do miejsca przetrzymywania D. Z.. Wiedział, że pokrzywdzony jest porwany, a wymienieni mają do wykonania zadania związane z jego przetrzymywaniem. Uczestniczył on bowiem w spotkaniu bezpośrednio po porwaniu pokrzywdzonego po upływie kilku godzin od tego zdarzenia. Podczas tego spotkania ustalono dalszy plan działania i podział ról związany z przewiezieniem do miejsca przetrzymywania i samym przetrzymywaniem pokrzywdzonego, a następnie przewiózł ich do miejsca przetrzymywania zakładnika. W tym zakresie zeznania J. D. (1) są konsekwentne i nie ma większego znaczenia, że nie zostały one potwierdzone innymi zeznaniami, bowiem powyższe jest zgodne z logiką zdarzeń ustalonych przez Sąd Okręgowy.

Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie przez Sąd Apelacyjny nie potwierdziła zatem zarzutu skarżącego, że M. D. został bezpodstawnie pomówiony przez J. D. (1). Zauważyć przy tym należy, że obrońca w tym zakresie ograniczył się jedynie do wskazania, że świadek J. D. (1) „miał niewątpliwie interes, aby złożyć zeznania obciążające współdziałających z nim sprawców oraz ewentualnie inne osoby, w tym oskarżonego tylko po to, aby uzyskać nadzwyczajne złagodzenie kary”. Odnośnie powyższego argumentu Sąd Apelacyjny wypowiedział się już w części dotyczącej uwag natury ogólnej i ponowne odnoszenie się do powyższych kwestii jest zbędne. Apelacja nie przedstawia przy tym żadnych racjonalnych powodów z jakich to właśnie oskarżony D. miałby zostać bezpodstawnie pomówiony przez świadka J. D. (1). Zauważenia przy tym wymaga, że dla uznania za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego depozycji J. D. (1) nie ma większego znaczenia okoliczność, że wskazani w apelacji świadkowie Ł. W., M. M. (5), R. D. (2) i S. C. twierdzili, że byli pomawiani przez J. D. (1) o czyny jakich nie popełnili. Wywodów tych nie można ocenić inaczej niż jako polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. To co obrońca uważa za wątpliwości w istocie nimi nie są. Również prawidłowości rozstrzygnięcia nie podważa argumentacja przedstawiona w osobistej apelacji oskarżonego M. D.. Sprowadza się ona do akcentowania swojej nieświadomości, że podwożąc J. D. (1) i K. G. (1) bierze udział w przestępstwie. Oskarżony podkreślał także, że jedynym jego celem było wyświadczenie koleżeńskej przysługi.

Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że Sąd Okręgowy z naruszeniem art. 7 k.p.k. ocenił zebrane dowody. Nie można także zgodzić się, by równocześnie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k., bowiem żadnego dowodu nie pominięto. To że obrońca chciałby aby z przeprowadzonych dowodów wyciągnięte zostały odmienne wnioski nie powoduje, że dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne naruszają powyższe przepisy.

Kary wymierzonej wobec oskarżonego za ten czyn w wymiarze 11 miesięcy pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco i niewspółmiernie surową – skoro orzeczona ona została przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§6 pkt 3 k.k.

XI.

Odnośnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego W. Z. (1)

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Na wstępie wskazać należy, że zadaniem Sądu Apelacyjnego była analiza dowodów w takim zakresie, jaki dyktowała treść zarzutów apelacji. I tak:

Zarzut sformułowany przez obrońcę w zakresie odnoszącym się do czynu przypisanego oskarżonemu W. Z. (1) w punkcie 10.1 wyroku zasadza się na lansowaniu tezy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala jedynie

na poczynienie ustaleń, że oskarżony W. Z. (1) sporządził zapiski znajdujące się na zdjęciu pokrzywdzonego, zaś nie można przypisać, że zdjęcie to przekazał M. Z. (1) i R. Z. i działał w zamiarze, aby inne osoby dokonały pobicia K. Z.. Co istotne: obrońca oskarżonego nie neguje, że zapiski na zdjęciu wykonał własnoręcznie W. Z. (1). Natomiast zwraca uwagę, że w sprawie brak jest ustaleń komu i w jakich okolicznościach, a w szczególności w jakim celu oskarżony miałby przekazać przedmiotowe zdjęcie.

Odpowiadając na tak sformułowany zarzut w pierwszym rzędzie podkreślić należy, że świadek J. D. (1) złożył konsekwentne zeznania i od pierwszych relacji złożonych w sprawie podawał, że zabezpieczone u K. D. zdjęcie z wizerunkiem pokrzywdzonego K. Z. zostało mu przekazane wraz ze zleceniem pobicia pochodzącym od oskarżonych M. Z. (1) i R. Z.. Pobicia miał dokonać razem z K. G. (1). Treść powyższych zeznań wskazuje także, że świadek konsekwentnie zeznawał, że powodem pobicia pokrzywdzonego miało być uniemożliwienie udziału tego mężczyzny w postępowaniu przed Sądem. Stwierdził także, że do rzeczonego pobicia nie doszło, bowiem oczekując z K. G. (1) na pokrzywdzonego w rejonie jego miejsca zamieszkania zostali wylegitymowani przez funkcjonariuszy policji. Powyższe spowodowało, że po uzyskaniu zgody w rozmowie telefonicznej z R. Z. odstąpili od zaplanowanego pobicia.

Równocześnie z wyjaśnień oskarżonego W. Z. (1) wynika, że nie tylko był w posiadaniu przedmiotowego zdjęcia i nie wyklucza, że mógł na nim „coś” napisać. Z wyjaśnień tych wynika także, że H. C. (2) przekazując mu zdjęcie mężczyzny, jego adres, zdjęcie samochodu oraz zapisany numer rejestracyjny chciała, aby znalazł kogoś do „postraszenia” pokrzywdzonego, po to by ten zmienił zeznania. Równocześnie wyjaśnił, że odmówił takiego „załatwienia” sprawy, nie wziął od C. zdjęcia i nie rozmawiał o tej propozycji ze swoim synem.

Odnosząc się do tychże wyjaśnień i oceniając ich treść w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym w postaci w szczególności zeznań świadka J. D. (1) oraz zeznań pokrzywdzonego K. Z. zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd I instancji ustalając, że działanie oskarżonego W. Z. (1) wypełniło znamiona pomocnictwa określone w art. 18§3 k.k. do przestępstwa z art. 245 k.k. nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów.

Należy zgodzić się z obrońcą oskarżonego M. Z. (1), że istotnie na podstawie żadnego dowodu osobowego nie można wprost ustalić okoliczności przekazania tego zdjęcia przez oskarżonego W. Z. (1) innej osobie. Zgodnie z regułą art. 5 § 1 k.p.k. w procesie karnym niewątpliwie sprawstwo i wina oskarżonego, ma zostać udowodniona na podstawie prawdziwych ustaleń faktycznych. Niemniej w procesie dowodzenia ustalenia faktyczne nie zawsze wprost wynikają z treści przeprowadzonych dowodów, ale także są czynione na podstawie wniosków wyprowadzonych z innych dowodów, które wskazują na jednoznaczną logikę zdarzeń. W sprawie niniejszej podkreślić zatem należy, że skoro bezpośredni wykonawca polecenia pobicia pokrzywdzonego tj. J. D. (1) dysponując zdjęciem pokrzywdzonego z naniesionymi zapiskami sporządzonymi własnoręcznie przez oskarżonego wiedział, że pobicie tej osoby ma uniemożliwić mu udział w postępowaniu sądowym jest oczywiste, że wiedzą na ten temat dysponował od osób wydających mu zlecenie.

Prawidłowo zatem Sąd I instancji zanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalił, że W. Z. (1) był w posiadaniu zdjęcia, które następnie otrzymał J. D. (1). To, że D. otrzymał zdjęcie za pośrednictwem R. Z. i M. Z. (1) i w jakim celu wynika wprost z jego zeznań. Słusznie więc Sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego W. Z. (1) uznając, że nie zawierają one żadnego racjonalnego wytłumaczenia dokonanych przez niego zapisków na zdjęciu. Prawidłowy jest również wniosek Sądu, że oskarżony ukrywał okoliczności związane z przekazaniem zdjęcia innej osobie oraz celu tego działania. Prawidłowo także Sąd ocenił, że oskarżony nie wskazywał w swoich wyjaśnieniach na prawdziwe okoliczności sprawy, niemniej z jego wyjaśnień właśnie wynika, że miał kontakt ze świadkiem H. C. (2), która złożyła mu propozycję pobicia pokrzywdzonego (wskazał, że chodziło o znalezienie kogoś do „postraszenia” mężczyzny ze zdjęcia, aby zmienił zeznania w sprawie), i choć zaprzeczył, że odebrał przekazywane przez tą osobę zdjęcie pokrzywdzonego to w konsekwencji zdjęcie właśnie tej osoby dotarło do bezpośredniego sprawcy mającego dokonać pobicia pokrzywdzonego.

Niewątpliwie do skazania za pomocnictwo niezbędne jest ustalenie, że zamiar sprawcy obejmował realizację przez inną osobę znamion czynu zabronionego dzięki udzielonej jej pomocy. Pomocnik najpóźniej w chwili

podejmowania zachowań ułatwiających dokonanie czynu zabronionego musi więc mieć wyobrażenie konkretnego czynu zabronionego, który ma być popełniony lub jest popełniany przez inną osobę. Przepięstwa nie stanowi natomiast niezamierzone, a więc nieumyślne, udzielenie innej osobie pomocy, ułatwiającej jej popełnienie czynu zabronionego (vide: wyrok SA w Lublinie z dnia 17 stycznia 2007 r., II Aka 347/06, LEX nr 314669; wyrok SA w Katowicach z dnia 21 września 2006 r., II AKA 218/06, LEX nr 217113).

W realiach niniejszej sprawy w ustalonym stanie faktycznym prawidłowy jest końcowy wniosek Sądu I instancji, że zachowaniem oskarżonego spełnione zostały elementy składające się na pomocnictwo do czynu z art. 245 k.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny stwierdza, że apelacja obrońcy nie zawiera argumentów, które mogłyby spowodować uznanie jej za skuteczną. Z powodów wyżej wskazanych zmiana nie podlega także kwalifikacja prawna tego czynu z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 245 k.k. Nie budzi również zastrzeżeń zastosowanie art. 22§2 k.k. wobec ustalenia, że od popełnienia przestępstwa odstąpiono na etapie jego przygotowania.

Oдноśnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie pkt 10.2 wyroku

Wbrew temu co podnosi skarżący Sąd pierwszej instancji dokonując oceny dowodów nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. W zakresie dotyczącym tego czynu Sąd istotnie oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków H. C. (2) i U. J.. Zeznania te szczegółowo nie tylko przytoczył, ale także dostrzegając rozbieżności w tych dowodach ocenił. Fakt, że U. P. wskazywała, że dokumentacja przekazana przez oskarżonego miała służyć celom rentowym, a H. C. (2) stwierdziła, że oskarżony przekazał ją aby dr Ł. przygotowała „mocną dokumentację dla Sądu” nie ma większego znaczenia.

Również wnikliwej analizie Sądu poddane zostały wyjaśnienia oskarżonego W. Z. (1), w których nie przyznał się do popełnienia czynu.

Analiza tych dowodów słusznie doprowadziła Sąd I instancji do wniosku, że dowody obciążające oskarżonego nie są niespójne i wewnętrznie sprzeczne (vide uzasadnienie strony 332- 337).

Dla prawidłowości ocen Sądu I instancji nie ma również znaczenia okoliczność eksponowana w apelacji, że w sprawie nie została zabezpieczona dokumentacja lekarska na nazwisko (...) lub (...). Brak takiej dokumentacji bezspornie wyklucza natomiast przeprowadzenie dowodu z opinii kryminalistycznej. Stąd niezrozumiały jest zarzut, iż dowodu z takiej opinii nie przeprowadzono w sprawie. Nieuprawnione jest również odwoływanie się obrońcy kwestionującego datę czynu przypisanego w punkcie 10.2 wyroku do ustaleń poczynionych przez Sąd meriti w zakresie dotyczącym czynu z punktu 10.3 wyroku, od którego oskarżony W. Z. (1) został uniewinniony. W tym zakresie dość stwierdzić, że okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że eksponowany przez obrońcę oskarżonego fakt występowania scysji pomiędzy oskarżonym a J. Ł. na tle rozliczeń finansowych i żądań zwrotu pieniędzy przekazanych tej ostatniej za pomoc w uzyskaniu dokumentacji lekarskiej umożliwiającej uzyskanie rent zdrowotnych nie przekłada się na podważenie prawidłowości przyjętej daty czynu z punktu 10.2 wyroku, są to bowiem odrębne zdarzenia. Niemniej na kanwie tych dwóch zdarzeń i poczynionych w tym zakresie ustaleń Sądu meriti wynika, że podejmując działania związane z odbiorem pieniędzy od J. Ł. oskarżony nie zerwał kontaktów z wymienioną w dniu 13 sierpnia 2010 r. i trwały one co najmniej do połowy września 2010 roku.

Tym samym skoro eksponowane przez obrońcę odmienności w zeznaniach świadków obciążających oskarżonego zostały dostrzeżone i ocenione przez Sąd Okręgowy nie można zasadnie twierdzić, że Sąd meriti przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Mnożenie natomiast wątpliwości na podstawie wyrwanych z kontekstu całości depozycji świadków nie prowadzi – jak chciałby obrońca – do powstania wątpliwości w rozumieniu art. 5§2 k.p.k. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że apelacja obrońcy oskarżonego nie dostarcza żadnych argumentów dla podważenia ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w zakresie czynu z punktu 10.2 wyroku, zaś Sąd Apelacyjny też ich nie dostrzega.

Oдноśnie czynu przypisanego w punkcie 10.4 wyroku

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

W swojej argumentacji obrońca oskarżonego eksponuje przede wszystkim, że ustalenia w sprawie Sąd Okręgowy poczynił wyłącznie w oparciu o zeznania świadka P. D., a tymczasem są to wyłącznie pomówienia. Zarzucił, że dokonując oceny materiału dowodowego Sąd uwzględnił jedynie okoliczności świadczące na niekorzyść oskarżonego a nie uwzględnił okoliczności przemawiających na jego korzyść, czym naruszył zasadę obiektywizmu, a nadto przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów i dokonał ich oceny dowolnej.

Odnosząc się do zarzutów obrońcy stwierdzić należy, że istotnie dowodem w oparciu o który Sąd meriti poczynił ustalenia faktyczne były zeznania świadka P. D.. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny potwierdziła zasadność wniosków wyprowadzonych w sprawie przez Sąd Okręgowy, że zeznania te są konsekwentne. Świadek zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie złożył zeznania w których w sposób konsekwentny i kategoryczny podawał okoliczności odnoszące się do stawianego oskarżonemu zarzutu z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.. Zeznania te szczegółowo opisują również nie tylko w jaki sposób miały zostać wyłudzone kredyty bankowe, ale także przedstawiają cały schemat działania łącznie z ustaleniami co do podziału zysków.

Wbrew twierdzeniom obrońcy możliwa jest pełna ocena tego dowodu co do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 10.4 wyroku, bowiem na rozprawie świadek nie korzystał z prawa do odmowy składania zeznań z art. 182§3 k.p.k. w odniesieniu do tego zarzutu. Okoliczność, że co do innych zdarzeń w których świadek P. D. z takiego uprawnienia korzystał ma zatem znaczenie całkowicie poboczne.

Nie można przy tym podzielić stanowiska obrońcy, że jedyny dowód obciążający oskarżonego W. Z. (1) nie może przesądzać o jego winie. Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie wyrażał już stanowisko i jest ono aktualne również co do tego wyводу obrońcy, że podstawą ustaleń faktycznych wyroku skazującego może być wyłącznie jeden dowód, nawet będący de facto wyznaniem skruszonego przestępcy (tak przykładowo cytowane już postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 26 października 2016 r., II KK 268/16).

Skoro dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodu z zeznań świadka P. D. została przeprowadzona w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k., a nadto jest rzeczowa i logiczna nie ma podstaw do jej zakwestionowania. Argumenty apelacji obrońcy kwestionujące wartość dowodową zeznań świadka P. D. sprowadzają się w istocie do odwoływania się do orzecznictwa sądowego odnoszącego się do dowodu z pomówienia natomiast nie przedstawiają one żadnych konkretnych powodów z jakich – w realiach niniejszej sprawy – P. D. miałby pomówić bezpodstawnie oskarżonego W. Z. (1).

Uważna lektura uzasadnienia apelacji wskazuje natomiast, że obrońca dostrzega w istocie konsekwencję w twierdzeniach świadka co do propozycji złożonej mu przez oskarżonego W. Z. (1) odnośnie poszukiwania osób, tzw. słupów pod kredyty. Niemniej wskazuje, że skoro nie można ustalić dokładnie kiedy, gdzie i w jakich okolicznościach doszło do spotkania, na którym padła niniejsza propozycja oraz czy, a jeśli tak – jakie konkretnie świadek podjął czynności w związku z tą propozycją – nie jest możliwe by zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów materiał dowodowy zgromadzony w sprawie został uznany za wystarczającą podstawę do stwierdzenia winy oskarżonego W. Z. (1). Pogląd ten jest błędny. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 9§1 k.k. i art. 18§2 k.k. sprawca odpowiada w granicach swego zamiaru. Oznacza to, że po stronie podlegającego musi istnieć zamiar nakłonienia sprawcy do podjęcia przez niego działania przestępczego. Inny zamiar dotyczy osoby nakłanianej do popełnienia przestępstwa. W realiach niniejszej sprawy zauważenia przy tym wymaga, że podleganie przypisane oskarżonemu W. Z. (1) weszło w stadium dokonania z uwagi na podjęte przez P. D. czynności, nawiązanie kontaktu z R. I. co wskazuje, że powziął on zamiar dokonania czynu zabronionego. Podkreślenia wymaga, że dla uznania prawidłowości tej oceny nie ma znaczenia treść zeznań świadka R. I. skoro Sąd I instancji nie dał im wiary, zaś stanowisko swoje właściwie uzasadnił.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że zarówno ustalenia Sądu I instancji, jak i dokonana ocena prawna są prawidłowe (vide strony 343-344 oraz 469 uzasadnienia).

Odnosnie czynów przypisanych w punkcie 10.5 wyroku (zarzuty XCI, XCII i XCIII aktu oskarżenia).

Nie można podzielić zarzutu sformułowanego w punkcie IV apelacji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie doszło do obrazu prawa materialnego, a to art. 270§1 k.k. w zw. z art. 115§4 k.k.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i dokonał trafnej subsumpcji prawnej tychże ustaleń przypisując oskarżonemu W. Z. (1) popełnienie czynów z art. 270§1 k.k.

Oskarżony podrabiając wniosek o wydanie zgody na widzenie niewątpliwie wypełnił druk urzędowy dokonując na nim stosownych wpisów i opatrując podpisem, nadając mu cechy dokumentu uprawniającego do ubiegania się o otrzymanie widzenia z osobą tymczasowo aresztowaną w taki sposób, aby można było przedłożyć go jako autentyczny.

Skoro przepisy Kodeksu karnego zapewniają szeroką ochronę dokumentu jako szczególnie doniosłego środka zapewniającego pewność obrotu we wszystkich jej dziedzinach, zarówno w obrębie kraju, jak i w sferze stosunków międzynarodowych, co znajduje swój wyraz w bardzo szerokiej definicji pojęcia dokumentu zawartej w art. 115 § 14 k.k. to pojęcie to obejmuje wszystkie możliwe jego rodzaje i postacie. W tym zakresie dość przywołać treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1973 r., sygn. VI KZP 8/73 wskazującej, że wszelkie druki – zarówno krajowe, jak i zagraniczne – bez względu na to czy zostały sporządzone na użytek zewnętrzny, czy urzędowy użytek wewnętrzny, stanowią dokument w rozumieniu art. 120§13 dkk, jeżeli zostały wypełnione treścią, z którą związane jest określone prawo, albo jeżeli z powodu tej treści stanowią dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mogącej mieć znaczenie prawne. Stanowisko powyższe uznać należy za aktualne na gruncie aktualnie obowiązującego art. 115§14 k.k. W tym zakresie słusznie Sąd Okręgowy odwołał się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. w sprawie sygn. III KKN 90/90. Zgodnie z zaprezentowaną w tym wyroku wykładnią przepisu art. 115§14 k.k. „każdy przedmiot (także zapis na komputerowym nośniku), który stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności prawnej uzyskuje charakter dokumentu, gdy spełnia jednocześnie dwa warunki: zawiera treść intelektualną i treść ta – wyrażona najczęściej za pomocą pisma – ma znaczenie prawne w tym rozumieniu, iż można z niej wyprowadzić określone uprawnienia bądź obowiązki osoby fizycznej lub osoby prawnej. Dokumentem jest przedmiot, którego posiadanie lub użycie może rodzić skutki prawne zarówno w sferze prawa materialnego, jak i procesowego. Przedmiot będący dokumentem może być zatem sporządzony w celach dowodowych, ale też może dopiero nabrać takiego znaczenia prawnego w związku z pewną sytuacją faktyczną w zależności od okoliczności jego użycia”.

Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że rację ma obrońca oskarżonego sprowadzający wypełnienie druku podania o widzenie do „technicznego przyjęcia” wniosku o wydanie zarządzenia o zgodzie na widzenie. Prawidłowe rozumienie przepisu art. 115§14 k.k. prowadzi do konstatacji, że wniosek o wyrażenie zgody na widzenie z tymczasowo aresztowanym jest dokumentem, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód okoliczności mającej znaczenie prawne.

Reasumując: apelacja obrońcy oskarżonego W. Z. (1) nie dostarczyła tego rodzaju argumentów, by doprowadzić do orzeczenia reformatoryjnego w kierunku oczekiwanym przez skarżącego.

Stwierdzić również należy, że orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych nie można w żadnym wypadku uznać za naruszające dyrektywy z art. 53 k.k., a w szczególności przyjąć, że są one rażąco surowe. Podobnie ocenić należy wymierzoną oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności – zwłaszcza, że orzeczona ona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tym samym nie zachodzą warunki które uzasadniałyby korektę wyroku w oparciu o przepis art. 438 pkt. 4 k.p.k. Niemniej kierując się dyrektywą art. 4§1 k.k. wobec zmiany przepisów ustawy Kodeks Karny z dniem 1 lipca 2015 roku Sąd Apelacyjny wskazał jako podstawę prawną orzeczonej w punkcie 10.6 wyroku kary łącznej przepisy art. 85 k.k. i art.86§1 k.k. oraz w punkcie 10.7 warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.

XII.

Odnośnie apelacji wniesionej w sprawie przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. W. (1).

Z uwagi na wyłączenie sprawy oskarżonego R. Z. do odrębnego postępowania apelacja ta została rozpoznana jedynie w części kwestionującej orzeczenie Sądu I instancji co do oskarżonych M. K. (1), M. Z. (1), A. Ł. oraz K. G. (1).

Równocześnie już na wstępie wskazać należy, że w przypadku wywiedzenia apelacji na niekorzyść, zgodnie z art. 434 §1 k.p.k. Sąd II instancji może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa stanowi inaczej – co dotyczy uwzględnianych z urzędu: bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 §1 pkt 1-8 k.p.k. oraz rażącej niesprawiedliwości wyroku w rozumieniu art. 440 k.p.k. W zdaniu 2 przepis ten zawiera dodatkowe ograniczenia w orzekaniu na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy środek odwoławczy pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika – a zatem od podmiotu profesjonalnego. Wówczas mianowicie Sąd II instancji może ponadto orzec na niekorzyść tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w tak ukierunkowanym środku odwoławczym lub podlegających uwzględnieniu z urzędu (wspomniany już art. 439 §1 pkt. 1-8 k.p.k. i art. 440 k.p.k.).

Patrząc na apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej przez pryzmat powyższych uwarunkowań stwierdzić należy co następuje.

Po pierwsze całkowicie bezzasadny i co najmniej niezrozumiały jest zarzut sformułowany w punkcie I apelacji zarzucający Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez naruszenie art. 399§1 k.p.k. Przepis ten ma bowiem zastosowanie wówczas, gdy na tle ustalonych okoliczności faktycznych rysuje się możliwość zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego, przy czym zmiana kwalifikacji prawnej czynu może nastąpić w granicach oskarżenia. Granice te zaś wyznacza zdarzenie faktyczne.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy nie obraził przepisu art. 399§1 k.p.k., bowiem ustalenia faktyczne poczynione przez ten Sąd nie uległy takim przeobrażeniom w stosunku do zarzutów stawianych oskarżonym rzutuujących na ocenę prawną, by powstał obowiązek uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych w kierunku wskazanym przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Kolejną kwestią wymagającą przypomnienia skarżącemu, iż rządząca procesem karnym zasada skargowości określona w art. 14 k.p.k. wskazuje, że wszczęcie postępowania sądowego następuje na żądanie uprawnionego oskarżyciela lub innego uprawnionego podmiotu. Akt oskarżenia, jako skarga zasadnicza, nie tylko inicjuje postępowanie sądowe, ale także określa jego ramy, co ściśle łączy się z problematyką tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego sprawcy. Granice oskarżenia wyznacza zaś zdarzenie historyczne, na którym zasadza się oskarżenie. Istotna jest zatem tożsamość czynu wyznaczona faktycznymi ramami tegoż zdarzenia (tak przykładowo: Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19.10.2010 r. w sprawie o sygn. akt III KK 97/10). Za elementy wyznaczające tożsamość "zdarzenia historycznego" należy przyjąć: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu zarzucanego i przypisanego, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś obszar wspólny. O jedności czynu, jako jednego impulsu woli, świadczy nadto jedność zamiaru (lub planu) sprawcy (sprawców) przestępstwa (vide: OSNKW 2011/6/50, Prok.i Pr.-wkł. 2011/7-8/15, Biul.SN 2011/6/14)

Patrząc na apelację pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych przez pryzmat wyżej wymienionych elementów Sąd Apelacyjny stwierdza, że w sytuacji gdy oskarżonemu M. K. (1) nie zarzucono dokonania przestępstwa na szkodę pokrzywdzonej M. W. (1) - rozważania skarżącego odnośnie ewentualnej odpowiedzialności tego oskarżonego w ramach art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. polegającej na jego udziale w usiłowaniu popełnienia zabójstwa pokrzywdzonej ewidentnie wykraczają poza ramy aktu oskarżenia, wyznaczające przedmiot procesu. Zgodnie z treścią art. 399§1 k.p.k. zakaz wyjścia poza granice skargi oznacza niemożność orzekania poza ramami zdarzenia będącego przedmiotem skargi wszczynającej postępowanie jurysdykcyjne – w tym wypadku poza granicami określonymi w skierowanym przez oskarżyciela publicznego aktem oskarżenia.

Tymczasem uprawnionym oskarżycielem w zakresie ścigania przestępstw z art. 148§1 k.k. jest wyłącznie oskarżyciel publiczny, bowiem jest to przestępstwo ścigane z urzędu i to jemu wyłącznie przysługuje uprawnienie do wniesienia aktu oskarżenia - ten z kolei stanowi warunek wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz rozstrzygnięcia przez sąd. Sąd nie może z własnej inicjatywy wszcząć postępowania w kwestii odpowiedzialności karnej, musi oczekiwać na skargę uprawnionego oskarżyciela.

Odnosząc się natomiast do sformułowanego w punkcie II apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia już na wstępie wskazać należy, że nie jest on trafny.

W tej części rozważań wskazać należy, że aby skutecznie podnosić, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych należy wykazać, że zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający w okolicznościach ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nawet bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może uzasadniać wniosku o dokonaniu przez sąd błędnych ustaleń faktycznych.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji dokonał szczegółowej oceny materiału dowodowego odnoszącego się do zdarzenia dotyczącego pobicia M. W. (1). W szczególności zrekonstruował przebieg tego zajścia na podstawie zeznań świadków J. D. (1) i M. R. (1), wskazując, że co do istotnych szczegółów pokrywały się one z zeznaniami pokrzywdzonej.

Materiał ten został zanalizowany pod kątem jego konsekwencji oraz spójności z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd I instancji precyzyjnie rozważył, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wynikające z każdego z zebranych dowodów okoliczności, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonych czemu dał wyraz w sporządzonym uzasadnieniu. Dokonane przez Sąd ustalenia i ich ocena są zgodne z całokształtem materiału dowodowego i nie wykazują żadnych błędów i w pełnym zakresie są akceptowane przez Sąd odwoławczy. Tym samym brak jest podstaw do uznania, by w realiach niniejszej sprawy doszło do naruszenia normy art. 7 k.p.k.

Zarzuty pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i argumenty na ich poparcie nie są trafne. Nie można zasadnie twierdzić, że Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny niezgodnie z zebrany materiał dowodowy w sposób naruszający art. 7 k.p.k. jeśli podstawą ich czynienia jest jedynie subiektywna ocena skarżącego i na tej podstawie forsowanie odmiennego poglądu na materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

W takich właśnie kategoriach postrzegać należy argumenty zawarte w apelacji pełnomocnika – bardzo szeroko rozbudowane w apelacji - a sprowadzające się do następujących okoliczności :

- miejsca zamieszkiwania oskarżonych (M. Z. (1) i R. Z. są mieszkańcami M.) – co winno skutkować oceną, że w czasie gdy doszło do zdarzenia wiedzieli, że jedynie M. W. (1) pracowała przy trasie nr (...), co również winno prowadzić do oceny, iż był to atak na konkretną osobę,
- błędnej oceny dowodu z zeznań świadka D. w szczególności poprzez pominięcie zeznań J. D. (1) złożonych na rozprawie głównej z których wynika inny przebieg zdarzenia niż ustalony przez Sąd a mianowicie, że po jego uderzeniu pokrzywdzona straciła przytomność, została przez niego wyrzucona z samochodu, a następnie M. R. (1) z K. G. (1) przez kilka minut, wielokrotnie zadawali ciosy rękami i nogami w głowę leżącą na ziemi nieprzytomnej M. W. (1),
- uznanie, że na świadków J. D. (1) i M. R. (1) przy składaniu ich wyjaśnień nikt nie oddziaływał i nie próbowali oni dostosowywać swoich wypowiedzi do treści innych dowodów odnośnie pobicia M. W. (1),
- przez pominięcie lub nie danie wiary zeznaniom M. W. (1) złożonym w CBS w dniu 07.12.2012 r. oraz na rozprawie głównej w sprawie o sygn. XVIII K 177/11, że J. D. (1) po wjechaniu z pokrzywdzoną do lasu uderzył ją przedmiotem wyjętym z bagażnika co spowodowało utratę przytomności,

- przez pominięcie zeznań M. W. (1), że w czasie gdy doszło do zdarzenia pracowała wyłącznie dla A. S. (3), nie miała żadnych związków z A. P. (2) ps. (...); w tym okresie przy rzeczonyj trasie nie pracowały inne osoby co w efekcie prowadziło do nieuprawnionego ustalenia, że jej pobicie miało związek z działaniami zmierzającymi do przejęcia terenu działania konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejęcie korzyści majątkowych,

- pominięcie zeznań J. D. (1) o założeniu kominiarek przez M. R. (1), K. G. (1) i A. Ł., których celem działania było dokonanie zabójstwa pokrzywdzonej,

- przez uznanie, że nie wszystkie osoby współdziałające w popełnieniu czynu na szkodę M. W. (1) obejmowały swoim zamiarem odniesione przez pokrzywdzoną skutki, przez uznanie, że K. G. (1) i M. R. (1) wielokrotnie uderzali M. W. (1) również po twarzy i głowie, w sytuacji gdy z dokumentacji medycznej, zeznań M. W. (1) złożonych na rozprawie głównej oraz opinii biegłych wynika, że M. W. (1) była bita i kopana tylko po twarzy i głowie i tylko w tych miejscach miała obrażenia,

- przez nie wzięcie pod uwagę, że ilość i rodzaj uderzeń zadawanych nieprzytomnej pokrzywdzonej przez M. R. (1) i K. G. (1) wskazują na inny zamiar niż tylko pobicie,

- błędną ocenę zachowań oskarżonych M. Z. (1) i R. Z. co do przyczyn z jakich podjęli działania, by zapewnić sobie alibi na czas zdarzenia, gdy powyższe winno skutkować wnioskiem, że M. Z. (1) i R. Z. stworzyli sobie alibi, bo miało dojść do zabójstwa M. W. (1),

Sąd Apelacyjny stwierdza, że powyższe argumenty nie mogą podważyć trafności ustaleń Sądu I Instancji i dokonanej subsumpcji prawnej, bowiem są one wyłącznie polemiczne. Równocześnie w pełnej rozciągłości podziela przedstawioną analizę materiału dowodowego czego skutkiem jest ocena, że Sąd Okręgowy poczynił trafne ustalenia faktyczne, a zachowania oskarżonych bez obrazy przepisów prawa materialnego zakwalifikował.

Przypomnieć należy, że decydującym kryterium kwalifikacji prawnej czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. jest zamiar oskarżonego, który to zamiar Sąd ocenia na podstawie faktów wynikających z przewodu sądowego. Sąd winien zatem na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, że działanie oskarżonego było skierowane bezpośrednio na urzeczywistnienie celu jakim jest śmierć pokrzywdzonego, zgodnie z zamiarem sprawcy i wyczerpuje znamiona zjawiskowej postaci usiłowania zabójstwa. Dla dokonania zaś ustaleń co do zamiaru sprawcy (i to zarówno bezpośredniego, jak i ewentualnego) pomocne mogą być między innymi wnioski, jakie można wyciągnąć ze sposobu jego działania, z charakteru narzędzia jakim zadano obrażenia ciała, z siły ciosów, ich ilości oraz części ciała, w jaką ciosy zadano. O zamiarze sprawcy świadczy zatem całokształt podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności. Dopiero bowiem na podstawie wszystkich okoliczności danego zdarzenia, także osoby sprawcy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych jego przeżyć i ustalenie do czego zmierzał, czego chciał, względnie - postępując w określony sposób - co przewidywał i na co się godził.

W realiach niniejszej sprawy zeznania świadków J. D. (1) i M. R. (1) jednoznacznie wskazują, że celem napadu na pokrzywdzoną było jej pobicie – tego właśnie dotyczyły wcześniejsze ustalenia jakie zapadły podczas spotkania napastników w lesie pod K.. Działania podjęte przez bezpośrednich sprawców pobicia były tego rodzaju, że wskazują jednoznacznie, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, że celem do jakiego zmierzali było dotkliwe pobicie pokrzywdzonej – skoro mimo jakichkolwiek przeszkód do kontynuowania swoich działań skierowanych w stosunku do pokrzywdzonej odstąpili od dalszego zadawania jej ciosów.

Postulowany przez skarżącego pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. W. (1) w konkluzji apelacji wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie wobec oskarżonych A. Ł. i K. G. (1) zmienionej kwalifikacji prawnej czynu na przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k, zaś wobec M. Z. (1) kwalifikacji z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i orzeczenie wobec oskarżonych kar w wymiarze po 8 lat pozbawienia wolności nie zasługuje zatem na uwzględnienie. Sąd nie znalazł także podstaw do zaostrzenia kar orzeczonych wobec wymienionych oskarżonych w ramach czynów im przypisanych w wyroku i przyjętej przez Sąd meriti kwalifikacji prawnej uznając, że orzeczone wobec oskarżonych kary

są sprawiedliwe. Sąd I instancji orzekając o karach wymierzonych oskarżonym za ten czyn miał na uwadze całokształt okoliczności, które zgodnie z treścią art. 53 k.k. mogły mieć wpływ na jej wymiar oraz szczegółowo i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny uwzględnił natomiast częściowo zarzuty pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie odnoszącym się do zasądzonego na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia.

Z ugruntowanego orzecznictwa sądowego wynika, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy kierować się takimi kryteriami jak: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar doznanej krzywdy, intensywność naruszenia, stopień negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego wynikających z dokonanego naruszenia dobra prawnego, w tym także niewymiernych majątkowo, nieodwracalność skutków naruszenia, stopień winy sprawcy.

Przenosząc powyższe uwarunkowania na grunt sprawy niniejszej, w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd pierwszej instancji niedostatecznie uwzględnił okoliczności świadczące o wyjątkowo dużej krzywdzie pokrzywdzonej, wskutek czego zasądzona kwota w nienależytym stopniu ją uwzględnia. Tym samym Sąd Apelacyjny orzeczone od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. W. (1) zadośćuczynienie podwyższył. I tak:

- od oskarżonego M. Z. (1) do kwoty 5.000 złotych,
- od oskarżonego K. G. (1) do kwoty 15.000 złotych,
- od oskarżonego A. Ł. do kwoty 10.000 złotych.

Zachowując różnicowanie w wysokości zasądzonych kwot zadośćuczynienia Sąd Apelacyjny uwzględnił zasadę zastosowaną w sprawie przez Sąd I instancji uwzględniającą stopień zawinienia oskarżonych w ramach doznanych przez pokrzywdzoną skutków czynu zabronionego.

XIII.

Odnośnie apelacji wywiedzionych w sprawie oskarżonego R. K. (1).

Wyrok co do tego oskarżonego został zaskarżony apelacjami obrońcy oskarżonego oraz prokuratora.

Apelacja wniesiona w sprawie przez obrońcę oskarżonego kwestionująca wyrok wyłącznie w zakresie kar orzeczonych wobec oskarżonego R. K. (1) wskazuje po pierwsze, że obrońca stawiając zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 33§2 k.k. w odniesieniu do kary orzeczonej za czyn z punktu 7.1 nie dostrzegł, że w tej części wyrok dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 §1 pkt 7 k.p.k. – co nota bene trafnie zarzucił prokurator. Tak więc, to nie brak przypisania oskarżonemu „działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” co do czynu z art. 258§2 k.k. powoduje wadliwość wyroku. Obrońca nie dostrzega, że skoro co do tego przestępstwa Sąd I instancji zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary w oparciu o treść art. 60§4 k.k. – orzeczone grzywna ma oparcie w treści art. 60§6 pkt 4 k.k.

Po drugie nie można podzielić zarzutu skarżącego, że doszło do obrazy prawa materialnego, tj. art. 33§1 k.k. poprzez „brak indywidualnego podejścia Sądu do określenia wysokości jednej stawki w stosunku do każdego oskarżonego, poprzez wzięcie pod uwagę dochody każdego oskarżonego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe”. Treść wyroku Sądu I instancji wskazuje, że ustalone wysokości stawek dziennych w orzekanych grzywnach co do poszczególnych oskarżonych są zróżnicowane. Przeczy to tezie, że Sąd meriti nie ocenił indywidualnie i zgodnie z treścią art. 33§3 k.k. warunków odnoszących się do każdego z oskarżonych. Apelacja obrońcy oskarżonego nie przedstawiła również tego rodzaju argumentów, by uznać, że ustalona przez Sąd I instancji stawka dzienna grzywny zasądzonej od oskarżonego R. K. (1) w wysokości 50 złotych nie uwzględniała jego dochodów, warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych. Zauważenia także wymaga,

że Sąd I instancji ustalając stawkę dzienną grzywny wobec oskarżonego R. K. (1) orzekł ją w granicach dolnego progu określonego przepisem art. 33§3 k.k.

Tym samym zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego są bezzasadne, oderwane od rzeczywistej treści wyroku, a tym samym nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej wniosek.

Zasadna natomiast okazała się apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego i to ona spowodowała uwzględnienie wniosku o uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Trafnie bowiem zarzucił prokurator, że w zakresie rozstrzygnięcia o karze orzeczonej wobec tego oskarżonego zachodzi w treści wyroku sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 §1 pkt 7 k.p.k.

Sąd I instancji mianowicie w punkcie 7.1 wyroku przypisując oskarżonemu R. K. (1) w ramach zachowania opisanego w punkcie LXXII aktu oskarżenia czyn polegający na tym, że w okresie od 10 lutego 2007 r. do 13 czerwca 2010 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), M. Z. (1), I. Z., Z. S., R. Z., P. Z., K. G., A. Ł. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a jednocześnie w tym samym punkcie rozstrzygnięcia w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. również na podstawie art. 258§2 k.k. skazał ponownie oskarżonego i przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 258§2 k.k., art. 60§4 k.k., art. 60§6 pkt 4 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Również w punkcie 7.9 wyroku Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie na podstawie art. 63§1 k.k. w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – mimo, iż orzeczenie z punktu 7.8 wyroku dotyczy wyłącznie łącznej kary grzywny.

Tego rodzaju uchybienie powoduje, że w treści orzeczenia zachodzą sprzeczności uniemożliwiające jego wykonanie. Dlatego też Sąd Apelacyjny podzielając pogląd prokuratora co do konieczności uchylenia wyroku w całości w zakresie dotyczącym orzeczenia zarówno o karze łącznej z punktu 7.8 wyroku, jak i o karze jednostkowej orzeczonej za czyn przypisany w punkcie 7.1 wyroku.

Tym samym kierując się treścią art. 436 k.p.k. Sąd Apelacyjny stwierdza, że wskazanie powyżej wymienionych uchybień wystarcza do wydania orzeczenia i tym samym rozpoznanie pozostałych zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego byłoby przedwczesne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy – pamiętając o przestrzeganiu reguł gwarancyjnych wynikających z treści przepisów art. 443 k.p.k. i art. 434 § 1 k.p.k., a także przestrzegając reguł temporalnych wynikających z art. 4§1 k.k. - wyda prawidłowe orzeczenie o karze jednostkowej za czyn z punktu 7.1 oraz orzeczenie o karze łącznej.

Wszelkie rozważania Sądu I instancji co do okoliczności uwzględnionych przez Sąd przy orzekaniu co do wymiaru kary winny być należycie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku w sposób umożliwiający dokonanie kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia – zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k.

IX.

Orzeczenie z punktu VII wyroku o kosztach zastępstwa adwokackiego za obronę z urzędu oskarżonych M. K. (1), P. Z. (1), R. K. (1), K. G. (1), M. D. oraz A. Ł. ma oparcie w treści art. 29 Prawa o adwokaturze a nadto § 2 pkt 1 i 2, §4 ust.

1 oraz § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015.1801)

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w konkluzji wyroku, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygając po myśli art. 633 k.p.k., art. 635 k.p.k. w zw. z art. 624 §1 k.p.k. oraz art. 634 k.p.k. i art. 636§1 i 2 k.p.k.